

กระทรวงอุตสาหกรรม
Ministry of Industry

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2

**แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2
ระยะ 5 ปี พ.ศ.2566-2570
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2565**

คำนำ

สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีพันธกิจในการขับเคลื่อนและบูรณาการนโยบายและมาตรการต่าง ๆ เพื่อยกระดับอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรม ๔.๐ (Industry ๔.๐) โดยกำกับ ดูแล ส่งเสริม พัฒนา ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ รวมทั้งการเพิ่มผลิตภาพปัจจัยการผลิตของอุตสาหกรรมให้สามารถแข่งขันได้ และอยู่ร่วมกับสังคมและชุมชนได้อย่างยั่งยืน

เพื่อให้ทิศทางการดำเนินงานด้านอุตสาหกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ จึงได้จัดทำแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ซึ่งมีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนการปฏิรูปประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนระดับ ๓ ของกระทรวงอุตสาหกรรมและแผนอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้มีความสอดคล้องตามกรอบแนวคิดและนโยบายในระดับต่างๆ รวมทั้งการวิเคราะห์ปัจจัยทั้งที่เป็นโอกาสและอุปสรรคต่อการดำเนินงานของสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ เพื่อนำไปกำหนดทิศทางและแนวทางการดำเนินงานได้อย่างครบถ้วน

สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ จะเป็นประโยชน์ต่อการขับเคลื่อนและบูรณาการนโยบายต่าง ๆ ของกระทรวงอุตสาหกรรม ตลอดจนใช้ในการกำหนดทิศทางในการยกระดับอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคต่อไป

คณะผู้จัดทำ

กลุ่มนโยบายและแผนงาน

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสกลนคร

มิถุนายน ๒๕๖๕

สารบัญ

หัวข้อ	หน้า
ส่วนที่ ๑ บทสรุปผู้บริหาร	๑
ส่วนที่ ๒ ความสอดคล้องกับแผน ๓ ระดับ ตามนโยบายของมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐	๓
๒.๑ ยุทธศาสตร์ชาติ (แผนระดับที่ ๑)	๓
๒.๒ แผนระดับที่ ๒	๕
๒.๒.๑ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ	๕
๒.๒.๒ (ร่าง)แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๖
๒.๓ แผนระดับที่ ๓ ที่เกี่ยวข้อง	๗
ส่วนที่ ๓ สาระสำคัญของแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕	๘
๓.๑ การประเมินสถานการณ์ ปัญหา และความจำเป็นของแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕	๘
๓.๑.๑ ข้อมูลสภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัด	๘
๓.๑.๒ การวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพ	๔๒
๓.๑.๓ ข้อมูลการวิเคราะห์สภาวะแวดล้อม และศักยภาพในการพัฒนาอุตสาหกรรม	๕๖
๓.๒ สาระสำคัญของแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕	๖๕
๓.๒.๑ วิสัยทัศน์	๖๕
๓.๒.๒ พันธกิจ	๖๕
๓.๒.๓ แนวทางการพัฒนา เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย กลยุทธ์ โครงการ	๖๕
ส่วนที่ ๔ ภาคผนวก	๖๙
๔.๑ โครงการแบบย่อ	๖๙
๔.๒ ความเชื่อมโยงแผนปฏิบัตินโยบาย ออ. แผนปฏิบัตินโยบาย สปอ. และแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐	๘๔
๔.๓ ข้อมูลสรุปผลการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๔ ของ สอจ.ตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด	๘๔

แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕

ส่วนที่ ๑ บทสรุปผู้บริหาร

แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ซึ่งประกอบด้วย ๓ จังหวัด คือ สกลนคร นครพนม มุกดาหาร หรือที่เรียกว่า “กลุ่มจังหวัดสนุก” เป็นแผนพัฒนาศักยภาพด้านอุตสาหกรรมเพื่อที่จะสามารถแข่งขันได้ในประชาคมอาเซียน โดยคำนึงถึงความสมดุลในมิติทางด้านสังคม มิติทางด้านสิ่งแวดล้อม และมิติด้านทุนมนุษย์ เพื่อให้การพัฒนาอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดให้เติบโตอย่างมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ซึ่งต้องอาศัยการเชื่อมโยงการพัฒนาในแต่ละด้านที่สามารถสร้างรายได้และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น สร้างรายได้ให้กับผู้ประกอบการ นักลงทุนและประชาชนในพื้นที่ และมีความสัมพันธ์กับด้านการเกษตร และอุตสาหกรรมเกษตร ส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่สร้างรายได้จากการขายสินค้าทางการเกษตร และสินค้าแปรรูปต่างๆ

แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ จัดทำขึ้น เพื่อเป็นทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมและการดำเนินงานของสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ โดยมีกรอบแนวคิดและทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาประเทศและภาคอุตสาหกรรม ทั้งนโยบายระดับประเทศ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) แผนปฏิรูปประเทศ แผนความมั่นคง และนโยบายระดับกระทรวง แผนปฏิบัติการด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม เพื่อก่อให้เกิดการเชื่อมโยงในทิศทางเดียวกันอย่างเป็นรูปธรรมและสอดคล้องกับบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปมากขึ้น มุ่งไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนที่แท้จริง ประกอบกับการวิเคราะห์ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (SWOT Analysis & TOWs Matrix) ได้แก่ การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors) จุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors) โอกาสและอุปสรรคในมิติต่างๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม จากการวิเคราะห์ดังกล่าว นำไปสู่การกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย ตัวชี้วัด และแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมของสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ โดยมุ่งเน้นการพัฒนานโยบาย การผลักดันนโยบายสู่การปฏิบัติ การกำกับดูแลและส่งเสริมอุตสาหกรรม เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน ยึดหลักธรรมาภิบาลในการดำเนินงาน ควบคู่กับการกำกับดูแลสิ่งแวดล้อม ตามภารกิจของสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ อย่างไรก็ตาม ปัจจัยสำคัญในการพัฒนาที่ขาดไม่ได้ คือ การพัฒนาองค์กรและบุคลากรของสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการอย่างต่อเนื่อง และก่อให้เกิดการเพิ่มผลิตภาพ มูลค่าและมาตรฐาน รวมถึงพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการให้มีความเข้มแข็งและแข่งขันได้ในเวทีโลก

แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ มีวิสัยทัศน์ คือ “เมืองอุตสาหกรรมการแปรรูปสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจในอนาคต” ประกอบด้วยพันธกิจ ดังนี้

๑. ส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
๒. พัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม
๓. ส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมเพื่อรองรับเศรษฐกิจในอนาคต
๔. ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาบุคลากรและการสร้างเครือข่ายภาคอุตสาหกรรม

และมีแนวทางการพัฒนา จำนวน ๓ ด้าน ดังนี้

๑. แนวทางการพัฒนาด้านที่ ๑ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการค้าและการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม
๒. แนวทางการพัฒนาด้านที่ ๒ พัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อรองรับเศรษฐกิจในอนาคต
๓. แนวทางการพัฒนาด้านที่ ๓ พัฒนาบุคลากรและสร้างเครือข่ายภาคอุตสาหกรรม

การนำแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ สู่การปฏิบัติ นั้น สำนักงานอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในมิติเศรษฐกิจของจังหวัดมีหน้าที่บูรณาการร่วมกับทุกภาคส่วนในการผลักดันแผนปฏิบัติการให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ และที่สำคัญคือการบูรณาการการมีส่วนร่วม หรือการทำงานเป็นทีมของทุกกลุ่มในสำนักงานให้ เป็นไปตามกรอบระยะเวลาและงบประมาณของแผนฯ ทั้งนี้ หน่วยงานยังได้กำหนดโครงการภายใต้แผนปฏิบัติการ เพื่อประกอบคำขอรับการจัดสรรงบประมาณประจำปีต่อไป ซึ่งจะช่วยให้ภาคเศรษฐกิจอุตสาหกรรมมีการลงทุนเพิ่มขึ้น ส่งผลต่อรายได้ของประชาชนในจังหวัดสกลนครเพิ่มขึ้นด้วย และจะทำให้การบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากภาคอุตสาหกรรมลดลงอย่างยั่งยืนต่อไป

ส่วนที่ ๒ ความสอดคล้องกับแผน ๓ ระดับ ตามนโยบายของมติคณะรัฐมนตรี
เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐

๒.๑ ยุทธศาสตร์ชาติ (แผนระดับที่ ๑)

๑) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

(๑) เป้าหมาย

เป้าหมายที่ ๑ ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

เป้าหมายที่ ๒ ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น

(๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

ป.๑ การเกษตรสร้างมูลค่า

(เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น เกษตรปลอดภัย เกษตรแปรรูป)

ป.๕ พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่

(สร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะ สร้างโอกาสเข้าถึงตลาด สร้างโอกาสเข้าถึงข้อมูล

ปรับบทบาทและโอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐ)

(๓) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีพันธกิจที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ได้แก่ การกำกับ ควบคุม ดูแล และดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยแร่ กฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราค่าภาคหลวงแร่ และที่เกี่ยวข้อง เสริมสร้างศักยภาพผู้ประกอบการ และวิสาหกิจชุมชน ให้มีความเข้มแข็ง และบูรณาการความร่วมมือของผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยกำหนดวิสัยทัศน์ขององค์กร “เมืองอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป ด้วยนวัตกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม” โดยส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมแปรรูปเกษตรส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม ส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมเพื่อสร้างโอกาสและการลงทุนอุตสาหกรรม ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาบุคลากรและการสร้างเครือข่ายภาคอุตสาหกรรม

๒) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๑) เป้าหมาย

เป้าหมายที่ ๑ อนุรักษ์และรักษาทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมให้คนรุ่นต่อไปได้ใช้อย่างยั่งยืน มีสมดุล

เป้าหมายที่ ๒ พืชพันธุ์และสร้างใหม่ฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อลดผลกระทบทางลบจากการพัฒนาสังคมเศรษฐกิจของประเทศ

เป้าหมายที่ ๓ ใช้ประโยชน์และสร้างการเติบโต บนฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมดุลภายในขีดความสามารถของระบบนิเวศ

(๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

ป.๑ สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว

(เพิ่มมูลค่าของเศรษฐกิจฐานชีวภาพให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน อนุรักษ์และฟื้นฟูแม่น้ำลำคลองและแหล่งน้ำธรรมชาติทั่วประเทศ ส่งเสริมการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน

ป.๓ สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ
(ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก มุ่งเป้าสู่การลงทุนที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศใน
การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐและภาคเอกชน

(๓) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มี
แผนปฏิบัติราชการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพ
ชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการกำกับดูแลสถานประกอบการให้ดำเนินการตาม
กฎหมายและส่งเสริมให้อุตสาหกรรมเป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยให้
ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ มุ่งเน้นการพัฒนาาระบบกลไก
ในการกำกับดูแลภาคอุตสาหกรรมให้ดำเนินการตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดส่งเสริม
ภาคอุตสาหกรรมให้มีการพัฒนากระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม
โดยการพัฒนาเครือข่ายเฝ้าระวังและจัดการผลกระทบสิ่งแวดล้อมให้มีส่วนร่วมของ
ชุมชน เชื่อมโยงและเสริมสร้างความเข้าใจการประกอบการอุตสาหกรรมกับชุมชนและ
ท้องถิ่น เพิ่มประสิทธิภาพการ กำกับดูแล และส่งเสริมการประกอบการเหมืองแร่ให้
เป็นไปตามกฎหมาย มีความปลอดภัยเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีความรับผิดชอบต่อ
ต่อสังคมส่งผลให้เกิดการยกระดับสถานประกอบการอุตสาหกรรมและหัตถะ
อุตสาหกรรมสู่อุตสาหกรรมสีเขียวเสริมสร้างศักยภาพเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ การ
จัดทำข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมสีเขียว (Green GDP) เชื่อมโยงอุตสาหกรรมสีเขียว
(Green Industry) พัฒนาแนวทางการดำเนินการเรื่องร้องเรียนจากการประกอบ
กิจการอุตสาหกรรม

๓) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) เป้าหมาย

เป้าหมายที่ ๑ ภาครัฐมีวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์
ส่วนรวม ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก
รวดเร็ว โปร่งใส

เป้าหมายที่ ๒ ภาครัฐมีขนาดที่เล็กลง พร้อมปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง

เป้าหมายที่ ๓ ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ

(๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

ป.๑ ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการ และให้บริการ
อย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส (ภาครัฐมีความเชื่อมโยงในการให้บริการสาธารณะ
ต่างๆ ผ่านการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้)

ป.๒ ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการโดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายและเชื่อมโยง
การพัฒนาในทุกระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจ และทุกพื้นที่
(ให้ยุทธศาสตร์ชาติเป็นกลไกการขับเคลื่อนพัฒนาประเทศ ระบบติดตาม
ประเมินผลที่สะท้อนการบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติในทุกระดับ)

ป.๔ ภาครัฐมีความทันสมัย (องค์กรภาครัฐมีความยืดหยุ่นเหมาะสมกับบริบทในการ
พัฒนาประเทศ พัฒนาและปรับระบบวิธีการปฏิบัติราชการให้ทันสมัย)

ป.๕ บุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึก
มีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ

ป.๖ ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดภัยและประพฤตินิยม (บุคลากรภาครัฐ ยึดมั่นในหลักคุณธรรม จริยธรรมและความซื่อสัตย์สุจริต)

(๓) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มี แผนปฏิบัติราชการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบ การบริหารจัดการภาครัฐเพื่อพัฒนาระบบการให้บริการและสร้างความพร้อมของ บุคลากรให้สามารถบริการผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล ปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานและพัฒนาระบบบริหารจัดการองค์ความรู้ บริหารและ พัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีประสิทธิภาพ พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศให้มีความ พร้อมสำหรับการบริหารและการบริการได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว ส่งเสริมจริยธรรม ธรรมาภิบาลและการป้องกันการทุจริตและประพฤตินิยมในการปฏิบัติราชการเพื่อ ให้เกิดการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีในการให้บริการของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เน้นการบริหารทรัพยากรบุคคลของสำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาค ตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ให้มีคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานของ หน่วยงานภาครัฐ (Integrity and Transparency Assessment : ITA) เพื่อให้เกิด ความพึงพอใจในการให้บริการ

๒.๒ แผนระดับที่ ๒

๒.๒.๑ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ

๒.๒.๑.๑ ประเด็น ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย : ผู้ประกอบการในทุกระดับเป็นผู้ประกอบการยุคใหม่ที่มี บทบาทต่อระบบเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
 - สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ร้อยละ ๔๐

๒) แผนย่อย การสร้างความเข้มแข็งผู้ประกอบการอัจฉริยะ

- แนวทางการพัฒนา
 - สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการในทุกระดับให้มีจิตวิญญาณของการ เป็นผู้ประกอบการ ขับเคลื่อนธุรกิจด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม และ ความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างมูลค่าให้กับสินค้าและบริการ การ ขยายช่องทางการตลาด การสร้างตราสินค้าให้เป็นที่ยอมรับ และ การใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินทางปัญญาในเชิงพาณิชย์ รวมทั้งการ ปรับตัวสู่ธุรกิจรูปแบบใหม่ๆ พัฒนาผู้ประกอบการให้มีทักษะในการ วิเคราะห์ และมีองค์ความรู้ด้านการจัดการฐานข้อมูล สามารถใช้ ประโยชน์จากเทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่ รวมถึงคำนึงถึงการ ผลิตสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อการวางแผน ธุรกิจ ส่งเสริมการใช้ระบบประกันความเสี่ยงภัยของสินค้าและ

บริการเพื่อสร้างความเชื่อมั่นและลดความเสี่ยงในการดำเนินธุรกิจ และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการดำเนินธุรกิจอย่างมีธรรมาภิบาล

- เป้าหมายของแผนย่อย
 - เป้าหมายที่ ๑ การขยายตัวของวิสาหกิจเริ่มต้นในประเทศไทยเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
 - อัตราการขยายตัวจำนวนการก่อตั้งวิสาหกิจเริ่มต้น ขยายตัวร้อยละ ๑๐

๒.๒.๑.๒ ประเด็น การบริการประชาชนและประสิทธิภาพภาครัฐ

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมายที่ ๑ บริการของรัฐมีประสิทธิภาพและมีคุณภาพเป็นที่ ยอมรับของผู้ใช้บริการ
- เป้าหมายที่ ๒ ภาครัฐมีการดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ ด้วยการนำ นวัตกรรม เทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
 - ระดับความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของภาครัฐ ไม่น้อย กว่าร้อยละ ๘๐

๒) แผนย่อย การพัฒนาระบบบริหารงานภาครัฐ

- แนวทางการพัฒนา
 - พัฒนาหน่วยงานภาครัฐให้เป็น “ภาครัฐทันสมัย เปิดกว้าง เป็นองค์กร ชีตสมรรถนะสูง”
 - กำหนดนโยบายและการบริหารจัดการที่ตั้งอยู่บนข้อมูลและ หลักฐานเชิงประจักษ์
 - ปรับเปลี่ยนรูปแบบการจัดโครงสร้างองค์กรและออกแบบระบบ การบริหารงานใหม่ ให้มีความยืดหยุ่น คล่องตัว กระชับ ทันสมัย
- เป้าหมายของแผนย่อย : ภาครัฐมีชีตสมรรถนะสูงเทียบเท่า มาตรฐานสากลและมีความคล่องตัว
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
 - สัดส่วนของหน่วยงานที่บรรลุผลสัมฤทธิ์อย่างสูงตามเป้าหมายไม่ น้อยกว่า ร้อยละ ๘๕

๒.๒.๒ (ร่าง)แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

(ร่าง) แผนพัฒนาฯ เพื่อกำหนดแผนปฏิบัติการของกระทรวงอุตสาหกรรมในช่วง ๕ ปีที่สอง ของยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี มีเป้าหมายหลักเพื่อพลิกโฉมประเทศไปสู่ “เศรษฐกิจสร้างคุณค่า สังคมเดินหน้าอย่างยั่งยืน” หรือ “Hi-Value and Sustainable Thailand” มีหมุดหมายที่ เกี่ยวข้อง ดังนี้

๑) องค์กรประกอบที่ ๑ ภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย

หมุดหมายที่ ๑ เกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

๒) องค์กรประกอบที่ ๒ สังคมแห่งโอกาสและความเสมอภาค

หมุดหมายที่ ๗ SMEs วิสาหกิจชุมชนและวิสาหกิจเพื่อสังคมเติบโตอย่างต่อเนื่อง เสริมสร้างศักยภาพ สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีและตลาดสมัยใหม่

- ก) องค์ประกอบที่ ๓ ความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
หมวดหมู่ที่ ๑๐ เศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ
- ข) องค์ประกอบที่ ๔ ปัจจัยผลักดันการพลิกโฉมประเทศ
หมวดหมู่ที่ ๑๒ กำลังคนมีสมรรถนะสูง
หมวดหมู่ที่ ๑๓ ภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ ตอบโจทย์ประชาชน

๒.๓ แผนระดับที่ ๓ ที่เกี่ยวข้อง

- แผนปฏิบัติราชการระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ของกระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติราชการระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย ๔.๐ ระยะ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๘๐) โดยกระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร ระยะที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๗๐) โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- มาตรการพัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพของไทย ปี พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๗๐ โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการแร่ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๗๙) และ (ร่าง) แผนแม่บทการบริหารจัดการแร่ ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๖๕ – ๒๕๖๙ โดย คณะกรรมการนโยบายบริหารจัดการแร่แห่งชาติ (คนร.)
- แผนปฏิบัติการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศปี พ.ศ. ๒๕๖๔ - ๒๕๗๓ สาขากระบวนการอุตสาหกรรมและการใช้ผลิตภัณฑ์รวมถึงน้ำเสียอุตสาหกรรม โดย กรมโรงงานอุตสาหกรรม
- มาตรการสนับสนุนการผลิตรถยนต์ที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าในประเทศไทย โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- มาตรการพัฒนาอุตสาหกรรมหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
- แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐
- แผนพัฒนาจังหวัดสกลนคร พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐
- แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)
- แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดสกลนคร ปี พ.ศ. ๒๕๖๔
- แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดนครพนม ปี พ.ศ. ๒๕๖๔
- แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดมุกดาหาร ปี พ.ศ. ๒๕๖๔

ส่วนที่ ๓ สารสำคัญของแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕

การบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนในทุกระดับ ทั้งนี้เพื่อให้หน่วยงานมีเครื่องมือในการวางกรอบการดำเนินงานและกำกับติดตามการดำเนินงานให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยในระยะเวลาที่ผ่านมารัฐบาลได้มีนโยบายให้มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ และแผนปฏิบัติการของหน่วยงานตามกรอบเวลาของรัฐบาล แผนปฏิบัติการประจำปี และได้กำหนดให้หน่วยงานต้องจัดทำแผนการปฏิบัติงานและแผนการใช้จ่ายเงินประจำปีงบประมาณสำหรับหน่วยงานย่อยภายในกรมและแผนในภาพรวม ซึ่งกระทรวงอุตสาหกรรมก็ได้ตอบสนองนโยบาย และให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนในทุกระดับเช่นกันโดยจัดสรรงบประมาณให้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสกลนคร จำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท (สี่หมื่นบาทถ้วน) เพื่อให้ดำเนินการทบทวนและจัดทำแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ให้สอดคล้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาของภาครัฐที่เกี่ยวข้อง และสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปในเชิงพื้นที่อันจะนำไปสู่การกำหนดแผนการปฏิบัติงานที่ตอบสนองความต้องการและความคาดหวังของผู้ประกอบการและประชาชนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นเครื่องมือที่สำคัญและเป็นกลไกในการขับเคลื่อนการพัฒนาจังหวัด ขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากความยากจน

๓.๑ การประเมินสถานการณ์ ปัญหา และความจำเป็นของแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕

๓.๑.๑ ข้อมูลสภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัด

ข้อมูลพื้นฐานทางกายภาพ

ที่ตั้ง อาณาเขต และขนาดพื้นที่

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ประกอบด้วยจังหวัดสกลนคร นครพนม มุกดาหาร มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีแม่น้ำโขงเป็นเส้นกั้นพรมแดนที่จังหวัดนครพนมและมุกดาหาร มีสะพานมิตรภาพเชื่อมระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่จังหวัดมุกดาหารและนครพนม โดยมีเส้นกั้นพรมแดนตามแนวลำน้ำโขง ระยะทาง ๒๔๖ กิโลเมตร (จังหวัดมุกดาหาร ระยะทาง ๗๒ กิโลเมตร และจังหวัดนครพนม ระยะทาง ๑๗๔ กิโลเมตร) ซึ่งสามารถเชื่อมต่อไปยังประเทศในกลุ่มอินโดจีนได้

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ตั้งอยู่ประมาณ เส้นรุ้งที่ ๑๖ องศา ๒๕ ลิปดา ถึง ๑๗ องศา ๒๕ ลิปดา เหนือ และเส้นแวงที่ ๑๐๔ องศา ๐๘ ลิปดา ถึง ๑๐๔ องศา ๔๗ ลิปดา ตะวันออก มีพื้นที่ประมาณ ๑๙,๔๗๔.๔๗ ตารางกิโลเมตร หรือ ๑๒,๑๙๐,๔๓๓ ไร่ ประกอบด้วย

จังหวัดสกลนคร มีพื้นที่ประมาณ ๙,๖๐๕.๗๖ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๖,๐๐๓,๖๐๒ ไร่

จังหวัดนครพนม มีพื้นที่ประมาณ ๕,๕๒๘.๘๘ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๓,๔๗๔,๔๓๗ ไร่

จังหวัดมุกดาหาร มีพื้นที่ประมาณ ๔,๓๓๙.๘๓ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๒,๗๑๒,๓๙๔ ไร่

มีอาณาเขตติดต่อกับพื้นที่ใกล้เคียง ดังนี้

- ทิศเหนือ ติดต่อกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) อำเภอเซกา และอำเภอบึงโขงหลง จังหวัดบึงกาฬ
- ทิศตะวันออก ติดต่อกับแม่น้ำโขงตรงข้ามแขวงคำม่วน บอลิคำไซ และสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
- ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร อำเภอชานุมาน จังหวัดอำนาจเจริญ และอำเภอหนองพอก อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดร้อยเอ็ด
- ทิศตะวันตก ติดต่อกับจังหวัดอุดรธานี และจังหวัดกาฬสินธุ์

รูปภาพที่ ๑ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

ลักษณะภูมิประเทศและภูมิอากาศ

- ลักษณะภูมิประเทศ

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบสูง มีระดับความสูงเฉลี่ยของพื้นที่สูงกว่าระดับน้ำทะเลปานกลางประมาณ ๑๐๐-๒๐๐ เมตร ที่ราบสำคัญคือ แอ่งสกลนคร มีพื้นที่ครอบคลุมจังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร มีลักษณะเป็นที่ราบกว้างใหญ่มีหนองน้ำขนาดใหญ่บ้างเล็กบ้าง ที่สำคัญคือ หนองหารในจังหวัดสกลนคร โดยแต่ละจังหวัดมีลักษณะภูมิประเทศ ดังนี้

จังหวัดสกลนคร มีลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปทางด้านทิศใต้เป็นที่ือกเขาสูง จากนั้นจะค่อย ๆ เฉียงลาดลงมาทางทิศเหนือและทิศตะวันออก พื้นที่อยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ ๑๓๒ เมตร ลักษณะภูมิประเทศของพื้นที่ ตอนใต้เป็นที่ราบสูงบนเทือกเขาภูพานและที่ราบระหว่างหุบเขามีสภาพพื้นที่แบบลูกคลื่นลอนลาดอยู่บริเวณอำเภอกุดบาก มีลำธารและลำห้วยที่เกิดจากเทือกเขาหลายแห่ง มีป่าไม้ และทุ่งหญ้าเหมาะสำหรับการเลี้ยงสัตว์ พื้นที่ด้านตะวันออกของจังหวัด ซึ่งมีเขตติดกับจังหวัดนครพนมมีสภาพพื้นที่แบบลูกคลื่นลอนลาด รวมถึงบริเวณที่ติดกับอำเภอนาแก จังหวัดนครพนม สำหรับทางด้านตะวันตกติดกับจังหวัดอุดรธานีส่วนใหญ่เป็นที่ราบสลับกับพื้นที่แบบลูกคลื่นลอนลาดเช่นกันเหมาะสมสำหรับการทำไร่ พื้นที่ตอนกลางสภาพพื้นที่เป็นที่ราบต่ำเหมาะแก่การทำนา โดยเฉพาะท้องที่อำเภอเมืองมีหนองหารที่กว้างใหญ่ มีน้ำตลอดปี กว้างประมาณ ๗ กิโลเมตร ยาวประมาณ ๑๘ กิโลเมตร ระดับน้ำลึกประมาณ ๓-๖ เมตร หนองหารเป็นที่รองรับน้ำจากลำน้ำต่าง ๆ หลายสาย ได้แก่ ห้วยทราย ห้วยโมง ห้วยสมอ ห้วยเตี้ย ห้วยเฮี ห้วยวังช้าง ห้วยนาแก ห้วยแก้ง ลำน้ำพุง ห้วยเหือ ห้วยลอง ห้วยหนองแสม (ห้วยทุ่งแร่) ห้วยม่วง และห้วยลาก เป็นต้น พื้นที่ตอนเหนือประกอบด้วยพื้นที่ในเขตอำเภอบ้านม่วง อำเภอวานรนิวาส อำเภอคำตากล้า และอำเภออากาศอำนวย สภาพพื้นที่เป็นลูกคลื่นลอนลาด มีสภาพเป็นป่าปนไร่ ป่าส่วนใหญ่เป็นป่าแดงโปร่ง ไม้มีเต็ง ไม้รัง ไม้พลวง หนือที่ตั้งอำเภออากาศอำนวยและริมน้ำสงคราม บางส่วนเป็นที่ราบลุ่มน้ำท่วมซึ่งใช้ทำนาได้บางส่วนเท่านั้น ส่วนใหญ่จะทิ้งให้กร้างว่างเปล่า มีพวกไม้พุ่มเตี้ย และหญ้าขนปกคลุมทั่วไป

จังหวัดนครพนม มีลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นที่ราบลุ่ม สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ ๑๔๐ เมตร สภาพภูมิประเทศ แบ่งออกได้เป็น ๒ เขต คือ เขตตอนเหนือ สภาพพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นเนินสูง และที่ตอนมีป่าไม้สลับกับพื้นที่ราบที่ใช้ทำนา ทางเหนือสุดของจังหวัดในเขตอำเภอบ้านแพงมีเทือกเขาภูถ้ำกาทอดผ่าน นอกจากนี้ยังมีแม่น้ำสำคัญไหลผ่าน คือ แม่น้ำสงคราม และแม่น้ำอูน สำหรับอำเภอในเขตตอนเหนือนี้คือ อำเภอบ้านแพง อำเภอศรีสงคราม อำเภอท่าอุเทน อำเภอนาหว้า อำเภอโพนสวรรค์ และอำเภอนาทม เขตตอนใต้พื้นที่บริเวณใกล้แม่น้ำโขงทางทิศตะวันออกเป็นที่ราบลุ่มส่วนทางทิศตะวันตก ซึ่งอยู่ห่างจากแม่น้ำโขงออกไปเป็นพื้นที่ตอนมีสภาพเป็นป่าเต็งรัง พื้นดินส่วนมากมีลักษณะเป็นดินลูกรังบางแห่งมีลักษณะเป็นที่เนิน พื้นที่ทางใต้สุดของจังหวัดนครพนมในเขตอำเภอนาแกมีเทือกเขาภูพานทอดเป็นแนวกั้นเขตระหว่างจังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร สำหรับอำเภอที่อยู่ในเขตนี้ ได้แก่ อำเภอเมืองนครพนม อำเภอเรณูนคร อำเภอธาตุพนม อำเภอปลาปาก อำเภอนาแก และอำเภอวังยาง

จังหวัดมุกดาหาร มีลักษณะภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ภูเขาอยู่ทางด้านตะวันตกของจังหวัด ประกอบด้วยภูเขาสูงชันหลายเทือกเขาติดต่อกัน คือ ภูนางหงส์ ภูถ้ำพระ ภูหลังเส ภูหินเทิบ ภูหมากยาง ภูโป่ง ภูมโน (มียอดเขาภูผาขาน เป็นยอดเขาที่สูงที่สุดประมาณ ๖๑๗ เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง) มีสภาพเป็นภูเขาหิน มีหน้าผาสูงชัน มีหินกว้างยาวและหินทับซ้อนกันในรูปแบบต่าง ๆ ดินส่วนใหญ่เป็นดินปนทรายเป็นแหล่งกำเนิดของลำน้ำหลายสาย เช่น ห้วยบางทราย ห้วยบางอี เป็นต้น ส่วนที่ราบอยู่ระหว่างพื้นที่ภูเขาต่อเนื่องมาจนถึงแม่น้ำโขง โดยเป็นที่ราบลุ่มที่กว้างใหญ่ เป็นที่ตั้งของอำเภอเมืองมุกดาหาร อำเภอดงหลวง อำเภอหว้านใหญ่ อำเภอคำชะอี อำเภอดอนตาล และอำเภอนิคมน้ำคำสร้อย มีระดับความสูงเฉลี่ย ๑๐๐-๒๐๐ เมตรจากระดับน้ำทะเลปานกลาง ตัวเมืองมุกดาหารมีระดับความสูง ๑๔๒ เมตรจากระดับน้ำทะเลปานกลาง พื้นที่ค่อย ๆ ลาดสูงขึ้นจากริมแม่น้ำโขงมาจนถึงเขตภูเขาในทิศตะวันตกและตะวันออกเฉียงใต้ตั้งแต่อำเภอหว้านใหญ่อำเภอดงหลวง อำเภอเมืองมุกดาหาร อำเภอ

ตอนตล ส่วนบริเวณชายแดนติดต่อกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่ม
ขนานไปตามแม่น้ำโขงครอบคลุมพื้นที่ในเขตอำเภอตอนตล อำเภอเมืองมุกดาหาร และอำเภอหว้านใหญ่

- ลักษณะภูมิอากาศ

ฤดูกาล แบ่งได้เป็น ๓ ฤดู ประกอบด้วย ฤดูร้อน เริ่มต้นตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ - เดือนเมษายน ฤดูฝน
ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม - เดือนตุลาคม และฤดูหนาว ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน - เดือนมกราคม อากาศเย็น และมีหมอก
ในตอนเช้า

อุณหภูมิ พื้นที่ ๓ จังหวัด มีอุณหภูมิเฉลี่ยอยู่ที่ ๒๖.๒ องศาเซลเซียส โดยในฤดูร้อนอุณหภูมิ
สูงที่สุด อยู่ในเดือนเมษายน อุณหภูมิสูงที่สุดคือ ๔๒.๑ องศาเซลเซียส ส่วนฤดูหนาวมีอุณหภูมิต่ำจนถึง ๓.๕ องศา
เซลเซียส ในบางวันของเดือนธันวาคมหรือมกราคม พืชของอุณหภูมิระหว่างสูงที่สุดกับต่ำที่สุดในรอบปีต่างกัน ๓๘.๖
องศาเซลเซียส

- ลักษณะทางธรณีวิทยาและลักษณะทางธรณีสัณฐาน

ลักษณะทางธรณีวิทยา

หินยุคควอเทอร์นารี (Quaternary deposits : Qs) เป็นหินที่เกิดในช่วงปัจจุบัน - ๑.๘ ล้านปีมี
ลักษณะเป็นตะกอนที่เกิดจากกระแส น้ำพัดพาเอกรวด หิน ดิน ทราย และโคลนตม ซากพืชและซากสัตว์มาสะสมตัว
อยู่ตามพื้นที่ราบลุ่ม พบบริเวณริมฝั่งแม่น้ำสงคราม ช่วงอำเภออากาศอำนวย จังหวัดสกลนคร อำเภอนาทม อำเภอนา
หว้า อำเภอศรีสงคราม อำเภอท่าอุเทน บริเวณฝั่งแม่น้ำโขงช่วงอำเภอเมืองนครพนมอำเภอธาตุพนมจังหวัดนครพนม

หินยุคเทอร์เชียรี (Tertiary : Qt) เป็นหินที่เกิดในช่วง ๑.๘ - ๖๕ ล้านปี เป็นหมู่หินที่เกิดจากตะกอน
กรวด ทราย และดินเหนียวที่ถูกกระแส น้ำพัดพามาสะสมตัวตามหนอง บึง บริเวณที่ราบลุ่มหรือ แอ่งแผ่นดินระหว่างภูเขา
ประกอบขึ้นเป็นชั้นดินดาน หินทราย ชั้นดินมาร์ล ชั้นหิน น้ำมัน ชั้นหินปูน และชั้นถ่านหินลิกไนต์ ชั้นหินเหล่านี้มีซากดึกดำ
บรรพ์ ได้แก่ ใบไม้ ต้นไม้ ปลา หอย ครอบคลุมพื้นที่แอ่งสกลในส่วนของจังหวัดสกลนคร และนครพนม

หินยุคจูแรสซิก - ครีเทเชียส (Jurassic, Cretaceous) เป็นหินที่เกิดในช่วง ๑๙๕ - ๖๕ ล้านปี จัดอยู่ใน
หมู่หินโคราช ซึ่งมีองค์ประกอบของชั้นหินประกอบด้วยหินกรวดมน หินดินดานสีแดง หินทรายหินโคลน ซึ่งมีสีน้ำตาล
แดงและสีแดงเกือบตลอดทั้งหมู่หิน ความหนาของหมู่หินโคราชประมาณ ๔,๐๐๐ เมตร หรือมากกว่า วางตัวตามเนิน
เขาเป็นแนวยาวต่อเนื่องกันจากทิศตะวันออก-ตะวันตก ตั้งแต่จังหวัดมุกดาหาร นครพนม จนถึงจังหวัดสกลนครซึ่งมี
รายละเอียดหน่วยหินย่อยดังนี้

- หน่วยหินภูกระดึง (Jpk) พบในอำเภอเมืองมุกดาหาร อำเภอคำชะอี อำเภอตอนตล จังหวัด
มุกดาหาร และอำเภอวาริชภูมิ จังหวัดสกลนคร
- หน่วยหินพระวิหาร (Jpw) พบบริเวณเชิงเขาภูพานในแนวตะวันออก - ตะวันตก
- หน่วยหินเสาขัว (Jsk) พบบริเวณเชิงเขาภูพานในแนวตะวันออก - ตะวันตก
- หน่วยหินโคกกรวด (Ktms) เป็นโครงสร้างรากฐานของแอ่งสกลนคร ครอบคลุมจังหวัด
สกลนคร และนครพนม
- หน่วยหินมหาสารคาม (Kkk) เป็นทรายแป้ง หินโคลน และหินดินดาน มีชั้นเกลือหิน (rock
salt) จำนวนมากสะสมอยู่ในหน่วยหินนี้ เป็นหน่วยหินชั้นบนสุดมีความหนาแน่นประมาณ ๖๐๐ เมตร วางตัว ตามเชิงเขาภู
พานในแนวตะวันออก - ตะวันตก
- หน่วยหินภูโต๊ะ (Kpp) วางตัวตามเชิงเขาภูพานในแนวตะวันออก - ตะวันตก

ลักษณะทางธรณีสัณฐาน

กลุ่มจังหวัดตั้งอยู่บริเวณที่ราบสูงโคราชซึ่งหมายถึงบริเวณที่ราบสูงของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ทั้งหมด โดยในพื้นที่กลุ่มจังหวัดตั้งอยู่ในแอ่งสกลนคร และมีพื้นที่ครอบคลุมจังหวัดเลย หนองบัวลำภู อุดรธานี
หนองคาย บึงกาฬ ซึ่งมีลักษณะธรณีสัณฐานโดยสังเขปดังนี้

- ที่ราบน้ำท่วมถึง เกิดจากการทับถมของตะกอนลำน้ำใหม่ที่พัดพามาทับถมกันทุกปี สภาพภูมิประเทศไม่ราบเรียบ ความลาดเทน้อยกว่าร้อยละ ๑ ส่วนใหญ่ใช้เป็นพื้นที่ทำนาซึ่งให้ผลดีส่วนมากพบบริเวณสองฝั่งลำน้ำสายสำคัญ ได้แก่ แม่น้ำโขง และแม่น้ำสงคราม

- ลานตะพักลำน้ำระดับต่ำ เกิดจากการทับถมของตะกอนลำน้ำที่มาทับถมกันนานแล้วมีอายุมากกว่าลานตะพักลำน้ำกลางเก่ากลางใหม่ สภาพภูมิประเทศเป็นที่ราบเรียบ มีความลาดเท น้อยกว่าร้อยละ ๑ ส่วนใหญ่ใช้เป็นพื้นที่ทำนาซึ่งให้ผลผลิตค่อนข้างต่ำ

- พื้นที่ที่ถูกกัดกร่อนและเนินเขา เป็นสิ่งที่เหลือค้างจากการถูกกัดกร่อนและพังทลาย ภูมิประเทศไม่ราบเรียบแต่เป็นลอนลูกคลื่น ส่วนใหญ่มีความลาดเทประมาณร้อยละ ๒-๑๖ มักใช้เป็นพื้นที่เพาะปลูกพืชไร่

- ภูเขา เกิดจากการโค้งตัวและยุบตัวของผิวโลก ทำให้บริเวณนั้นมีความสูง ต่ำแตกต่างกันมาก มีความลาดเทมากกว่าร้อยละ ๑๖ มีความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางประมาณ ๑๐๐ - ๗๕๐ เมตร ส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ทำเกษตรกรรม

การเมืองการปกครอง

เขตการปกครองของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ แบ่ง เป็น ๓ จังหวัด ๓๗ อำเภอ ๒๕๒ ตำบล ๒,๓๓๕ หมู่บ้าน ๑ เทศบาลนคร ๒ เทศบาลเมือง ๓ องค์การบริหารส่วนจังหวัด ๑๑๑ เทศบาลตำบล ๑๗๑ องค์การบริหารส่วนตำบล

ตาราง แสดงการแบ่งเขตการปกครองกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

จังหวัด	อำเภอ	ตำบล	หมู่บ้าน	อบจ.	ทน./ทม.	ทต.	อบต.
สกลนคร	เมืองสกลนคร	๑๖	๙๖	๑	๑	๙	๘
	กุสุมาลย์	๕	๖๘	-	-	๑	๕
	กุดบาก	๓	๔๐	-	-	๔	-
	พรรณานิคม	๑๐	๓๘	-	-	๘	๓
	พังโคน	๕	๒๔	-	-	๔	๒
	วาริชภูมิ	๕	๒๖	-	-	๔	๒
	นิคมน้ำอูน	๔	๒๙	-	-	-	๔
	วานรนิวาส	๑๔	๑๒๔	-	-	๖	๙
	คำตากล้า	๔	๓๗	-	-	๒	๓
	บ้านม่วง	๙	๘๖	-	-	๒	๘
	อากาศอำนวย	๘	๓๐	-	-	๖	๓
	สว่างแดนดิน	๑๖	๑๒๒	-	-	๗	๑๑
	ส่องดาว	๔	๔๖	-	-	๕	-
	เต่างอย	๔	๓๒	-	-	-	๔
	โคกศรีสุพรรณ	๔	๓๕	-	-	๑	๓
	เจริญศิลป์	๕	๕๓	-	-	๑	๕
	โพนนาแก้ว	๕	๒๑	-	-	๓	๒
ภูพาน	๔	๒๔	-	-	๒	๒	
รวม	๑๘	๑๐๑	๖๘๑	-	-	๕๑	๖๑
นครพนม	เมืองนครพนม	๑๕	๑๖๕	๑	๑	๒	๑๒

จังหวัด	อำเภอ	ตำบล	หมู่บ้าน	อบจ.	ทน./ทม.	ทต.	อบต.
	ปลาปาก	๘	๘๕	-	-	๑	๘
	ท่าอุเทน	๙	๑๑๑	-	-	๒	๗
	บ้านแพง	๖	๖๖	-	-	๑	๕
	ธาตุพนม	๑๒	๑๓๖	-	-	๕	๗
	เรณูนคร	๘	๙๑	-	-	๑	๘
	นาแก	๑๒	๑๔๓	-	-	๒	๑๑
	ศรีสงคราม	๙	๑๐๙	-	-	๕	๕
	นาหว้า	๖	๖๘	-	-	๒	๕
	โพนสวรรค์	๗	๙๐	-	-	๑	๗
	นาทม	๓	๓๗	-	-	-	๓
	วังยาง	๔	๒๗	-	-	-	๓
รวม	๑๒	๙๙	๑,๑๒๘	๑	๑	๒๒	๘๑
มุกดาหาร	เมืองมุกดาหาร	๑๒	๑๔๙	๑	๑	๑๐	๒
	นิคมคำสร้อย	๗	๗๙	-	-	๒	๖
	ดอนตาล	๗	๖๓	-	-	๓	๕
	ดงหลวง	๖	๖๐	-	-	๓	๓
	คำชะอี	๙	๘๘	-	-	๑	๙
	ห้วยน้ำแข้ง	๕	๔๓	-	-	๒	๒
	หนองสูง	๖	๔๔	-	-	๓	๒
รวม	๗	๕๒	๕๒๖	๑	๑	๒๔	๒๙
รวมทั้งหมด	๓๗	๒๕๒	๒,๓๓๕	๒	๒	๙๗	๑๗๑

ที่มา :กรมการปกครอง

นอกจากนี้ กลุ่มจังหวัดมีชายแดนที่ติดต่อกับ สปป.ลาว ระยะทางประมาณ ๒๔๖ กิโลเมตร ซึ่งมีจุดผ่านแดนไทย-สปป.ลาว จำนวน ๘ แห่ง เป็นจุดผ่านแดนถาวร ๔ แห่ง และจุดผ่อนปรน ๔ แห่งดังนี้

ตาราง จุดผ่านแดนถาวรและจุดผ่อนปรนของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

จังหวัด	จุดผ่านแดนถาวร	จุดผ่อนปรน	พื้นที่ของไทย	พื้นที่ของ สปป.ลาว
นครพนม	√		ด่านสะพานมิตรภาพข้ามแม่น้ำโขง ไทย-ลาว แห่งที่ ๓ บ้านห้อม ตำบลอาจสามารถ อำเภอเมือง	บ้านเวินใต้ เมืองท่าแขก แขวงคำม่วน
	√		ด่านท่าเรือ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง	เมืองท่าแขก แขวงคำม่วน
		√	บ้านโพธิ์ชัย ตำบลไผ่ล้อม อำเภอบ้านแพง	บ้านท่าสะอาด เมืองปากกระดิ่ง แขวงบอลิคำไซ
		√	อำเภอท่าอุเทน	บ้านหินปูน เมืองหินปูน แขวงคำม่วน

ตาราง จุดผ่านแดนถาวรและจุดผ่อนปรนของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

จังหวัด	จุดผ่านแดนถาวร	จุดผ่อนปรน	พื้นที่ของไทย	พื้นที่ของ สปป.ลาว
		√	บ้านนาดี ตำบลบ้านกลาง อำเภอเมือง	บ้านปากแบ่ง เมืองท่าแขก แขวงคำม่วน
		√	อำเภอธาตุพนม	บ้านด่าน เมืองหนองบก แขวงคำม่วน
มุกดาหาร	√		ด่านสะพานมิตรภาพข้ามแม่น้ำโขง ไทย-ลาว แห่งที่ ๒ บ้านสงเปือย ตำบลบางทรายใหญ่ อำเภอเมือง	บ้านนาแก เมืองโกสอน พมวิหาน แขวงสะหวันนะเขต
	√		ด่านท่าเรือ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง	เมืองโกสอน พมวิหาน แขวงสะหวันนะเขต

โครงสร้างประชากร

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ มีประชากรรวมทั้งสิ้น ๑,๑๔๖,๒๘๖ คน จำแนกได้ดังนี้

ตารางแสดงโครงสร้างประชากรกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	ประชากร		
	ชาย	หญิง	รวม
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๑,๑๐๒,๐๙๓	๑,๑๑๒,๗๑๗	๒,๒๑๔,๘๑๐
สกลนคร	๕๖๙,๓๖๔	๕๗๖,๙๒๒	๑,๑๔๖,๒๘๖
นครพนม	๓๕๗,๐๙๖	๓๕๙,๙๔๔	๗๑๗,๐๔๐
มุกดาหาร	๑๗๕,๖๓๓	๑๗๕,๘๕๑	๓๕๑,๔๘๔

ที่มา : กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย <http://statbbi.nso.go.th/staticreport/page/sector/th/01.aspx>

ตารางแสดงจำนวนประชากรของกลุ่มจังหวัดฯ เปรียบเทียบกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และประเทศ

ประเทศ/กลุ่มจังหวัด/จังหวัด	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
ประเทศ	๖๖,๕๕๘,๙๓๕	๖๖,๑๘๖,๗๒๗	๖๖,๑๗๑,๔๓๙
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๑,๖๔๑,๖๗๔	๑,๖๔๕,๐๓๔	๒,๒๑๔,๘๑๐
สกลนคร	๕๖๙,๓๖๔	๕๗๖,๙๒๒	๑,๑๔๖,๒๘๖
นครพนม	๗๑๙,๑๓๖	๗๑๗,๒๐๑	๗๑๗,๐๔๐
มุกดาหาร	๓๕๓,๑๗๔	๓๕๐,๙๑๑	๓๕๑,๔๘๔

ที่มา : กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย <http://statbbi.nso.go.th/staticreport/page/sector/th/01.aspx>

เศรษฐกิจภาพรวม

โครงสร้างเศรษฐกิจ

จากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ประมวลผลโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สามารถสรุปได้ว่า ในปี ๒๕๖๓ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีผลิตภัณฑ์มวลรวม ๑๓๔,๕๔๖ ล้านบาท สำหรับข้อมูลโครงการเศรษฐกิจ อ้างอิงข้อมูล ปี ๒๕๖๓ พบว่าเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดฯ ขึ้นอยู่กับภาคเกษตรกรรมเป็นหลัก โดยมีมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคการเกษตรอยู่ที่ ๙๘,๔๑๑ ล้านบาท รองลงมา คือ การบริการ มีมูลค่าผลิตภัณฑ์ ๔๘,๙๘๒ ล้านบาท ภาคเกษตรกรรม มีมูลค่าผลิตภัณฑ์ ๓๖,๑๓๕ ล้านบาท และภาคอุตสาหกรรม มีมูลค่าผลิตภัณฑ์ ๑๘,๐๓๘ ล้านบาท ตามลำดับ

ตารางแสดงผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด(หน่วย : ล้านบาท)

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓
ภาคการเกษตร	๓๔,๐๔๙	๓๔,๘๕๐	๓๖,๑๓๕
เกษตรกรรม การป่าไม้ และการประมง	๓๔,๐๔๙	๓๔,๘๕๐	๓๖,๑๓๕
ภาคนอกการเกษตร	๙๓,๗๓๙	๙๘,๒๕๖	๙๘,๔๑๑
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	๑๓,๒๗๕	๑๔,๖๔๕	๑๓,๔๒๙
การผลิต	๕๐๔	๔๐๕	๓๔๔
ไฟฟ้า ก๊าซ ไอน้ำ และระบบปรับอากาศ	๑๐,๙๗๗	๑๒,๑๕๘	๑๐,๘๖๖
การจัดหาน้ำ การจัดการ และการบำบัดน้ำเสียของเสีย และสิ่งปฏิกูล	๑,๓๕๒	๑,๕๘๔	๑,๗๗๗
การก่อสร้าง	๔๔๑	๔๙๙	๔๙๒
การขนส่งและการขายปลีกการซ่อมยานยนต์และจักรยายนต์	๗๙,๖๙๑	๘๒,๘๒๘	๘๔,๙๘๒
การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	๖,๓๑๗	๖,๒๖๐	๖,๕๙๒
ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	๑๖,๔๔๖	๑๘,๐๓๘	๑๙,๐๒๗
ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร	๔,๖๒๗	๕,๙๒๙	๔,๒๖๔
กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย	๘๘๖	๙๘๙	๘๒๖
กิจกรรมอสังหาริมทรัพย์	๑,๑๘๓	๑,๒๗๓	๑,๑๘๙
กิจกรรมทางวิชาชีพ วิทยาศาสตร์ และเทคนิค	๙,๙๙๙	๑๐,๗๕๕	๑๑,๐๘๓
กิจกรรมการบริหารและการบริการสนับสนุน	๕,๘๔๐	๕,๗๑๖	๖,๕๒๐
การบริหารราชการ การป้องกันประเทศและการประกันสังคมภาคบังคับ	๗๖	๕๖	๔๕
การศึกษา	๒๒๗	๒๔๙	๑๔๔
กิจกรรมด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์	๗,๐๒๗	๗,๑๗๘	๗,๔๙๙
ศิลปะ ความบันเทิง และนันทนาการ	๒๑,๔๓๙	๒๐,๔๓๘	๒๐,๕๑๕
กิจกรรมบริการด้านอื่นๆ	๔,๕๖๘	๔,๘๒๐	๕,๔๗๖
ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด (ล้านบาท)	๒๗๒	๓๒๓	๒๘๙
ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด ต่อคน(บาท)	๑,๕๕๗	๑,๕๘๖	๑,๕๑๓
ประชากร (๑,๐๐๐ คน)	๑๒๘,๘๔๔	๑๓๓,๑๐๖	๑๓๔,๕๔๖

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ตารางแสดงผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดฯ แยกตามจังหวัดปี ๒๕๖๑ - ๒๕๖๓ (หน่วย : ล้านบาท)

กลุ่มจังหวัด/จังหวัด	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๑๒๘,๘๔๔	๑๓๓,๑๐๖	๑๓๔,๕๔๖
สกลนคร	๕๙,๒๙๗	๖๑,๓๘๐	๖๓,๓๔๕
นครพนม	๔๔,๑๘๔	๔๕,๐๕๓	๔๕,๖๘๒
มุกดาหาร	๒๕,๓๖๓	๖๐,๗๓๗	๒๕,๕๑๙

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

จากสภาวะเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (สกลนคร นครพนม มุกดาหาร) ซึ่งพิจารณาจากมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัด (GPCP) ที่กล่าวมาข้างต้น พบว่าโครงสร้างเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดที่สำคัญ คือ การผลิตภาคเกษตรกรรม ซึ่งมีสัดส่วนมากที่สุดคือร้อยละ ๖๔ % ของผลิตภัณฑ์กลุ่มจังหวัด รองลงมาคือ ภาคการเกษตรมีสัดส่วนร้อยละ ๒๓ % ลำดับถัดมาเป็นการศึกษา ๑๓ % ตามลำดับ

ดังนั้นจากข้อมูลจึงจะเห็นว่ากิจกรรมการผลิตทางเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดที่สำคัญและควรส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการพัฒนา คือ การผลิตภาคการเกษตรควบคู่กับภาคอุตสาหกรรม โดยประชาชนส่วนใหญ่ของกลุ่มจังหวัดยังประกอบอาชีพในภาคการเกษตรและภาคการเกษตรก็เป็นฐานการผลิตที่สำคัญที่สามารถเชื่อมโยงให้เกิดการนำผลผลิตทางการเกษตรเข้าสู่การผลิตในภาคอุตสาหกรรมต่อไป ซึ่งการผลิตภาคอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดเป็นอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการแปรรูปสินค้าการเกษตรเป็นสำคัญ ไม่ว่าจะเป็น ข้าว อ้อย ยางพารา มันสำปะหลัง เป็นต้น นอกจากนี้ ภาคการค้า การบริการและการท่องเที่ยว ก็มีส่วนสำคัญที่ช่วยผลักดันและสนับสนุนให้เกิดการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดที่จะมองข้ามไม่ได้ถึงแม้บางปีการขยายตัวของภาคการค้าและการท่องเที่ยวจะลดลงบ้างแต่ก็ควรให้ความสำคัญ ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการค้าการลงทุนและการท่องเที่ยวให้มากขึ้น โดยเฉพาะด้านการค้ามีปัจจัยสนับสนุนที่จะก่อให้เกิดการค้าการลงทุนในกลุ่มจังหวัดเนื่องจากการมีสะพานมิตรภาพเชื่อมระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ถึง ๒ แห่ง คือ ที่จังหวัดมุกดาหารและนครพนม สามารถพัฒนาทำให้เกิดการค้าการลงทุนที่เพิ่มขึ้นได้ ทั้งการค้าผ่านแดน การค้าชายแดน และการค้าภายในกลุ่มจังหวัด ที่สามารถเชื่อมโยงให้เกิดการค้าระหว่างภูมิภาคได้ นอกจากนี้ยังสามารถเชื่อมโยงให้เกิดการท่องเที่ยวทั้งภายในกลุ่มจังหวัดและภายในภูมิภาคที่เพิ่มขึ้นได้ในอนาคต

ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อประชากร (GPP per Capita)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อประชากร (GPP per Capita) ในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ มีมูลค่าอยู่ที่ ๒๑๓,๐๖๖ บาท ต่อคนต่อปี ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. ๒๕๖๒ ที่มีมูลค่าอยู่ที่ ๒๑๓,๔๕๕ บาทต่อคนต่อปี

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ จังหวัดนครพนม เป็นจังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อประชากรสูงที่สุดอยู่ที่ ๘๒,๗๑๒ บาทต่อคนต่อปี และจังหวัดมุกดาหารมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อประชากรต่ำที่สุด อยู่ที่ ๖๑,๓๔๕ บาทต่อคนต่อปี โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางแสดงผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อประชากรของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดฯ (หน่วย : บาท)

กลุ่มจังหวัด/จังหวัด	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๒๐๕,๖๕๒	๒๑๓,๔๕๕	๒๑๓,๐๖๖
สกลนคร	๖๑,๓๓๐	๖๕,๙๐๐	๖๙,๐๐๙
นครพนม	๗๘,๘๐๒	๘๐,๙๕๖	๘๒,๗๑๒
มุกดาหาร	๖๒,๗๖๖	๖๖,๕๙๙	๖๑,๓๔๕

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

เกษตรกรรม

พื้นที่เพาะปลูก

จากการสำรวจเนื้อที่และการใช้ประโยชน์ที่ดินรายจังหวัด ในปี พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร พบว่า กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีเนื้อที่รวมประมาณ ๒๔,๓๒๒,๘๒๘ ไร่ โดยจังหวัดสกลนครมีเนื้อที่มากที่สุด คือ ๖,๐๐๓,๖๐๒ ไร่ รองลงมาคือ จังหวัดนครพนม ๓,๔๕๕,๔๑๘ ไร่ จังหวัดมุกดาหาร ๒,๗๑๒,๓๙๔ ไร่ ตามลำดับ

เนื้อที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตรของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ สามารถแบ่งออกได้ ๕ ส่วนได้แก่ นาข้าว พืชไร่ สวนไม้ผลไม้ยืนต้น สวนผักไม้ดอก/ไม้ประดับ และเนื้อที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตรอื่นๆ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๖๒ นาข้าวใช้พื้นที่รวมสูงสุดเท่ากับ ๘,๓๓๖,๕๐๖ ไร่ สวนสวนไม้ผล/ไม้ยืนต้นใช้พื้นที่รวม ๑,๓๕๕,๗๘๒ ไร่ พืชไร่ใช้พื้นที่รวม ๑,๓๒๔,๕๔๘ ไร่ เนื้อที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตรอื่นๆ เท่ากับ ๑,๔๗๙,๔๖๖ ไร่ และ สวนผัก ไม้ดอก/ไม้ประดับ ใช้พื้นที่ ๗๙,๖๐๔ ไร่ จากเนื้อที่ทั้งหมดของกลุ่มจังหวัดฯ สามารถแบ่งเป็นพื้นที่ถือครองเพื่อการเกษตร ได้ดังนี้

ตารางแสดงเนื้อที่และการใช้ประโยชน์ทางการเกษตร ปี พ.ศ. ๒๕๖๒

ประเทศ/ภาค/จังหวัด	เนื้อที่ทั้งหมด	เนื้อที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตร (ไร่)				
		นาข้าว	พืชไร่	สวนไม้ผล/ไม้ยืนต้น	สวนผัก/ไม้ดอก/ไม้ประดับ	การเกษตรอื่นๆ
ทั้งประเทศ	๑๔๙,๒๕๒,๔๕๑	๖๘,๗๒๒,๓๘๘	๓๐,๗๓๖,๐๒๙	๓๖,๙๓๖,๔๘๔	๑,๔๐๒,๑๔๓	๑๑,๔๕๕,๕๐๗
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๖๓,๘๕๗,๐๒๗	๔๑,๗๔๕,๓๖๕	๑๑,๔๔๗,๓๔๗	๕,๙๐๓,๘๒๗	๓๑๘,๑๕๗	๔,๔๔๒,๓๓๑
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๒๔,๓๒๒,๘๒๘	๘,๓๓๖,๕๐๖	๑,๓๒๔,๕๔๘	๑,๓๕๕,๗๘๒	๗๙,๖๐๔	๑,๔๗๙,๔๖๖
นครพนม	๓,๔๕๕,๔๑๘	๑,๔๔๐,๓๕๑	๘๔,๓๖๔	๒๑๖,๔๘๓	๑๐,๔๑๓	๑๔๘,๔๙๓
มุกดาหาร	๒,๗๑๒,๓๙๔	๕๔๙,๐๖๐	๓๔๗,๙๑๗	๑๘๙,๔๕๗	๒,๑๒๔	๑๙๙,๑๘๕
สกลนคร	๖,๐๐๓,๖๐๒	๒,๑๗๘,๘๔๒	๒๒๙,๙๙๓	๒๗๑,๙๕๑	๒๗,๒๖๕	๓๙๒,๐๕๕

ที่มา :สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

ผลผลิต

ผลผลิตรวมของพืชเศรษฐกิจ ประกอบด้วย ข้าวนาปี ข้าวนาปรัง มันสำปะหลัง สับปะรด ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๓ สรุปได้ ดังนี้

ตารางแสดงผลผลิตทางการเกษตรของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (ข้าวนาปี) ปี พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๓ (หน่วย: ตัน)

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๑,๒๑๙,๗๓๙	๑,๓๐๖,๙๒๕	๑,๔๔๕,๒๐๑
สกลนคร	๖๐๓,๕๑๑	๗๐๙,๔๓๕	๗๕๖,๒๐๑
นครพนม	๔๔๑,๖๔๙	๔๑๓,๐๗๒	๕๐๓,๘๑๙
มุกดาหาร	๑๗๕,๕๗๙	๑๘๔,๔๑๘	๑๘๕,๑๘๑

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

ตารางแสดงผลผลิตทางการเกษตรของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (ข้าวนาปรัง) ปี พ.ศ. ๒๕๖๒-๒๕๖๔ (หน่วย: ตัน)

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๗๘,๐๙๒	๗๕,๔๗๖	๗๗,๒๒๒
สกลนคร	๔๕,๙๓๑	๓๕,๘๕๓	๓๐,๗๒๓
นครพนม	๓๑,๙๓๕	๓๘,๖๖๖	๔๕,๔๕๖
มุกดาหาร	๒๒๖	๙๕๗	๑,๐๔๓

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

ตารางแสดงผลผลิตทางการเกษตรของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (มันสำปะหลัง) ปี พ.ศ. ๒๕๖๒-๒๕๖๔ (หน่วย: ตัน)

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๘๙๐,๗๖๙	๘๖๗,๘๔๗	๑,๐๓๓,๘๓๒
สกลนคร	๓๓๒,๙๓๒	๓๘๘,๐๘๙	๕๐๑,๕๙๔
นครพนม	๖๕,๖๒๓	๖๒,๑๘๓	๗๐,๖๕๘
มุกดาหาร	๔๙๒,๒๑๔	๔๑๗,๕๗๕	๔๖๑,๕๘๐

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

ตารางแสดงผลผลิตทางการเกษตรของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด (สับปะรด) ปี พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๓ (หน่วย: ตัน)

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๒๙,๑๒๑	๒๑,๑๒๐	๑๗,๖๒๗
สกลนคร	-	-	-
นครพนม	๒๙,๑๒๑	๒๑,๑๒๐	๑๗,๖๒๗
มุกดาหาร	-	-	-

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

อุตสาหกรรม

มูลค่า

อุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ เป็นมูลค่าจากการผลิตหินทราย (หินอุตสาหกรรม) มูลค่าอุตสาหกรรมทั้งหมดในแต่ละปีการผลิตเติบโตขึ้นตามลำดับ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางแสดงผลผลิตมูลค่าภาคอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดฯ (หน่วย: ตัน)

กิจกรรม	๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒
หินทราย (หินอุตสาหกรรม)	๑๗๗,๔๐๖.๖	๓๘๘,๓๙๘.๐	๕๑๘,๖๑๙.๐
รวม	๑๗๗,๔๐๖.๖	๓๘๘,๓๙๘.๐	๕๑๘,๖๑๙.๐

จำนวนโรงงาน แรงงาน และเงินลงทุน

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีจำนวนโรงงานทั้งสิ้น ๗๔๒ โรงงาน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าที่มีจำนวนอยู่ที่ ๒๔ โรงงาน โดยจังหวัดสกลนคร เป็นจังหวัดที่มีจำนวนโรงงานมากที่สุด อยู่ที่ ๓๕๒ โรงงาน

ในส่วนของแรงงาน กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ มีจำนวนแรงงานอยู่ทั้งสิ้น ๑๑,๖๐๘ คน ซึ่งเพิ่มขึ้นปีก่อนหน้าที่มีอยู่ประมาณ ๑,๑๑๕ คน โดยจังหวัดสกลนคร เป็นจังหวัดที่มีจำนวนแรงงานมากที่สุดอยู่ที่ ๕,๔๑๗ คน

แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ หน้าที่ ๑๘

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ มีจำนวนเงินลงทุนอยู่ที่ ๒๘,๘๐๕.๙๙ ล้านบาท โดยที่จังหวัดสกลนคร เป็นจังหวัดที่มีจำนวนเงินลงทุนสูงที่สุด อยู่ที่ ๑๔,๘๗๖.๐๗ ล้านบาท ตารางแสดงจำนวนโรงงาน แรงงาน และเงินลงทุนของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดฯ

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	จำนวนโรงงาน			จำนวนแรงงาน			จำนวนเงินลงทุน		
	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๖๙๙	๗๑๘	๗๔๒	๑๐,๐๙๓	๑๐,๔๙๓	๑๑,๖๐๘	๒๔,๙๕๓.๔๑	๒๓,๒๕๓.๗๑	๒๘,๘๐๕.๙๙
สกลนคร	๓๒๐	๓๔๓	๓๕๒	๔,๗๔๑	๕,๐๐๐	๕,๔๑๗	๑๓,๐๙๑.๑	๑๐,๓๔๙.๓	๑๔,๘๗๖.๐๗
นครพนม	๒๔๙	๒๔๗	๒๖๒	๓,๕๒๘	๓,๔๖๔	๔,๐๖๓	๗,๐๕๐.๑๔	๗,๐๙๘.๐๒	๘,๑๘๐.๐๔
มุกดาหาร	๑๓๐	๑๒๘	๑๒๘	๑,๘๒๔	๒,๐๒๙	๒,๑๒๘	๔,๘๑๒.๑๗	๕,๘๐๖.๓๙	๕,๗๔๙.๘๘

ที่มา : สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด 3 จังหวัด

ท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยว (ผู้เยี่ยมเยือน)

จำนวนผู้เยี่ยมเยือนในจังหวัดและกลุ่มจังหวัดในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ มีจำนวนลดลงจากปี พ.ศ. ๒๕๖๓ โดยจำนวนนักท่องเที่ยว ผู้มาเยี่ยมเยือนในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ อยู่ที่ประมาณ ๒,๔๑๕,๙๐๘ คน ในขณะที่ในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ อยู่ที่ ๔,๖๔๓,๔๘๓ คน โดยจังหวัดมุกดาหาร เป็นจังหวัดที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวสูงที่สุด โดยมีรายละเอียด ดังนี้ ตารางแสดงจำนวนผู้มาเยี่ยมเยือนของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด(หน่วย: คน)

กลุ่มจังหวัด/จังหวัด	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๔,๕๖๕,๕๑๔	๔,๖๔๓,๔๘๓	๒,๔๑๕,๙๐๘
สกลนคร	๑,๓๔๓,๓๔๕	๑,๓๗๔,๙๘๒	๘๕๖,๙๗๔
นครพนม	๑,๑๓๖,๕๕๔	๑,๑๕๒,๓๑๙	๖๙๕,๔๕๐
มุกดาหาร	๒,๐๘๕,๖๑๕	๒,๑๑๖,๑๘๒	๘๖๓,๔๘๔

ที่มา: สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

รายได้

รายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีแนวโน้มสูงขึ้นทุกปี โดยรายได้จากการท่องเที่ยวมีการลดลงเนื่องจากสถานการณ์โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (covid-๑๙) จาก ๗,๗๕๘ ล้านบาท ในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ เป็น ๓,๘๗๙ ล้านบาท ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ โดยจังหวัดมุกดาหาร เป็นจังหวัดที่มีรายได้มากที่สุด ดังนี้

ตารางแสดงรายได้จากการท่องเที่ยวในจังหวัดและกลุ่มจังหวัดฯ (หน่วย : ล้านบาท)

กลุ่มจังหวัด/จังหวัด	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๘,๑๒๑	๗,๗๕๘	๓,๘๗๙
สกลนคร	๒,๔๗๖	๒,๖๑๒	๑,๓๐๖
นครพนม	๒,๐๖๑	๒,๓๖๕	๑,๑๘๓
มุกดาหาร	๓,๕๘๓	๒,๗๘๑	๑,๓๙๐

แหล่งท่องเที่ยว

แหล่งท่องเที่ยวสำคัญของของแต่ละจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีรายละเอียดดังนี้

- แหล่งท่องเที่ยว(สำคัญ) แหล่งท่องเที่ยวสำคัญ ประกอบด้วย แหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยว เชิงธรรมะ

๑) แหล่งท่องเที่ยวประเภทเชิงธรรมชาติและสัตว์ป่า จ.สกลนคร เช่น แหล่งท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติภูพาน จ.นครพนม เช่น แหล่งท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติภูสิงห์ จ.มุกดาหาร เช่น แหล่งท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติมุกดาหาร (ภูผาเทิบ)

๒) แหล่งท่องเที่ยวประเภทวิถีชีวิต ใน จ.สกลนคร เช่น ชาวภูไท บ.โนนหอม บ.ถ้าเต่า ชุมชนคาทอลิก บ.ท่าแร่ ชุมชนเครื่องปั้นดินเผา บ.เชียงเครือ ศูนย์วัฒนธรรมไทยสี่ แหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ บ.ท่าวัด จ.นครพนม เช่น กลุ่มสหกรณ์ปั้นดินเผา บ.โนนตาล ชุมชนไทแสก บ.อาจสามารถ ศูนย์วัฒนธรรมผู้ไทเรณูนคร ศูนย์หัตถกรรมบ้านท่าเรือ หมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนาม บ.นาจอก (บ้านลุงโฮ) จ.มุกดาหาร เช่น โฮมสเตย์ บ.นาโสก ห้าแยกชุมชนเวียดนาม หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ บ.หนองหล่ม หมู่บ้านโฮมสเตย์บ้านภู หมู่บ้านสานตะกร้าพลาสติค บ.ชัยมงคล เป็นต้น

๓) แหล่งท่องเที่ยวประเภทศิลปะ วัฒนธรรม และแหล่งมรดก จ.สกลนคร เช่น พระธาตุเชิงชุมพระธาตุนารายณ์เจงเวง พระธาตุนกเฒ่า เป็นต้น จ.นครพนม เช่น พระธาตุนม พระธาตุศรีคุณ พระธาตุเรณู หมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนาม บ้านนาจอก เป็นต้น และ จ.มุกดาหาร เช่น กลองมโหระทึก

๔) แหล่งท่องเที่ยวประเภทเชิงวิชาการ เช่น ศูนย์ศึกษาการพัฒนาภูพานอันเนื่องมาจากพระราชดำริ จ.สกลนคร พิพิธภัณฑ์จวนผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม (หลังเก่า)

๕) แหล่งท่องเที่ยวประเภทสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ จ.สกลนคร เช่น วัดพระธาตุเชิงชุมวรวิหาร วัดป่าสุทธาวาส วัดป่าอุดมสมพร วัดถ้ำอภัยดำรงธรรม อาสนวิหารอัครเทวดามิกาแอล เป็นต้น จ.นครพนม เช่น วัดธาตุนมวรวิหาร วัดพระธาตุเรณู วัดธาตุศรีคุณ วัดโมฬิตดารา วัดพระธาตุประสิทธิ์ วัดพระธาตุ ท่าอุเทน วัดมหาธาตุ วัดนักบุญอันนา เป็นต้น จ.มุกดาหาร เช่น วัดรอยพระพุทธบาทภูมโนรมย์ วัดบรรพตคีรี เป็นต้น

๖) แหล่งท่องเที่ยวประเภทสันตนาการและบันเทิง จ.สกลนคร เช่น อุทยานหนองหารเฉลิมพระเกียรติ เป็นต้น จ.นครพนม ได้แก่ สะพานมิตรภาพ ๓ ล่องเรือสำราญแม่น้ำโขง สวนหลวง ร.๙ เป็นต้น จ.มุกดาหาร ได้แก่ สะพานมิตรภาพ ๒ ตลาดสินค้าอินโดจีน เป็นต้น

นอกจากนี้ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ยังมีงานประเพณี วัฒนธรรม และสถานที่สำคัญทางพุทธศาสนา ที่สำคัญ ดังนี้

- วัดพระธาตุเชิงชุมวรวิหาร (จังหวัดสกลนคร)
- วัดพระธาตุนมวรวิหาร (จังหวัดนครพนม)
- หอแก้วเฉลิมพระเกียรติ (จังหวัดมุกดาหาร)
- ตลาดอินโดจีนมุกดาหาร
- ตลาดอินโดจีนนครพนม
- อุทยานแห่งชาติภูพาน (จังหวัดสกลนคร)
- อุทยานแห่งชาติภูผาเทิบ (จังหวัดมุกดาหาร)
- งานประเพณีออกพรรษาแห่ปราสาทผึ้งและแข่งเรือยาวชิงถ้วยพระราชทาน (จังหวัดสกลนคร)
- งานประเพณีไหลเรือไฟออกพรรษา (จังหวัดนครพนม)
- งานนมัสการองค์พระธาตุนม ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ (จังหวัดนครพนม)
- งานแข่งเรือออกพรรษา ไทย - ลาว (จังหวัดมุกดาหาร)
- แลนด์มาร์คพญานาค (นครพนม)

การค้า

การค้าชายแดน

การค้าชายแดนไทยกับ สปป.ลาว

ช่องทางการค้าและด่านชายแดนไทยและ สปป.ลาว มีแนวพรมแดนต่อเนื่องกันถึง ๑,๗๖๐ กิโลเมตร จังหวัดชายแดนไทยที่มีพรมแดนติดกับ สปป.ลาว มี ๑๒ จังหวัด ได้แก่ เชียงราย เชียงใหม่ น่าน พะเยา อุตรดิตถ์ เลย หนองคาย อุดรธานี นครพนม มุกดาหาร อำนาจเจริญ และอุบลราชธานี มีด้านการค้าทั้งด้านระดับสากล ๑๔ แห่ง ด้านผ่อนปรน ๓๐ แห่ง กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีพรมแดนติดต่อกับ ประเทศลาวที่จังหวัด นครพนมและจังหวัดมุกดาหาร โดยมีช่องทางการค้ารวม ๘ แห่ง คือ จุดผ่านแดนถาวร ๔ แห่ง และ จุดผ่อนปรน ๔ แห่ง รายละเอียดดังนี้

ตารางแสดงประเภทด่านชายแดนไทยกับ สปป.ลาว

จังหวัด	ประเภทด่านชายแดน		
	ถาวร	ผ่อนปรน	ชั่วคราว
นครพนม	ด้าน อ.เมืองนครพนม ต.ในเมือง เทศบาล เมืองนครพนม - เมืองท่าแขก แขวงคำม่วน (ด่านสากล) จุดผ่านแดนสะพานมิตรภาพ ๓ (นครพนม-คำม่วน) บ.ห้อม ต.อาจสามารถ อ.เมือง จ.นครพนม -บ.เวินใต้ เมืองท่าแขก	บ.ดอนแพง ต.บ้านแพง อ.บ้านแพง - บ.บึงกวาง เมืองปากกระดิ่ง แขวงบอลิคำไซ	-
		ด้านศุลกากร อ.ท่าอุเทน - บ. หินบูน เมืองหินบูน แขวงคำม่วน	
		บ.ธาตุพนมสามัคคี ต.ธาตุพนม อ.ธาตุพนม - บ.ปากเซบั้งไฟ บ.ด่านเมืองหนองบก แขวงคำม่วน	
		บ.หนาดท่า ม.๒ ต.บ้านกลาง อ.เมืองนครพนม - บ.ปากเป้ง เมืองท่าแขก แขวงคำม่วน	
มุกดาหาร	ด้าน อ.เมืองมุกดาหาร - เมืองคันทะบูลี แขวงสะหวันนะเขต (ด่านสากล) ด้าน บ.สงเปือย ต.บางทรายใหญ่ อ.เมืองมุกดาหาร (สะพานมิตรภาพ ๒) -บ.นาแก เมืองโกสอนพมิวิหาน แขวงสะหวันนะเขต		-

ที่มา : กรมการค้าต่างประเทศ

ตารางแสดงมูลค่าการค้าชายแดนไทย - สปป.ลาว ปี ๒๕๖๒ - ๒๕๖๔

หน่วย : ล้านบาท

ด้าน จังหวัด	๒๕๖๒			๒๕๖๓			๒๕๖๔		
	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า
นครพนม	๗,๒๘๗.๓๒	๘,๐๑๒.๐๙	-๗๒๔.๗๗	๙,๑๓๘.๗๒	๖,๓๐๔.๙๓	๒,๘๓๓.๗๙	๘,๓๑๒.๒๘	๘,๔๐๙.๘๗	-๖๗.๕๘
มุกดาหาร	๑๑๗,๕๖๓.๒๑๑	๑๐๕,๑๖๙.๔๖๔	๑๒,๓๙๓.๗๔๖	๑๓๑,๒๘๕.๙๐๒	๑๒๓,๖๙๒.๓๓๓	๗,๕๙๓.๕๖๙	๒๒,๖๒๘.๒๑	๑๘,๐๕๒.๐๑	๔,๕๗๖.๒๐
รวม	๑๒๔,๘๕๐.๕๓	๑๑๓,๑๘๑.๕๕๕	๑๑,๖๖๘.๙๗๖	๑๔๐,๔๒๔.๖๒๒	๑๒๙,๙๙๗.๒๖๖	๑๐,๔๒๗.๓๕๖	๓๐,๙๔๐.๔๙	๒๖,๔๖๓.๘๘	๔,๔๗๘.๖๒

ที่มา : กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์

ตารางแสดงมูลค่าการค้าผ่านแดนไทย - เวียดนาม ปี ๒๕๖๒ - ๒๕๖๔

หน่วย : ล้านบาท

ด้าน จังหวัด	๒๕๖๒			๒๕๖๓			๒๕๖๔		
	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า
นครพนม	๔๔,๒๖๘.๐๔	๑๐,๐๕๐.๙๕	๓๔,๒๑๗.๐๙	๒๗,๗๓๑.๑๑	๑๔๓.๐๕	๒๗,๕๘๘.๐๖	๑๙,๘๔๓.๑๐	๓๐๖.๒๘	๑๙,๕๓๖.๘๓
มุกดาหาร	๑๑,๖๒๘.๘๖	๔,๔๕๗.๔๓	๗,๑๗๑.๔๓	๑๕,๓๕๔.๘๘	๑๓,๑๔๔.๒๓	๒,๒๑๐.๖๕	๒๒,๗๑๓.๙๙	๒๕,๒๐๘.๑๔	-๒,๔๙๔.๑๕
รวม	๕๕,๘๙๖.๙	๑๔,๕๐๘.๓๘	๔๑,๓๘๘.๕๒	๔๓,๐๘๕.๙๙	๑๓,๒๘๗.๒๘	๒๙,๗๙๘.๗๑	๔๒,๕๕๗.๐๙	๒๕,๕๑๔.๔๒	๑๗,๐๔๒.๖๘

ที่มา : กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์

ปัญหา/อุปสรรคการค้าผ่านแดนไทย - เวียดนาม (จากจังหวัดมุกดาหารและนครพนม)

- เส้นทางการค้า R๙ (เริ่มจากจังหวัดมุกดาหารผ่านแขวงสะหวันนะเขต จนถึงชายแดนบริเวณบ้านสะหวันนะเขตใน สปป.ลาว เข้าสู่เมือง Quag Tri ในเวียดนาม มี ๒ ช่องจราจร ถนนค่อนข้างแคบ ระยะทางไกลกว่าเส้น R๑๒ และค่าขนส่งค่อนข้างสูง เนื่องจากการขนส่งส่วนใหญ่ในเส้นทางช่วง สปป.ลาว และเวียดนามยังเป็นของผู้ให้บริการขนส่งเวียดนาม

- ปัญหาการจำกัดความเร็วของรถยนต์ในเวียดนามอันเป็นผลจากการที่ถนนสายหลักของเวียดนาม R๓A มี ๒ ช่องจราจร เป็นเส้นทางผ่านชุมชน และมีระบบการจราจรต่างจากไทยคือใช้รถพวงมาลัยขวาทำให้ต้องเปลี่ยนถ้ายารถบรรทุกสินค้าหรือเปลี่ยนหัวลากตู้คอนเทนเนอร์ ณ จุดพรมแดน และระบบโลจิสติกส์ของแต่ละประเทศมีความแตกต่างกัน

ตารางแสดงมูลค่าการค้าผ่านแดนไทย - จีนตอนใต้ ปี ๒๕๖๒ - ๒๕๖๔

หน่วย : ล้านบาท

ด้าน จังหวัด	๒๕๖๒			๒๕๖๓			๒๕๖๔		
	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า	ส่งออก	นำเข้า	ดุลการค้า
นครพนม	๑๕,๐๕๔.๖๖	๔,๕๓๙.๗๙	๑๐,๕๑๕.๘๗	๒๓,๒๕๓.๓๔	๕,๓๑๑.๑๕	๑๗,๙๔๒.๑๙	๓๔๕.๘๗	๔,๔๖๘.๘๓	-๔,๑๒๒.๙๖
มุกดาหาร	๑๗,๓๗๒.๑๒	๖๕,๙๖๑.๘๔	-๔๘,๕๘๙.๗๒	๓๑,๐๖๕.๒๗	๙๓,๐๖๕.๒๗	-๖๑,๙๙๙.๐๑	๑๔๑.๓๔	๑,๒๙๕.๓๙	-๑,๑๕๔.๐๕
รวม	๓๒,๔๒๖.๗๘	๗๐,๕๐๑.๖๓	-๓๘,๐๗๔.๘๕	๕๔,๓๑๘.๖๑	๙๘,๓๗๖.๔๒	-๔๔,๐๕๗.๘๑	๔๘๗.๒๑	๕,๗๖๔.๒๒	-๕,๒๗๗.๐๑

ที่มา : กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์

ปัญหา/อุปสรรคการค้าผ่านแดนไทยกับจีนตอนใต้

ประเทศไทยยังไม่สามารถให้สัตยาบรรณความตกลงขนส่งสินค้าข้ามแดนภายใต้กรอบความร่วมมือ GMS กับประเทศคู่ภาคี ได้แก่ ประเทศจีนตอนใต้ เวียดนาม กัมพูชา และพม่า ได้โดยในส่วนของ สปป.ลาว ประเทศไทยมีความตกลงว่าด้วยการขนส่งทางถนนระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และในส่วนของลาวและเวียดนามมีบันทึกความเข้าใจระหว่างไทย - ลาว - เวียดนาม ในการเริ่มใช้ความตกลงในการขนส่งข้ามแดนของสินค้าและผู้โดยสารที่จุดผ่านแดนลาวบาว แคนสะหวัน(เวียดนาม - ลาว) และจุดผ่านแดนมุกดาหาร - สะหวันนะเขต (ไทย - ลาว)

ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (One Tambol One Product: OTOP)

ใน พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๔ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี โดยจังหวัดสกลนครสามารถทำรายได้จากการขายสินค้า OTOP มากที่สุดหากเทียบกับจังหวัดอื่นๆ รองลงมา ได้แก่ จังหวัดนครพนม และมุกดาหารตามลำดับ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ สามารถสร้างรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP จำนวน ๖,๙๙๔,๔๒๕,๑๗๔ บาท เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. ๒๕๖๓ ซึ่งมีมูลค่า ๖,๓๙๐,๘๔๓,๐๙๑ บาท

ตารางแสดงยอดขายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ของกลุ่มจังหวัดฯ (หน่วย: บาท)

กลุ่มจังหวัด / จังหวัด	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๕,๗๗๑,๗๘๕,๔๙๐.๐๐	๖,๓๙๐,๘๔๓,๐๙๑.๐๐	๖,๙๙๔,๔๒๕,๑๗๔.๐๐
สกลนคร	๓,๒๕๔,๒๑๖,๙๑๘.๐๐	๓,๖๔๒,๓๒๔,๕๕๙.๐๐	๓,๙๗๖,๑๒๓,๑๕๕.๐๐
นครพนม	๑,๔๓๒,๒๔๓,๙๙๔.๐๐	๑,๖๑๕,๙๓๒,๗๔๘.๐๐	๑,๗๗๙,๕๕๔,๒๔๔.๐๐
มุกดาหาร	๑,๐๘๕,๓๒๔,๕๗๘.๐๐	๑,๑๓๒,๕๘๕,๗๘๔.๐๐	๑,๒๓๘,๗๔๗,๗๓๕.๐๐

ที่มา : กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย

ตารางแสดงรายการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ของกลุ่มจังหวัด

จังหวัด	รายการ
สกลนคร	<p>ประเภทอาหารและเครื่องดื่ม ได้แก่ ข้าวฮางอกมะลิ ๑๐๕ ข้าวฮางอกไรซ์เบอร์รี่ ข้าวหอมทอง แจ่วบองสมุนไพร ข้าวแตน น้ำหมอนพร้อมดื่ม น้ำเมาภูพาน ไวน์เมา ไวน์เมาภูพาน ไวน์ อูโอะค้ำ น้ำลูกหมอนเข้มข้น</p> <p>ประเภทผ้าและเครื่องแต่งกาย ได้แก่ กระเป๋าวายแบบมีฝาปิด ผ้าสไบ ผ้าพันคอ ผ้ามัดหมี่ย้อมคราม ผ้าขาม้ก ผ้ามัดหมี่ ผ้าคลุมไหล่ รองเท้าสุภาพบุรุษ</p> <p>ประเภทของใช้ ของตกแต่ง ของที่ระลึก ได้แก่ ผลิตภัณฑ์เซรามิก โคมไฟกะลามะพร้าว ตะกร้าหวายลายชิต ย้อมคราม</p> <p>ประเภทสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหาร ได้แก่ สมุนไพรอบตัว</p>
นครพนม	<p>ประเภทอาหารและเครื่องดื่ม ได้แก่ กระเทียมดอง กะละแมทุลใจ ข้าวกล้อง ข้าวกล้องงอก ขนมเทียนแก้ว ข้าวอินทรีย์ จมูกข้าวแม่สุซาดา ข้าวนางเล็ดคำเดียว ข้าวฮางอกคุณแม่ สับปะรด ข้าวหอมนิล ข้าวไรซ์เบอร์รี่ ข้าวฮางอกไรซ์เบอร์รี่ ข้าวกล้องหอมมะลิ แดงโมไรเมลิ็ด</p> <p>ประเภทผ้าและเครื่องแต่งกาย ได้แก่ ผ้าขาม้ก ผ้ายกมุก ผ้าพันคอ เสื้อผ้าฝ้ายสำเร็จรูป เสื้อปักมือภูไท ประยุกต์ แปรรูปผ้าพื้นเมือง เสื้อถัก ผ้ามัดหมี่ เสื้อปักมือ ผ้าคลุมไหล่</p> <p>ประเภทของใช้ ของตกแต่ง ของที่ระลึก ได้แก่ พิน เสื้อนวดเพื่อสุขภาพ</p>
มุกดาหาร	<p>ประเภทอาหารและเครื่องดื่ม ได้แก่ ข้าวกล้องหอมนิล</p> <p>ประเภทผ้าและเครื่องแต่งกาย ได้แก่ ผ้าคลุมไหล่หมักโคลน ผ้าทอลายขัด เสื้อเย็บมือ ผ้าทอมือลายขัดพื้นฐาน เสื้อภูไทบุรุษ</p> <p>ประเภทของใช้ ของตกแต่ง ของที่ระลึก ได้แก่ ตะกร้าจ่ายตลาด กระเป๋าเดินทาง ตะกร้าหวายเทียม ตะกร้าผ้าปิดโครงเหล็กใหญ่ ตะกร้าผ้าปิด กระเป๋า เครื่องสำอาง กระเป๋าล้อลาก ถังโครงเหล็กใส่ผ้า โต๊ะ เก้าอี้ ถังเตี้ย เสริมโครงเหล็ก แจกันโต๊ะหมู่บูชา</p>

เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ๒ จังหวัด คือ จังหวัดมุกดาหาร และจังหวัดนครพนม โดยมีรายละเอียดดังนี้

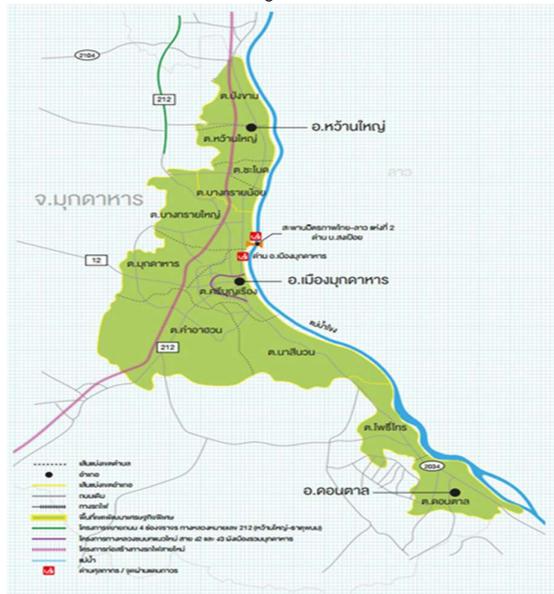
๑. เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษมุกดาหาร

เขตเศรษฐกิจพิเศษมุกดาหาร จากการประเมินพื้นที่ที่มีศักยภาพในการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ โดยผ่านเกณฑ์จากคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (กนพ.) ซึ่งมีการกำหนดพื้นที่เป้าหมายเป็น ๒ ระยะ โดยเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษมุกดาหารอยู่ในระยะที่ ๑ ประกอบไปด้วยจังหวัดตาก มุกดาหาร สระแก้ว ตราด และสงขลา ในพื้นที่ของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนี้เป็นพื้นที่ชายแดน เพื่อพัฒนาและส่งเสริมปัจจัยการผลิตในพื้นที่ และการเติบโตทางการค้า การลงทุน และเศรษฐกิจในพื้นที่ พื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษมุกดาหาร มีพื้นที่ทั้งหมดจำนวน ๓๖๑,๕๒๔ ไร่ หรือ ๕๗๘.๕ ตารางกิโลเมตร และขอบเขตพื้นที่การจัดตั้งในพื้นที่ ๓ อำเภอ ๑๑ ตำบล ดังนี้

อำเภอเมืองมุกดาหาร ๕ ตำบล ได้แก่ ตำบลศรีบุญเรือง ตำบลมุกดาหาร ตำบลบางทรายใหญ่ ตำบลคำอาฮวน และตำบลนาสีนวน

อำเภอดอนตาล ๒ ตำบล ได้แก่ ตำบลดอนตาล และตำบลโพธิ์ไทร

อำเภอหว้านใหญ่ ๔ ตำบล ได้แก่ ตำบลหว้านใหญ่ ตำบลปงขาม ตำบลบางทรายน้อย และตำบลชะโนด

ภาพ พื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษมุกดาหาร

ที่มา: คู่มือการลงทุนในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ, ๒๕๕๘

ปัจจุบันกรมการคลังเปิดประมูลสรรหาผู้ลงทุนในพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษมุกดาหาร โดยเปิดให้ผู้ลงทุนที่สนใจประมูลครั้งที่ ๒ ซึ่งมีผู้มาลงทุนสนใจประมูลจำนวนน้อย ดังนั้น ต้องมีการปรับปรุงเงื่อนไขในการลงทุนให้ดึงดูดผู้ลงทุนต่อไป โดยมีบัญชีประเภทกิจการเป้าหมายในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษมุกดาหาร ๕ กลุ่มกิจการ ได้แก่

- ๑) กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร ประมง และกิจการที่เกี่ยวข้อง
- ๒) กลุ่มอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์
- ๓) กลุ่มอุตสาหกรรมโลจิสติกส์
- ๔) กลุ่มนิคมหรือเขตอุตสาหกรรม
- ๕) กลุ่มอุตสาหกรรมสนับสนุนการท่องเที่ยว

ทั้งนี้ภาคเอกชนมีความต้องการให้ขยายบัญชีประเภทกิจการเป้าหมายให้ครอบคลุมทั้ง ๑๓ กลุ่มกิจการ เช่นเดียวกับเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม

๒. เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม

เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม จากการประเมินพื้นที่ที่มีศักยภาพในการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ โดยผ่านเกณฑ์จากคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (กนพ.) ซึ่งมีการกำหนดพื้นที่เป้าหมายเป็น ๒ ระยะ เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนมอยู่ในระยะที่ ๒ ประกอบไปด้วยจังหวัดเชียงราย หนองคาย นครพนม กาญจนบุรี และนราธิวาส ในพื้นที่ของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนี้เป็นพื้นที่ชายแดน เพื่อพัฒนาและส่งเสริมปัจจัยการผลิตในพื้นที่ และการเติบโตทางด้านการค้า การลงทุน และเศรษฐกิจในพื้นที่ พื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม มีพื้นที่ทั้งหมด จำนวน ๔๙๕,๗๔๓.๗๕ ไร่ หรือ ๗๙๔.๗๙ ตารางกิโลเมตร และขอบเขตพื้นที่การจัดตั้งในพื้นที่ ๒ อำเภอ ๑๓ ตำบล ดังนี้

อำเภอเมืองนครพนม ๑๐ ตำบล ได้แก่ ตำบลกรูคุ ตำบลท่าค้อ ตำบลนาทราย ตำบลนาราชควาย ตำบลในเมือง ตำบลบ้านผึ้ง ตำบลโพธิ์ตาก ตำบลหนองญาติ ตำบลหนองแสง และตำบลอาจสามารถ อำเภอท่าอุเทน ๓ ตำบล ได้แก่ ตำบลโนนตาล ตำบลเวินพระบาท และตำบลรามราช

ภาพ พื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม

ในปัจจุบันกรมธนารักษ์เปิดประมูลสรรหาผู้ลงทุนในพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม โดยเปิดให้ผู้ลงทุนที่สนใจเสนอซื้อเอกสารเสนอโครงการลงทุนและแผนพัฒนาในพื้นที่ได้ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ.๒๕๖๑ ถึงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๖๑ หลังจากนั้น ๑ เดือนจะพานักลงทุนสำรวจพื้นที่ ขณะที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม มีเนื้อที่ประมาณ ๑,๓๖๓-๒-๑๗.๑๐ ไร่ ตั้งอยู่ตำบลอาจสามารถ อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม อัตราค่าเช่า ๘,๔๐๐ บาทต่อไร่ต่อปีแรก และค่าธรรมเนียมจัดให้เช่า ๑๔๐,๐๐๐ บาทต่อไร่ต่อ ๕๐ ปี ส่วนหลักเกณฑ์การคัดเลือกประกอบด้วย ๓ ส่วน ๑) แผนการใช้ประโยชน์ที่ดิน โดยต้องเสนอแผนการพัฒนาพื้นที่ที่ขอลงทุนและแนวคิดในการจัดทำแผนแม่บทเบื้องต้น (Conceptual Master Plan) ประกอบด้วย การจัดทำผังพัฒนาพื้นที่ สอดคล้องกับผังเมืองชุมชน ท้องถิ่น และแผนแม่บทในระดับจังหวัด ทั้งนี้ เป็นไปตามหลักการสิทธิมนุษยชนในการประกอบธุรกิจของสหประชาชาติ เช่น ไม่ใช้แรงงานเด็ก เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีการจัดทำโครงสร้างพื้นฐานภายในโครงการ รวมถึงการจัดสรรพื้นที่ให้ผู้ประกอบการ SMEs รวมถึงจุดเด่นภายในโครงการ/นวัตกรรมเชื่อมโยงกับไทยแลนด์ ๔.๐ ด้วย ๒) รูปแบบจำลองเชิงธุรกิจ/ระยะเวลาดำเนินการ และศึกษาความเป็นไปได้ทางการเงิน และ ๓) เสนอผลประโยชน์ตอบแทนการเช่า (ค่าธรรมเนียมขั้นต่ำที่ทางราชการกำหนด)

โดยมีบัญชีประเภทกิจการเป้าหมายในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษนครพนม ๑๓ กลุ่มกิจการ ได้แก่

- ๑) กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร ประมง และกิจการที่เกี่ยวข้อง
- ๒) กลุ่มอุตสาหกรรมเซรามิกส์ การผลิตผลิตภัณฑ์เซรามิกส์
- ๓) กลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอ เครื่องนุ่งห่ม
- ๔) กลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องเรือน
- ๕) กลุ่มอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ
- ๖) กลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องมือแพทย์
- ๗) กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ เครื่องจักรและชิ้นส่วน
- ๘) กลุ่มอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์
- ๙) กลุ่มอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ และพลาสติก การผลิตพลาสติก
- ๑๐) กลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตยา
- ๑๑) กลุ่มอุตสาหกรรมโลจิสติกส์
- ๑๒) กลุ่มนิคมหรือเขตอุตสาหกรรม
- ๑๓) กลุ่มอุตสาหกรรมสนับสนุนการท่องเที่ยว

ข้อมูลทางสังคมและความมั่นคง

สถานการณ์ความยากจน

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ มีจำนวนคนจนอยู่ที่ประมาณ ๒๔๖,๔๐๐ คน โดยคิดเป็นสัดส่วนต่อประชากรทั้งหมดอยู่ที่ร้อยละ ๔๑.๑๒ ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนและสัดส่วนที่ลดลงจากช่วงปีก่อนหน้า ทั้งนี้ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ จังหวัดที่มีจำนวนและสัดส่วนคนจนสูงที่สุดของกลุ่มจังหวัดฯ คือสกลนครที่มีจำนวนคนจนอยู่ที่ประมาณ ๑๐๗,๕๐๐ คน หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ ๑๑.๘๑

ตารางแสดงจำนวนและสัดส่วนคนจน เมื่อวัดด้านรายจ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	จำนวนคนจน (พันคน)			สัดส่วนคนจน (ร้อยละ)		
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๓๖๘	๒๗๘.๓	๒๔๖.๔	๖๔.๑๗	๔๙.๘๖	๔๑.๑๒
นครพนม	๑๗๑.๕	๑๕๖.๘	๙๘.๔	๓๐.๒๔	๒๗.๗๘	๑๗.๕๒
มุกดาหาร	๖๙.๘	๔๘.๘	๔๐.๕	๒๐.๑๒	๑๔.๑๓	๑๑.๗๙
สกลนคร	๑๒๖.๘	๗๒.๗	๑๐๗.๕	๑๓.๘๑	๗.๙๕	๑๑.๘๑

ที่มา: ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ

แรงงาน (จำนวนแรงงานในภาพรวมของกลุ่ม)

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ มีกำลังแรงงานรวม ๑,๔๔๕,๗๕๓ คน ซึ่งลดลงจากปีก่อนหน้า จังหวัดที่มีจำนวนแรงงานสูงสุดคือจังหวัดสกลนคร ที่มีแรงงานจำนวน ๓๒๙,๐๙๕ คน ในขณะที่จังหวัดมุกดาหาร มีจำนวนแรงงานน้อยที่สุด อยู่ที่ ๒๗๕,๐๑๕ คน

อย่างไรก็ตาม กลุ่มจังหวัดฯ มีผู้ว่างงานในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ อยู่ที่ ๙,๘๐๘ คน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้า จังหวัดนครพนม เป็นจังหวัดที่มีผู้ว่างงานสูงที่สุดโดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางแสดงสถานการณ์แรงงานของกลุ่มจังหวัด

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	กำลังแรงงานรวม Total Labor Force (คน)			ผู้ว่างงาน Unemployed (คน)		
	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๘๖๘,๑๓๘	๘๕๐,๙๗๗	๑,๔๔๕,๗๕๓	๘,๘๔๔	๙,๘๐๘
สกลนคร	๓๙๒,๔๗๖	๓๘๘,๘๗๘	๓๒๙,๐๙๕	๑,๔๑๙	๒,๗๘๓	-
นครพนม	๒๘๑,๐๔๗	๒๗๕,๗๒๐	๔๔๑,๖๔๓	๖,๔๕๔	๖,๐๓๗	-
มุกดาหาร	๑๙๔,๖๑๕	๑๘๖,๓๗๙	๒๗๕,๐๑๕	๙๗๑	๙๘๘	-

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ สถิติแรงงาน

การศึกษา

สถานการณ์ทางการศึกษา ในปี ๒๕๖๔ มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น ๓๔๙,๖๕๙ คน ซึ่งลดลงจากปี พ.ศ. ๒๕๖๓ จำนวน ๒๒,๒๐๙ คน ในขณะที่มีจำนวนครูอยู่ที่ ๒๔,๑๐๓ คน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้า จำนวน ๑,๙๗๘ คน จังหวัดสกลนคร เป็นจังหวัดที่มีจำนวนนักเรียน จำนวนครู และจำนวนห้องเรียนมากที่สุดในกลุ่มจังหวัด

ตารางรายชื่อสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในกลุ่มจังหวัด

จังหวัด	สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	สถาบันอาชีวศึกษา
สกลนคร	๑. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร ๒. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ๓. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสกลนคร	๑. วิทยาลัยเทคนิคสกลนคร ๒. วิทยาลัยสารพัดช่างสกลนคร ๓. วิทยาลัยการอาชีพสว่างแดนดิน ๔. วิทยาลัยอาชีพพรรณานิคม
นครพนม	๑. มหาวิทยาลัยนครพนม ๒. มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์นครพนม	๑. วิทยาลัยเทคนิคนครพนม ๒. วิทยาลัยเทคนิคบ้านแพง ๓. วิทยาลัยการอาชีพนาแก ๔. วิทยาลัยการอาชีพวัดโพนสวรรค์
มุกดาหาร	๑. วิทยาลัยชุมชนมุกดาหาร	๑. วิทยาลัยการอาชีพพนมไพร ๒. วิทยาลัยเทคโนโลยีและการจัดการดอนตาล

ที่มา: ข้อมูลจากสำนักงานจังหวัดในกลุ่มจังหวัด และเว็บไซต์สารานุกรมเสรี, ๒๕๖๐

สาธารณสุข

จำนวนสถานพยาบาล

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ในปี พ.ศ.๒๕๖๓ มีจำนวนสถานพยาบาลจำนวน ๔๖๐ แห่ง มีเตียงคนไข้รองรับได้จำนวน ๓,๘๗๘ เตียง โดยจังหวัดสกลนครเป็นจังหวัดที่มีสถานพยาบาล และจำนวนเตียงคนไข้สูงที่สุดของกลุ่มจังหวัด

ตารางแสดงจำนวนสถานพยาบาล และจำนวนเตียงคนไข้

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	จน.สถานพยาบาล			จน.เตียงคนไข้		
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๒๒๓	๔๖๐	๔๖๐	๔,๐๓๗	๓,๗๘๕	๓,๘๗๘
สกลนคร	๗	๑๘๘	๑๘๘	๒,๙๑๘	๒,๑๙๙	๒,๒๖๒
นครพนม	๑๘๗	๑๘๗	๑๘๗	๕๗๖	๑,๑๐๕	๑,๑๓๕
มุกดาหาร	๒๙	๘๕	๘๕	๕๔๓	๔๘๑	๔๘๑

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ในส่วนของบุคลากรทางการแพทย์ ในภาพรวมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีจำนวนบุคลากรทางการแพทย์เพิ่มขึ้น โดยในปี ๒๕๖๓ มีจำนวนแพทย์อยู่ที่ ๕๐๗ คน ทันตแพทย์อยู่ที่ ๑๖๒ คน เภสัชกร ๓๑๔ คน และพยาบาลอยู่ที่ ๔,๑๗๖ คน โดยจังหวัดสกลนครเป็นจังหวัดที่มีจำนวนบุคลากรทางการแพทย์มากที่สุด ในขณะที่จังหวัดมุกดาหารมีจำนวนบุคลากรทางการแพทย์น้อยที่สุด

ตารางแสดงจำนวนบุคลากรทางการแพทย์จังหวัด / กลุ่มจังหวัด

จังหวัด / กลุ่มจังหวัด	จน.แพทย์			จน.ทันตแพทย์			จน.เภสัชกร			จน.พยาบาล		
	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๕๖๕	๔๕๕	๕๐๗	๑๘๙	๑๕๐	๑๖๒	๓๓๒	๓๐๗	๓๑๔	๓,๙๔๙	๓,๗๕๖	๔,๑๗๖
นครพนม	๑๓๔	๑๓๘	๑๔๐	๖๙	๕๓	๕๔	๑๐๖	๙๘	๑๐๐	๑,๑๘๑	๑,๑๖๕	๑,๑๘๑
มุกดาหาร	๑๐๘	๙๓	๗๒	๓๙	๓๒	๓๑	๖๑	๕๗	๕๕	๗๖๐	๖๐๑	๗๒๑
สกลนคร	๓๒๓	๒๒๔	๒๙๕	๘๑	๖๕	๗๗	๑๖๕	๑๕๒	๑๕๙	๒,๐๐๘	๑,๙๘๐	๒,๒๗๔

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ตารางแสดง ผู้ป่วยนอก จำแนกตามกลุ่มสาเหตุ (๒๑ กลุ่มโรค) จากสถานบริการสาธารณสุขของกระทรวง

สาธารณสุข พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๓

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓
สกลนคร	๔,๐๑๙,๑๗๓	๑,๔๑๗,๕๓๘	๑,๓๖๕,๙๗๕
นครพนม	๒,๑๐๐,๙๙๖	๗๖๒,๕๒๘	๗๓๕,๒๘๖
มุกดาหาร	๑,๑๐๗,๔๑๘	๑,๖๕๘,๑๓๗	๑,๕๔๘,๙๘๘
กลุ่มจังหวัด	๗,๒๒๗,๕๘๗	๓,๘๓๘,๒๐๓	๓,๖๕๐,๒๔๙

ที่มา: สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

ตาราง จำนวนกลุ่มเสี่ยงจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดฯ

จังหวัด/กลุ่มจังหวัด	จำนวนกลุ่มเสี่ยง		จำนวนผู้ติดเชื้อ	
	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๒	๒๕๖๓
สกลนคร	๐	๔๔๖	๐	๑
นครพนม	๐	๒๙,๓๘๐	๐	๒
มุกดาหาร	๐	๑,๗๖๒	๐	๔
กลุ่มจังหวัด	๐	๓๑,๕๘๘	๐	๗

โครงสร้างพื้นฐาน

คมนาคม

- การคมนาคมทางบก

โครงข่ายถนนในจังหวัดสกลนคร

โครงข่ายเส้นทางคมนาคมสายหลักที่สำคัญ ได้แก่ เส้นทางหมายเลข ๒๒ เป็นเส้นทางเชื่อมโยงจังหวัดต่างๆ ได้แก่ อุดรธานี สกลนคร และนครพนม และสามารถใช้เป็นเส้นทางหลักติดต่อกรุงเทพมหานครโดยผ่านทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒ และเส้นทางหมายเลข ๒๑๓ เป็นเส้นทางเชื่อมโยงจังหวัดสกลนครกับจังหวัดกาฬสินธุ์ และทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๒๓ สายสกลนคร-บ้านดง ที่เชื่อมระหว่างจังหวัดสกลนครกับอำเภอทางตอนใต้ของจังหวัดนครพนม มีถนน รพช. เป็นทางเลี้ยวเมืองรอบนอก

โครงข่ายถนนในจังหวัดนครพนม

โครงข่ายเส้นทางคมนาคมสายหลักมีทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๒ เป็นเส้นทางที่เชื่อมโยงจังหวัดนครพนม-อุดรธานี และเป็นเส้นทางหลักเข้าสู่กรุงเทพมหานคร สำหรับทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๑๒ เป็นเส้นทางที่เชื่อมโยงจังหวัดนครพนม กับจังหวัดหนองคาย และมุกดาหาร โครงข่ายระบบถนนของเมืองนครพนมเป็นรูปแบบระบบตารางสี่เหลี่ยม (Grid Pattern) โดยเฉพาะในบริเวณศูนย์กลางธุรกิจการค้า (Central Business District, CBD) และมีเส้นทาง ๓ ทาง คือ ถนนนิตโย ซึ่งวางในแนวตะวันออก ตะวันตกและทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๑๒ นี้มีลักษณะเป็นโครงข่ายถนนแบบรัศมีออกจากจุดศูนย์กลาง (Radial Network)

โครงข่ายถนนในจังหวัดมุกดาหาร

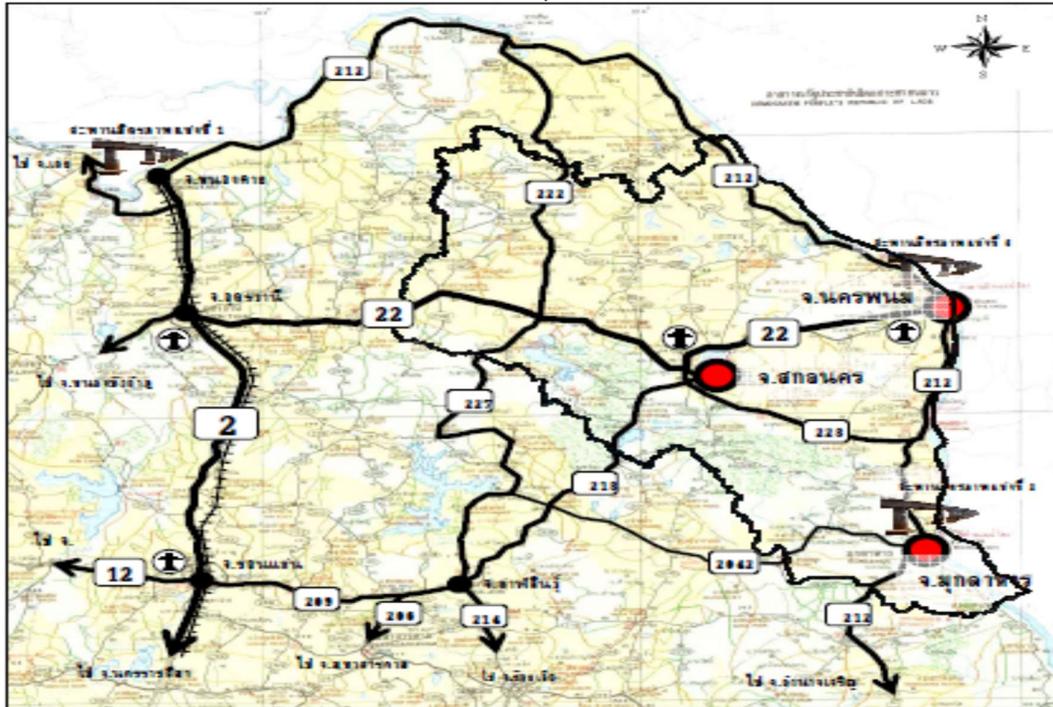
โครงข่ายเส้นทางคมนาคมสายหลักที่สำคัญ ได้แก่ ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๑๒ เชื่อมต่อระหว่างจังหวัดอุบลราชธานี มุกดาหาร นครพนม และหนองคาย มีทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๐๓๔ เป็นถนนสายหลักที่เชื่อมโยงระหว่างเมืองมุกดาหารกับอำเภอข้างเคียง และทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๐๔๒ (ถนนมุกดาหาร-คำชะอี) เป็นถนนสายหลักของอำเภอเมืองมุกดาหารที่เชื่อมต่อกับจังหวัดกาฬสินธุ์ แบ่งเป็นสายทางหน่วยรับผิดชอบแยกได้ ดังนี้

- เส้นทางที่อยู่ในเขตความรับผิดชอบของกรมทางหลวง ได้แก่ ทางหลวงหมายเลข ๒๑๒ ๒๐๓๔ ๒๐๔๒ ๒๑๐๔ ๒๒๗๗ ๒๒๘๗ ๒๒๙๒ ๒๓๓๙ และ ๒๓๗๐ ซึ่งรวมระยะทางทั้งสิ้น ๓๖๑.๓๑๖ กิโลเมตร

- เส้นทางที่อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานทางหลวงชนบท ถ่ายโอนภารกิจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ จำนวน ๗๐ สาย พ.ศ. ๒๕๔๗ จำนวน ๓๓ สาย รวมระยะทางทั้งสิ้น ๔๐๑.๗๖ กิโลเมตร และยังมีโครงข่ายทางหลวงชนบท กรมทางหลวง ที่อยู่ในความรับผิดชอบของทางหลวงชนบทจังหวัดมุกดาหาร จำนวน ๑๑ สาย ระยะทางรวมทั้งสิ้น ๒๔๔.๘๖ กิโลเมตร

- เส้นทางที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดมุกดาหารดำเนินการรับผิดชอบรวมทั้งสิ้น จำนวน ๑๕๘ สาย แยกเป็น ถนนคอนกรีต ๔๘ สาย ลาดยาง ๕๘ สาย ลูกรัง ๕๒ สาย รวมระยะทาง ทั้งสิ้น ๔๑๔.๒๘ กิโลเมตร

แผนภาพแสดงระบบการคมนาคมขนส่งของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

- การคมนาคมทางอากาศ

ท่าอากาศยานสกลนคร ตั้งอยู่ที่พิกัด ละติจูด ๑๗ ๑๑ ๔๒.๕๐๕๘๐ ลองจิจูด ๑๐๔ ๐๗ ๐๗.๐๕๕๔๗ ระดับความสูง ๑๖๐.๔๔๖๗ เมตร บนพื้นที่ ๑,๐๐๐ ไร่ มีขนาดทางวิ่ง ๔๕ x ๒,๖๐๐ เมตร มีพื้นที่อาคารผู้โดยสาร ๕,๔๕๕ ตร.ม. การรองรับผู้โดยสาร ขาออก/ขาเข้า ๒๕๐/๒๕๐ คนต่อชม. พื้นที่ลาดจอดเครื่องบิน ๙,๐๐๐ ตร.ม. มีเที่ยวบินให้บริการเส้นทางกรุงเทพฯ - สกลนคร - กรุงเทพฯ ทุกวัน วันละ ๔ เที่ยวบิน (ไป-กลับ)

ท่าอากาศยานนครพนม ตั้งอยู่ที่พิกัด ละติจูด ๑๗ ๒๓ ๐๗.๒๒๑๓๓ ลองจิจูด ๑๐๔ ๓๘ ๓๐.๗๖๑๑๑ ระดับความสูง ๑๗๒.๘๕๘๐ เมตร บนพื้นที่ ๔,๕๐๐ ไร่ อาคารผู้โดยสาร ขาเข้า/ขาออก (คน/เที่ยว) : ๒๒๔/๑๔๙ มีขนาดทางวิ่ง ๔๕ x ๒,๕๐๐ เมตร มีพื้นที่อาคารผู้โดยสาร ๙,๓๐๐ ตร.ม. การรองรับผู้โดยสารขาออก/ขาเข้า ๔๐๐/๔๐๐ คนต่อชม. พื้นที่ลาดจอดเครื่องบิน ๗๒,๐๐๐ ตร.ม. มีเที่ยวบินให้บริการเส้นทางกรุงเทพฯ - นครพนม - กรุงเทพฯ ในทุกวัน วันละ ๔ เที่ยวบินต่อวัน (ไป-กลับ)

ทั้งสองท่าอากาศยานมีสายการบินให้บริการทั้งหมด ๒ สายการบิน คือ สายการบินนกแอร์ และ สายการบินไทยแอร์เอเชีย โดยมีเส้นทางการบินมีเพียงเส้นทางเดียวคือ กรุงเทพมหานคร(ดอนเมือง)

จำนวนเที่ยวบินตั้งแต่เดือนมกราคม - ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ ทั้ง ๒ ท่าอากาศยานมีจำนวนเที่ยวบินรวม ๒,๑๗๕ เที่ยวบิน จำนวนเที่ยวบินขาออกรวม ๒,๑๗๕ เที่ยวบิน และจำนวนผู้โดยสารขาเข้า จำนวน ๒๔๓,๖๖๓ คน จำนวนผู้โดยสารขาออก จำนวน ๒๒๗,๗๖๙ คน ซึ่งมีรายละเอียดการบินรายเดือนของทั้ง ๒ ท่าอากาศยานของกลุ่มจังหวัด และตามสายการบินของทั้ง ๒ บริษัท ดังตาราง

ตาราง ข้อมูลท่าอากาศยานสกลนคร ปี พ.ศ. ๒๕๖๔

เดือน	จำนวนเที่ยวบิน		ผู้โดยสาร (คน)		ระวางสินค้า (กก.)		จดหมาย/พัสดุ	
	ขาเข้า	ขาออก	ขาเข้า	ขาออก	นำเข้า	นำออก	นำออก	นำเข้า
มกราคม	๕๙	๕๙	๒,๙๙๖	๕,๑๑๘	๐	๐	๐	๐
กุมภาพันธ์	๖๐	๖๐	๕,๒๖๘	๕,๕๑๑	๐	๐	๐	๐
มีนาคม	๘๙	๘๙	๙,๒๓๔	๙,๖๑๕	๐	๐	๐	๐
เมษายน	๘๕	๘๕	๗,๑๔๒	๗,๓๙๑	๐	๐	๐	๐
พฤษภาคม	๒๙	๒๙	๑,๓๗๐	๑,๔๕๔	๐	๐	๐	๐
มิถุนายน	๓๑	๓๑	๒,๐๖๖	๒,๑๘๕	๐	๐	๐	๐
กรกฎาคม	๒๑	๒๑	๑,๑๑๙	๙๒๕	๐	๐	๐	๐
สิงหาคม	๐	๐	๐	๐	๐	๐	๐	๐
กันยายน	๓๐	๓๐	๑,๖๕๓	๑,๗๙๖	๐	๐	๐	๐
ตุลาคม	๓๘	๓๘	๔,๕๑๘	๔,๖๖๐	๐	๐	๐	๐
พฤศจิกายน	๖๘	๖๘	๙,๘๖๗	๙,๗๔๕	๐	๐	๐	๐
ธันวาคม	๘๒	๘๒	๑๒,๖๖๙	๑๐,๙๓๔	๐	๐	๐	๐
รวม	๕๙๒	๕๙๒	๕๗,๙๐๒	๕๙,๓๓๔	๐	๐	๐	๐

ที่มา: กรมท่าอากาศยาน

ตาราง ข้อมูลท่าอากาศยานนครพนม ปี พ.ศ. ๒๕๖๔

เดือน	จำนวนเที่ยวบิน		ผู้โดยสาร (คน)		ระวางสินค้า (กก.)		จดหมาย/พัสดุ	
	ขาเข้า	ขาออก	ขาเข้า	ขาออก	นำออก	นำเข้า	นำออก	นำเข้า
มกราคม	๔๗	๔๗	๒,๓๗๔	๔,๕๗๒	๐	๐	๐	๐
กุมภาพันธ์	๒๑	๒๑	๒,๕๓๔	๒,๗๒๙	๐	๐	๐	๐
มีนาคม	๑๐๕	๑๐๕	๑๑,๔๐๓	๑๑,๕๘๔	๐	๐	๐	๐
เมษายน	๙๙	๙๙	๘,๗๐๐	๘,๗๒๗	๐	๐	๐	๐
พฤษภาคม	๑๒	๑๒	๑,๐๐๗	๑,๐๒๑	๐	๐	๐	๐
มิถุนายน	๘	๘	๙๑๓	๙๖๗	๐	๐	๐	๐
กรกฎาคม	๕	๕	๓๙๙	๔๒๑	๐	๐	๐	๐
สิงหาคม	๐	๐	๐	๐	๐	๐	๐	๐
กันยายน	๘	๘	๕๙๓	๗๔๖	๐	๐	๐	๐
ตุลาคม	๑๘	๑๘	๒,๓๘๘	๒,๓๖๒	๐	๐	๐	๐
พฤศจิกายน	๓๑	๓๑	๕,๐๐๖	๔,๗๗๘	๐	๐	๐	๐
ธันวาคม	๗๗	๗๗	๑๒,๒๑๔	๑๑,๓๓๔	๐	๐	๐	๐
รวม	๔๓๑	๔๓๑	๔๙,๒๔๑	๔๙,๒๔๑	๐	๐	๐	๐

ที่มา: กรมท่าอากาศยาน

ตาราง ข้อมูลท่าอากาศยานสกลนคร ปี พ.ศ. ๒๕๖๓

สายการบิน	จำนวนเที่ยวบิน		ผู้โดยสาร		ระวางสินค้า (กก.)		จดหมาย/พัสดุ	
	ขาเข้า	ขาออก	ขาเข้า	ขาออก	นำออก	นำเข้า	นำออก	นำเข้า
MJETS LIMITED (MIN)	๑	๑	๓	๖	๐	๐	๐	๐
NOK AIR (NOK)	๙๖๙	๙๖๙	๑๒๖,๘๐๓	๑๒๓,๕๙๑	๑๑๔,๓๑๓	๑๔๐,๕๘๒	๐	๐
THAI AIR ASIA (AIQ)	๓๖๖	๓๖๖	๔๗,๖๔๔	๔๙,๓๐๔	๒๓,๖๖๙	๐	๐	๐
รวม	๑,๓๓๖	๑,๓๓๖	๑๗๒,๙๐๑	๑๗๒,๙๐๑	๑๓๗,๘๐๐	๑๔๐,๕๘๒	๐	๐

ตาราง สถิติเที่ยวบินของท่าอากาศยานนครพนม ปี พ.ศ. ๒๕๖๔

สายการบิน	จำนวนเที่ยวบิน		ผู้โดยสาร		ระวางสินค้า (กก.)		จดหมาย/พัสดุ	
	ขาเข้า	ขาออก	ขาเข้า	ขาออก	นำออก	นำเข้า	นำออก	นำเข้า
NOK AIR (NOK)	๓๑๐	๓๑๐	๓๖,๘๙๐	๓๘,๓๒๔	๐	๐	๐	๐
THAI AIR ASIA (AIQ)	๑๒๑	๑๒๑	๑๐,๖๔๑	๑๐,๙๑๗	๐	๐	๐	๐
รวม	๔๓๑	๔๓๑	๔๗,๕๓๑	๔๙,๒๔๑	๐	๐	๐	๐

ที่มา: กรมท่าอากาศยาน

- การคมนาคมทางน้ำ

การคมนาคมทางน้ำส่วนใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการใช้แม่น้ำโขงในการสัญจร และค้าขายขนส่งสินค้า โดยมีเรือยนต์ข้ามฟากระหว่างประเทศไทยกับประเทศลาวที่ด่านศุลกากรอำเภอเมืองนครพนม เมืองมุกดาหาร จุดผ่อนปรนที่อำเภอธาตุพนม และอำเภออื่นๆ ที่มีเขตติดต่อกับแม่น้ำโขง ดังนี้

(๑) ท่าเทียบเรือนครพนม บ้านเวินพระบาท ตำบลเวินพระบาท อำเภอท่าอุเทน ใช้เพื่อขนส่งสินค้าและแพขนานยนต์ เป็นท่าเรือรองรับเรือขนาดไม่เกิน ๕๐๐ ตันกรอสส์

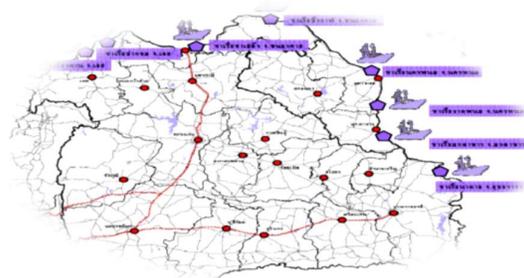
(๒) ท่าเทียบเรือบ้านแพง บ้านโพธิ์ไทร ตำบลไผ่ล้อม อำเภอบ้านแพง ใช้เพื่อขนส่งสินค้าและแพขนานยนต์ เป็นท่าเรือรองรับเรือขนาดไม่เกิน ๕๐๐ ตันกรอสส์

(๓) ท่าเทียบเรือสินค้าธาตุพนม ตำบลธาตุพนม อำเภอธาตุพนม ใช้เพื่อโดยสารและขนส่งสินค้า เป็นท่าเรือรองรับเรือขนาดไม่เกิน ๒๐ ตันกรอสส์

(๔) ท่าเทียบเรือบ้านหนาดท่า อำเภอเมืองนครพนม ใช้เพื่อโดยสารและขนส่งสินค้า เป็นท่าเรือรองรับเรือขนาดไม่เกิน ๒๐ ตันกรอสส์

(๕) ท่าเทียบเรือท่าข้ามเทศบาลเมืองมุกดาหาร ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร ใช้เพื่อขนส่งคนและสินค้าจากท่าเรือมุกดาหาร ไปยังท่าเรือสหัสวันนะเขต

แผนภาพแสดงท่าเรือที่สำคัญในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- การคมนาคมทางราง

ในปัจจุบันจังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหารยังไม่มีโครงการคมนาคม ระบบราง ซึ่งหากต้องการเดินทางมายังจังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร โดยระบบรางจะต้องไปใช้บริการที่จังหวัดอุดรธานี หรือที่จังหวัดขอนแก่น

- โครงการคมนาคมเชื่อมโยงระหว่างประเทศ

การคมนาคมขนส่งและเส้นทางเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านที่ผ่านกลุ่มจังหวัด มีการพัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่งตามแนวตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor) หรือเส้น R๙ สายแม่สะละ-แม่ยิวดี-แม่สอด-พิษณุโลก-ขอนแก่น-กาฬสินธุ์-มุกดาหาร-สหัสวันนะเขต-ดองฮา-เว้-ดานังที่เชื่อมต่อเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงให้เป็นหนึ่งเดียวทั้งด้านการค้าและการลงทุนและทำให้โครงข่ายคมนาคมของพื้นที่สมบูรณ์มากขึ้น

ตารางแสดงระยะทางของถนนตามแนว East-West Economic Corridor

ประเทศ	ระยะทาง (ก.ม.)	สัดส่วน (%)
เมียนมาร์	๑๗๐	๑๑
ไทย	๘๐๗	๕๔
สปป.ลาว	๒๓๙	๑๖
เวียดนาม	๒๗๖	๑๙
รวม	๑,๔๙๒	๑๐๐

แผนภาพแสดง แนว East-West Economic Corridor ในประเทศไทย

โดยเส้นทางนี้เชื่อมโยงประเทศไทยกับ สปป.ลาว ที่จังหวัดมุกดาหารโดยผ่านสะพานมิตรภาพ ๒ เป็นเส้นทางเศรษฐกิจสายใหม่ (ไทย-ลาว-เวียดนาม) ทำให้การค้าระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้า โดยการขนส่งทางบกช่วยลดต้นทุนการขนส่งสินค้าให้สามารถแข่งขันได้และจะขยายผลไปสู่ประเทศจีนและญี่ปุ่น ซึ่งจะได้รับผลประโยชน์สูงมาก เนื่องจากสามารถขนส่งสินค้าจากประเทศไทยผ่านประเทศลาวไปสู่ท่าเรือน้ำลึกที่เมืองดานังออกทางทะเลจีนใต้สู่ประเทศไต้หวันญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ได้โดยมีระยะทางสั้นกว่าและใช้เวลาน้อยกว่าการส่งออกทางชายฝั่งทะเลตะวันออก(Eastern Seaboard) อันจะส่งเสริมให้มีการขยายปริมาณและประสิทธิภาพของการค้าชายแดนและการค้าผ่านแดนเพิ่มมากขึ้นโดยเฉพาะจังหวัดมุกดาหารจะมีบทบาทเป็นประตูสู่อินโดจีนนอกจากนั้นในกลุ่มจังหวัดยังมีการขนส่งรูปแบบต่างๆเพื่อเชื่อมโยงกับภูมิภาคอื่นๆ

แผนภาพแสดงโครงข่ายเชื่อมโยงการคมนาคมขนส่งระหว่างประเทศ

สะพานมิตรภาพ ๒ (มุกดาหาร – สะหวันนะเขต) เป็นสะพานข้ามแม่น้ำโขง เชื่อมต่อจังหวัดมุกดาหารของประเทศไทย เข้ากับแขวงสะหวันนะเขตของประเทศลาว เป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางเศรษฐกิจตะวันออกซึ่งเริ่มจากพม่า ผ่าน ไทย ลาวและสิ้นสุดที่เวียดนาม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนากลุ่มแม่น้ำโขงของธนาคารการพัฒนาแห่งเอเชีย ซึ่งมีความยาวทั้งหมด ๑,๖๐๐ เมตร มีความกว้าง ๑๒ เมตร และมีช่องจราจร ๒ ช่องมูลค่าการก่อสร้างประมาณ ๗๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยแหล่งทุนในการก่อสร้างเป็นเงินกู้ยืมดอกเบี้ยต่ำจากรัฐบาลญี่ปุ่นให้กับรัฐบาลลาว ๔,๐๑๑ ล้านเยน และให้กับรัฐบาลไทย ๔,๐๗๙ ล้านเยน ใช้เวลาก่อสร้างตั้งแต่เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ ถึง เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๙

ภาพ สะพานมิตรภาพไทย-ลาว แห่งที่ ๒ (มุกดาหาร-สะหวันนะเขต)

สะพานมิตรภาพ ๓ (นครพนม – คำม่วน) เป็นสะพานที่เชื่อมต่อระหว่างประเทศไทย (นครพนม) กับประเทศลาว (คำม่วน) พื้นที่ฝั่งไทย ที่บ้านห้อม ตำบลอาจสามารถ อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ฝั่งลาวอยู่ที่บ้านเวินใต้ เมืองท่าแขก แขวงคำม่วนใช้งบประมาณก่อสร้างจากรัฐบาลไทยทั้งสิ้น ๑,๗๒๓ ล้านบาท มีระยะเวลาการก่อสร้างรวม ๙๐๐ วัน แล้วเสร็จในวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นเส้นทางคมนาคมขนส่งด้านการค้า และการท่องเที่ยวเชื่อมโยงจากประเทศไทย ประเทศลาว ประเทศเวียดนาม และภาคใต้ของประเทศจีน ซึ่งมีความยาวรวม ๗๘๐ เมตร ความกว้างสะพาน ๑๓ เมตร และมีช่องจราจร ๒ เพื่อเป็นการรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี ๒๐๑๕

ภาพ สะพานมิตรภาพไทย-ลาว แห่งที่ ๓ (นครพนม-คำม่วน)

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แหล่งน้ำ

สภาพแหล่งน้ำธรรมชาติโดยทั่วไปในพื้นที่จังหวัดสกลนคร

หนองหาร เป็นแหล่งน้ำธรรมชาติขนาดใหญ่ มีน้ำตลอดปี บริเวณที่ตั้งหนองหารเป็นบริเวณที่ต่ำสุดของแอ่งสกลนคร มีพื้นที่ผิวน้ำประมาณ ๑๒๓ ตารางกิโลเมตร มีความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง ประมาณ ๑๕๘ เมตร มีความลึกเฉลี่ย ประมาณ ๒.๐๐ เมตร มีลำน้ำพุ่งเป็นลำน้ำสายหลักที่ไหลลงสู่หนองหาร มีน้ำไหลตลอดปี และยังมีลำน้ำที่เกิดจากเทือกเขาภูพานและเนินสูง รอบๆ หนองหาร อีก ๑๓ สาย ไหลลงสู่หนองหาร แต่มีน้ำเฉพาะในฤดูน้ำหลาก มีเกาะแก่งมากมาย ปัจจุบันหนองหารเป็นแหล่งประมงน้ำจืดที่ใหญ่ที่สุดของจังหวัดและยังเป็นสถานที่เพาะพันธุ์ปลาน้ำจืดของกรมประมงด้วย

ลำน้ำสงคราม เป็นลำน้ำค่อนข้างใหญ่ มีปริมาณน้ำมาก ต้นกำเนิดจากเทือกเขาภูพานในเขตอำเภอส่องดาว ไหลผ่านอำเภอสว่างแดนดิน อำเภออากาศอำนวย ไปบรรจบลำน้ำโขง ที่อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม มีความยาวประมาณ ๑๘๐ กิโลเมตร

ลำน้ำพุ่ง ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาภูพาน ในเขตอำเภอกุดบาก ช่วงตอนต้นน้ำพื้นที่ค่อนข้างชัน ทำให้มีน้ำตกอยู่หลายแห่ง ลำน้ำพุ่งไหลผ่าน ท้องที่อำเภอกุดบากลงสู่เขื่อนน้ำพุ่งของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ความจุ ๑๖๕ ล้านลูกบาศก์เมตร ไหลผ่าน อำเภอภูพาน อำเภอเต่างอย อำเภอโคกศรีสุพรรณ แล้วไหลลงสู่หนองหานที่บ้านดอนยาง อำเภอเมืองฯ มีความยาว ประมาณ ๙๐ กิโลเมตร

ลำน้ำยาม เป็นลำน้ำขนาดเล็ก ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาภูพานในเขตอำเภวาริชภูมิ ไหลผ่านอำเภอส่องดาว อำเภอสว่างแดนดิน อำเภอเจริญศิลป์ อำเภอวารินวิสาข อำเภอพรรณานิคม และอำเภออากาศอำนวย แล้วไหลไปบรรจบลำน้ำสงคราม มีความยาว ประมาณ ๗๐ กิโลเมตร

ลำน้ำห้วยปลาหาง เป็นลำน้ำขนาดเล็กต้นน้ำอยู่ในเขตอำเภวาริชภูมิ ไหลผ่านอำเภอสว่างแดนดิน อำเภอพังโคน และไปบรรจบลำน้ำอูน ในเขตอำเภอพรรณานิคม มีความยาวประมาณ ๖๕ กิโลเมตร

ลำน้ำอูน เป็นลำน้ำขนาดกลาง ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาภูพาน ในเขตอำเภอกุดบากและอำเภอนิคมน้ำอูน ไหลลงสู่เขื่อนน้ำอูน ซึ่งเป็นเขื่อนขนาดใหญ่ที่สุดของจังหวัดสกลนคร สามารถเก็บกักน้ำได้ ๕๒๐ ล้านลูกบาศก์เมตร แล้วไหลผ่านอำเภวาริชภูมิ อำเภอพังโคน อำเภอพรรณานิคม อำเภอเมือง ฯ ไปบรรจบลำน้ำสงครามในเขตอำเภอกุสุมาลย์ และมีส่วนที่เป็นสาขาไหลลงสู่หนองหาร เป็นลำน้ำที่ได้พัฒนาเพื่อให้เกิดประโยชน์ ทางเกษตรกรรมมากที่สุด เนื่องจากมีปริมาณน้ำมากไหลผ่านพื้นที่ราบ ซึ่งเป็นแหล่งอุดมสมบูรณ์ของจังหวัดสกลนครได้มีการพัฒนาให้มีการกระจายน้ำชลประทานในระดับแปลงนา การจัดรูปที่ดิน พื้นที่ประมาณ ๑๖๔,๕๗๔ ไร่ เขตพื้นที่อำเภอพังโคน อำเภอพรรณานิคม และอำเภอเมืองสกลนคร นอกจากนี้จะมีการส่งเสริมให้เกษตรกรทำนาตามฤดูกาลแล้ว ยังมีการส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกพืชในช่วงฤดูแล้ง ซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจของจังหวัดสกลนครทำให้เศรษฐกิจของจังหวัดสกลนครมีมูลค่าสูงมาก

ลำน้ำก่ำ เป็นลำน้ำขนาดเล็ก ต้นน้ำเกิดจากหนองหาร ไหลไปทางด้านทิศตะวันออกของหนองหาร ผ่านอำเภอโพนนาแก้ว อำเภอเมืองฯ อำเภอโคกศรีสุพรรณ อำเภอนาแก แล้วไปบรรจบลำน้ำโขง ที่อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม มีความยาวประมาณ ๘๐ กิโลเมตร

สภาพแหล่งน้ำธรรมชาติโดยทั่วไปในพื้นที่จังหวัดนครพนม

แม่น้ำโขง มีแหล่งกำเนิดจากประเทศจีนเป็นเส้นกั้นเขตแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยถือร่องน้ำลึกเป็นแนวเขตเป็นแม่น้ำขนาดใหญ่ที่มีความลึกและยาวมาก มีปริมาณน้ำไหลมากตลอดปีไหลผ่านอำเภอบ้านแพง อำเภอท่าอุเทน อำเภอเมืองนครพนม และอำเภอธาตุพนม เป็นระยะทางประมาณ ๑๕๓ กิโลเมตร แล้วไหลลงใต้ผ่านจังหวัดมุกดาหารอุบลราชธานี เข้าสู่ประเทศสาธารณรัฐกัมพูชา และออกสู่ทะเลที่ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามจึงนับได้ว่าเป็นแม่น้ำสำคัญทั้งทางเกษตร เศรษฐกิจและการเมืองของจังหวัดนครพนม

แม่น้ำสงคราม มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาภูพานเขตอำเภอวังสามหมอจังหวัดอุดรธานี มีความยาวทั้งสิ้นประมาณ ๔๒๐ กิโลเมตรที่เกิดจากการรวมตัวของลำน้ำสาขาหลายสายจากป่าดงพญาไฟ-ป่าดง พระเจ้าอุยานแห่งชาติภูผาเหล็ก อำเภอส่องดาว จังหวัดสกลนคร รวมถึงฝั่งตะวันตกของตาดภูวง บริเวณเขาลาดต่ำขอบภูพาน แม่น้ำสงครามจะไหลขึ้นทิศเหนือผ่านอำเภอนองหานอำเภอบ้านดุงจังหวัดอุดรธานีและเฉียดเข้าไปในเขตอำเภอบ้านม่วง อำเภอคำตากล้า จังหวัดสกลนคร จากนั้นเปลี่ยนทิศทางไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ผ่านอำเภอพรเจริญ อำเภอเซกาจังหวัดหนองคายแล้ววกไปทางทิศตะวันออกเข้าเขตอำเภอศรีสงครามผ่านตำบลสามผงท่าบ่อสงคราม นาเดื่อ ไปออกแม่น้ำโขงไหลตลอดปีจึงมีความสำคัญไม่น้อยในด้าน การเพาะปลูกและน้ำกินน้ำใช้ของชาวนครพนมนอกจากนี้แม่น้ำสงครามยังมีลำน้ำสาขาหลักหลายสาย เช่น ลำน้ำหาม ลำน้ำอูน ลำน้ำเมฆ ลำน้ำซาง โดยมีภูทอกภูสิงห์ภูลังกาและเทือกเขาภูพานด้านทิศเหนือเป็นแนวบังคับ

ลำน้ำก่ำ มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาภูพานในเขตจังหวัดสกลนครไหลไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ผ่านเข้าจังหวัดนครพนม ผ่านอำเภอนาแก อำเภอปลาปาก อำเภอเรณูนครเป็นระยะทางยาวประมาณ ๖๐ กิโลเมตร แล้วไหลลงสู่แม่น้ำโขงทางตอนใต้ที่บ้านน้ำก่ำ อำเภอธาตุพนม

ลำน้ำอูน มีต้นกำเนิดที่หนองหาร จังหวัดสกลนคร เป็นเส้นแบ่งเขตระหว่างอำเภอ ท่าอุเทนกับอำเภอศรีสงคราม ไหลทางทิศเหนือผ่านเข้าจังหวัดนครพนม ในท้องที่อำเภอนาหว้า และอำเภอศรีสงครามแล้วไหลลงสู่แม่น้ำสงครามที่อำเภอศรีสงคราม

ลำน้ำยาม มีต้นกำเนิดที่จังหวัดสกลนคร ไหลผ่านอำเภอศรีสงครามมาบรรจบกับลำน้ำสงครามที่บ้านปากยาม ตำบลสามผง อำเภอธาตุพนม และยังมีลำห้วย และหนองบึงต่างๆที่สำคัญ สามารถพัฒนาแหล่งน้ำเหล่านี้มาใช้ประโยชน์ได้ เช่น

- หนองญาติ เป็นหนองน้ำประวัตินาศาสตร์ หรือหนองหาน ๒ เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจอยู่ริมถนนคนละฟากกับหนองญาติ บนถนนสายนครพนม - นาแก ห่างจากตัวจังหวัดเพียง ๖ กิโลเมตร

- ลำห้วยบังกอ มีต้นกำเนิดในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ท้องที่ตำบลกรูดุค ไหลผ่านตำบลกรูดุค บ้านฝั่งหนองญาติ แล้วไหลลงสู่แม่น้ำโขงที่ตำบลท่าค้อ มีความยาวประมาณ ๕๐ กิโลเมตร

- ลำห้วยบัวขาว มีต้นน้ำกำเนิดในเขตตำบลปลาปาก อำเภอปลาปาก ไหลผ่านตำบลคำเตย ตำบลบ้านกลางมีความยาวประมาณ ๓๒ กิโลเมตร

- ลำห้วยบังขั้ง ต้นกำเนิดจากห้วยหินชะแนนในเขตอำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดสกลนครถึงฤดูแล้งน้ำจะลดลงมาก บางตอนจะแห้งเหือด ถึงฤดูฝนน้ำจะไหลเชี่ยวลงสู่ลำน้ำที่บ้านปากบังตำบลพิฆานอำเภอนาแกและยังมีลำน้ำยามห้วยลังกาห้วยทวยห้วยบ่อห้วยหนองเขา ห้วยกระเบา หนองไชยวานหนองสาหร่ายลำน้ำเมฆ ห้วยเซกาใหญ่ เป็นต้นแหล่งน้ำดังกล่าวนี้มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ของประชาชนในท้องถิ่นเป็นอย่างมาก

สภาพแหล่งน้ำธรรมชาติโดยทั่วไปในพื้นที่จังหวัดมุกดาหาร

แม่น้ำโขง ไหลผ่านเขตจังหวัดมุกดาหาร เป็นแหล่งน้ำที่ชาวบ้านได้อาศัยน้ำเพื่อการดำรงชีวิต ถือเป็นสายน้ำหลักของจังหวัด มีระบบการไหลของน้ำตามธรรมชาติ มีความกว้างของลำน้ำ มีเกาะแก่งเป็นภาพรวมที่สวยงามตามธรรมชาติ หากทลายริมฝั่งแม่น้ำโขงจะเป็นทรายทองที่สวยงาม มีเกร็ดสีทองระยิบระยับ มีลานทรายยื่นออกไปกลางแม่น้ำที่บ้านชะโนด และบ้านพาลูก อำเภอหว้านใหญ่ สาขาของลำน้ำโขง ในเขตจังหวัดมุกดาหารมีอยู่สี่สายที่สำคัญคือ

ห้วยชะโนดอยู่ทางทิศเหนือของจังหวัด ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาภูพาน ในเขตอำเภอดงหลวง ไหลผ่านอำเภอดงหลวงไปทางทิศตะวันออกไปบรรจบแม่น้ำโขง ทางตอนใต้ของกิ่งอำเภอหว้านใหญ่ มีความยาวประมาณ ๕๓ กิโลเมตร

ห้วยบางทรายอยู่ทางตอนเหนือของจังหวัด มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาภูพานในเขตอำเภอดงหลวง ไหลผ่านทางตอนใต้ของอำเภอดงหลวง ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ไปบรรจบแม่น้ำโขงทางตอนเหนือของอำเภอเมือง ฯ มีความยาวประมาณ ๑๗๐ กิโลเมตร

ห้วยมุกมีต้นกำเนิดจากเทือกเขาภูพานทางทิศตะวันตกในเขตอำเภอคำชะอี แล้วไหลไปทางทิศตะวันออกผ่านอำเภอเมืองฯ ไปบรรจบแม่น้ำโขง มีความยาวประมาณ ๑๒๖ กิโลเมตร

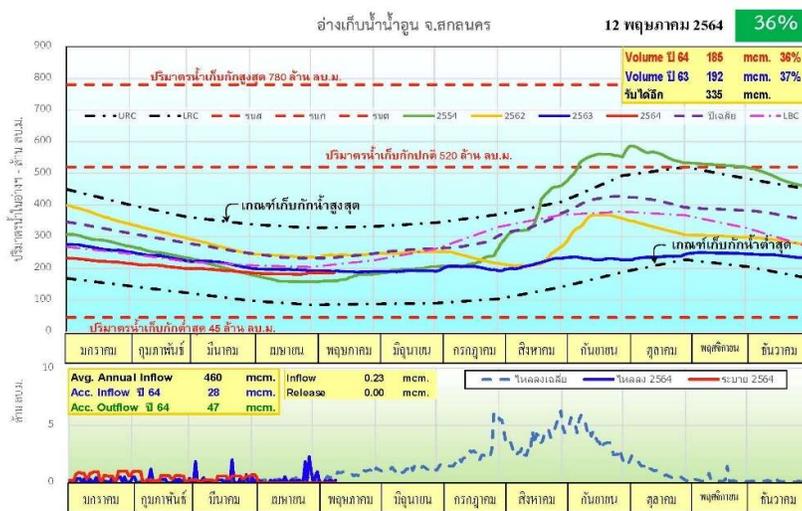
ห้วยบังอี่อยู่ทางตอนใต้ของพื้นที่จังหวัด มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาภูพานทางทิศตะวันตกในเขตอำเภอหนองสูง แล้วไหลไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ผ่านเขตอำเภอนิคมน้ำจืดร้อยไปทางทิศตะวันออก ไปบรรจบแม่น้ำโขงในเขตอำเภอดอนตาล มีความยาวประมาณ ๑๔๕ กิโลเมตร

กลุ่มจังหวัดมีอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ในพื้นที่กลุ่มจังหวัด ๒ แห่ง คือ เขื่อนน้ำอูน และเขื่อนน้ำพุง ซึ่ง ๒ เขื่อนนี้สามารถเก็บกักน้ำได้สูงสุดประมาณ ๙๘๐ ล้านลูกบาศก์เมตร

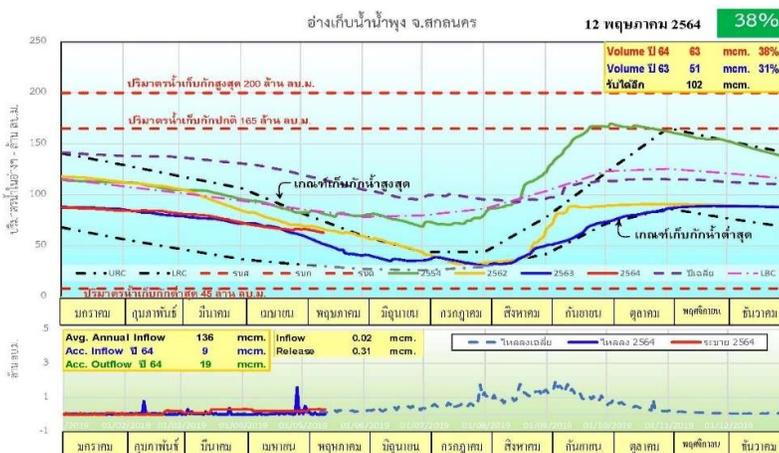
ตาราง ข้อมูลปริมาณความจุที่เก็บกักน้ำของอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ในพื้นที่กลุ่มจังหวัด(ข้อมูล ณ วันที่ 31 ธ.ค. 2564)

แหล่งเก็บน้ำ	ปริมาณน้ำเก็บกักน้ำปกติ (ล้าน ลบ.ม.)	ปริมาณน้ำเก็บกักน้ำสูงสุด (ล้าน ลบ.ม.)
น้ำอูน	๕๒๐	๗๘๐
น้ำพุง	๑๖๕	๒๐๐

ที่มา: ศูนย์ประมวลวิเคราะห์สถานการณ์น้ำ กรมชลประทาน

ภาพ ปริมาณน้ำในอ่างเก็บน้ำอูน จังหวัดสกลนคร ปี พ.ศ. ๒๕๖๔

ภาพ ปริมาณน้ำในอ่างเก็บน้ำพุง จังหวัดสกลนคร ปี พ.ศ. ๒๕๖๔

กลุ่มจังหวัดมีอ่างเก็บน้ำขนาดกลางในพื้นที่กลุ่มจังหวัด ๕๘ แห่ง ซึ่งจังหวัดสกลนคร มีจำนวน ๒๙ แห่ง จังหวัดนครพนม จำนวน ๑๒ แห่ง และจังหวัดมุกดาหาร จำนวน ๑๗ แห่ง

ตาราง ประเภทแหล่งน้ำในกลุ่มจังหวัด (แห่ง)

จังหวัด	ปี	อ่างเก็บน้ำ	ฝายคอนกรีต	สระ หนอง	รวม
สกลนคร	๒๕๖๑	๑๖๖	๘๘	๑	๒๕๕
	๒๕๖๒	๑๖๕	๘๗	๒	๒๕๔
	๒๕๖๓	๑๖๕	๘๗	๒	๒๕๔
นครพนม	๒๕๖๑	๒๐๙	-	-	๒๐๙
	๒๕๖๒	๒๐๙	-	-	๒๐๙
	๒๕๖๓	๒	๕	๘	๑๕
มุกดาหาร	๒๕๖๑	๒๑	-	-	๒๑
	๒๕๖๒	๒๒	-	-	๒๒
	๒๕๖๓	๒๒	-	-	๒๒
กลุ่มจังหวัด	๒๕๖๑	๓๙๖	๘๘	๑	๔๘๕
	๒๕๖๒	๓๙๖	๘๗	๒	๔๘๕
	๒๕๖๓	๑๘๙	๙๒	๙	๒๙๐

ที่มา: สถิติจังหวัดในกลุ่มจังหวัด

ตาราง ปริมาณน้ำที่เก็บเฉลี่ยทั้งปีของประเภทแหล่งน้ำของกลุ่มจังหวัด (ล้านลูกบาศก์เมตร)

จังหวัด	ปี	อ่างเก็บน้ำ	ฝายคอนกรีต	ประตูละบายน้ำ	รวม
สกลนคร	๒๕๖๑	๙๐๕.๓๒๕	๐.๗๖๐	๑.๘๗๐	๙๐๕.๓๒๕
	๒๕๖๒	๘๙๙.๐๒๕	๐.๗๖๐	๑.๘๗๐	๙๐๑.๖๕๕
	๒๕๖๓	๘๙๙.๐๒๕	๐.๗๖๐	๑.๘๗๐	๙๐๑.๖๕๕
นครพนม	๒๕๖๑	๑๐๗.๔๑	-	-	๑๐๗.๔๑
	๒๕๖๒	๑๐๗.๔๐	-	-	๑๐๗.๔๐
	๒๕๖๓	๙๖.๘๕	-	-	๙๖.๘๕
มุกดาหาร	๒๕๖๑	๗๐.๒๘	-	-	๗๐.๒๘
	๒๕๖๒	๖๒.๐๑	-	-	๖๒.๐๑
	๒๕๖๓	๖๓.๙๘	-	-	๖๓.๙๘
กลุ่มจังหวัด	๒๕๕๖	๓๘๑.๘๒	๑.๔๑	-	๓๘๓.๒๓
	๒๕๕๗	๑,๐๙๘.๘๐	๑.๔๑	๑.๘๗	๑,๑๐๒.๐๗
	๒๕๕๘	๑,๑๑๓.๔๔	๒.๒๖	๒.๘๗	๑,๑๑๘.๕๐

ที่มา: สำนักงานชลประทานจังหวัดในกลุ่มจังหวัด,

ป่าไม้

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีพื้นที่ป่าไม้ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ทั้งสิ้น ๒,๓๗๖,๒๔๕.๗๙ ไร่ โดยจังหวัดสกลนคร เป็นจังหวัดที่มีเนื้อที่ป่าไม้สูงที่สุด อยู่ที่ ๑,๐๔๗,๒๑๖.๒๓ ไร่ ในขณะที่จังหวัดนครพนมมีเนื้อที่ป่าไม้น้อยที่สุด อยู่ที่ ๔๗๙,๗๑๖.๐๒ ไร่

ตารางแสดงเนื้อที่ป่าไม้ของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดฯ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๔

ประเทศ / ภาค	๒๕๖๒		๒๕๖๓		๒๕๖๔	
	เนื้อที่ป่า (ไร่)	ร้อยละ พ.ท.จว.	เนื้อที่ป่า (ไร่)	ร้อยละ พ.ท.จว.	เนื้อที่ป่า (ไร่)	ร้อยละ พ.ท.จว.
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๒,๔๐๒,๐๖๓.๐๐	๖๔.๖๗	๒,๓๘๙,๕๙๕.๘๔	๖๔.๓๗	๒,๓๗๖,๒๔๕.๗๙	๖๔.๐๔
สกลนคร	๑,๐๕๗,๖๖๖.๖๗	๑๗.๖๗	๑,๐๕๑,๙๗๓.๒๔	๑๗.๕๗	๑,๐๔๗,๒๑๖.๒๓	๑๗.๔๙
นครพนม	๔๙๓,๓๔๐.๒๐	๑๔.๐๐	๔๘๗,๕๕๘.๔๒	๑๓.๘๔	๔๗๙,๗๑๖.๐๒	๑๓.๖๒
มุกดาหาร	๘๕๑,๐๕๖.๐๔	๓๓.๐๐	๘๕๐,๐๖๔.๑๘	๓๒.๙๖	๘๔๙,๓๑๓.๕๔	๓๒.๙๓

ที่มา : กรมป่าไม้ <http://forestinfo.forest.go.th/Content.aspx?id=1>

ภัยธรรมชาติของกลุ่มจังหวัด

อุทกภัย

อุทกภัย เป็นสาธารณภัยที่เกิดจากฝนตกหนัก และฝนตกสะสมเป็นเวลานาน ทำให้เกิดน้ำป่าไหลหลาก น้ำท่วมฉับพลัน น้ำท่วมขัง และน้ำล้นตลิ่ง ประชาชนได้รับความเดือดร้อน สิ่งสาธารณะประโยชน์และทรัพย์สินของประชาชนในกลุ่มจังหวัดได้รับความเสียหาย ในช่วงฤดูฝนแต่ละปีมีร่องกตอากาศต่ำพาดผ่านพื้นที่จังหวัดในกลุ่มจังหวัด ซึ่งทำให้เกิดอุทกภัยและมีดินโคลนถล่มขึ้นในบางพื้นที่ ถือเป็นปัญหาด้านสาธารณภัย เมื่อเกิดฝนตกสะสมเป็นเวลานาน ในช่วงฤดูฝน ของทุกปี ส่งผลให้เกิดปริมาณน้ำไหลป่าเข้าท่วมพื้นที่ทำการเกษตรและทรัพย์สินของประชาชน สาเหตุสำคัญจากการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวันของมนุษย์ทั้งการตั้งชุมชน การก่อสร้างต่าง ๆ การทำการเกษตร การเผาป่าและการตัดไม้ทำลายป่า ล้วนเป็นสาเหตุสำคัญ ที่ทำให้อุทกภัยทวีความรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ในวันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๖๐ สถานการณ์น้ำท่วมในพื้นที่ จังหวัดสกลนคร ที่รับผลกระทบจากพายุซินกา ซึ่งมีพื้นที่ประสบภัยรวม ๑๘ อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองสกลนคร อำเภอกุสุมาลย์ อำเภอกุดบาก อำเภอพรรณานิคม อำเภอพังโคน อำเภวาริชภูมิ อำเภอนิคมน้ำอูน อำเภอวานรนิวาส อำเภอคำตากล้า อำเภอบ้านม่วง อำเภออากาศอำนวย อำเภอสว่างแดนดิน อำเภอส่องดาว อำเภอเต่างอย อำเภอโคกศรีสุพรรณ อำเภอเจริญศิลป์ อำเภอโพนนาแก้ว และอำเภอภูพาน

ตาราง สถิติสถานการณ์อุทกภัยของกลุ่มจังหวัด พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๓

จังหวัด	ปี	จำนวนครั้งที่เกิดเหตุ (ครั้ง)	พื้นที่ประสบภัย (อำเภอ)	จำนวนครัวเรือน	พื้นที่การเกษตร (ไร่)	มูลค่าความเสียหาย (บาท)
สกลนคร	๒๕๖๑	๑๓	๑๘	๔๕,๗๙๗	๑๒๒,๕๔๕.๐๐	
	๒๕๖๒	๑๓	๑๓	๑๐,๗๖๗	๘๕,๓๒๒.๒๕	
	๒๕๖๓	-	-	-	-	-
นครพนม	๒๕๖๑	๑	๑๒	๑๘,๐๐๒	๑๖๖,๐๐๐	๑๔,๖๕๒,๐๑๐.๗๒
	๒๕๖๒	๑	๑๒	๑๒,๔๕๕	๒๒,๒๐๙	๑๒,๕๗๒,๙๖๓
	๒๕๖๓	-	-	-	-	-
มุกดาหาร	๒๕๖๑	๑	๗	๕๑,๘๒๓	๒๐,๒๒๑.๕๐	๓๔,๒๘๖,๐๒๑.๓๕
	๒๕๖๒	๑	๗	๒๑,๑๑๗	๓๑,๕๕๕.๗๑	๕๓,๕๐๒,๖๙๘.๒๕
	๒๕๖๓	๐		๐	๐	ไม่ประกาศภัย

ที่มา : สนง.ปภ.๓ จังหวัด

วาทภัย

วาทภัย เป็นสาธารณภัยที่สาเหตุมาจากพายุลมแรง จนทำให้เกิดความเสียหายแก่อาคาร บ้านเรือน ต้นไม้ และสิ่งก่อสร้าง รวมถึงชีวิตประชาชน โดยมีสาเหตุจากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ คือ พายุฝนฟ้าคะนอง พายุฤดูร้อน และพายุหมุนเขตร้อน (ดีเปรสชัน ไชนัน และไต้ฝุ่น) โดยเฉพาะพายุหมุนเขตร้อนเป็นปัญหาด้านสาธารณภัยที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ที่มีผลกระทบต่อพื้นที่กลุ่มจังหวัด เนื่องจากจังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร มีความเสี่ยงภัยและความล่อแหลมที่จะเกิดพายุเขตร้อน อยู่ในช่วงฤดูมรสุมกับฤดูร้อนเป็นระยะเวลาที่ดวงอาทิตย์ กำลังเคลื่อนผ่านเส้นศูนย์สูตรขึ้นไปยังซีกโลกเหนือ พื้นดินมีการสะสมความร้อน ทำให้เกิดอากาศร้อน และมีพายุฝนฟ้าคะนอง ส่งผลให้บริเวณนี้เป็นศูนย์กลางของพายุเคลื่อนที่ผ่านได้รับผลกระทบมากที่สุด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรุนแรงของพายุที่เคลื่อนที่เข้ามาในพื้นที่ และเกิดอันตรายต่อทรัพย์สินและชีวิตได้

ตาราง สถิติสถานการณ์วาทภัยของกลุ่มจังหวัด พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๓

จังหวัด	ปี	จำนวนครั้งที่เกิดเหตุ (ครั้ง)	พื้นที่ประสบภัย (อำเภอ)	จำนวนครัวเรือน	พื้นที่การเกษตร (ไร่)	มูลค่าความเสียหาย (บาท)
สกลนคร	๒๕๖๑	๖๘	๑๗	๑,๓๓๔	๑,๕๓๓	
	๒๕๖๒	๘๔	๑๗	๓,๘๙๐	๔๖	
	๒๕๖๓	๘๖	๑๗	๔,๐๑๙	๘๐	
นครพนม	๒๕๖๑	๔๓	๑๑	๑,๓๒๒	๒๗๙	๖๙๗,๙๙๒
	๒๕๖๒	๖๖	๑๒	๒,๒๓๘	๙	๕๔๗,๐๒๓
	๒๕๖๓	๓๓	๘	๒๐๔	๖	-
มุกดาหาร	๒๕๖๑	๙	๕	๒๕๗	๖	๑,๒๘๕,๐๐๐
	๒๕๖๒	๑๓	๗	๕๙๖	๐	๒,๙๘๐,๐๐๐
	๒๕๖๓	๒๒	๕	๓๘๙	๐	๑,๙๔๕,๐๐๐

ที่มา : สนง.ปภ.๓ จังหวัด

ภัยแล้ง

ภัยแล้ง เกิดขึ้นเนื่องจากน้ำ น้ำฝน น้ำใต้ดิน หรือน้ำในแหล่งน้ำธรรมชาติ หรืออ่างเก็บน้ำ มีน้อยกว่าปกติในช่วงเวลาหนึ่ง โดยมีปริมาณน้อยกว่าที่พืช คน หรือสัตว์ที่ต้องการ ซึ่งในสภาวะการขาดแคลนน้ำอุปโภค และบริโภค รวมถึง น้ำเพื่อการเกษตร และอุตสาหกรรมในพื้นที่กลุ่มจังหวัดเกิดความเสียหาย ซึ่งส่งผลกระทบต่อชุมชน สังคม และเศรษฐกิจ โดยกลุ่มจังหวัดมีสภาพแห้งแล้งและมีอุณหภูมิสูงขึ้น ในช่วงเดือนเมษายน ถึง ๔๐-๔๓ องศาเซลเซียส เป็นผลทำให้อากาศร้อนอบอ้าว ทั้งปริมาณน้ำฝนน้อยกว่าปกติ และการเปลี่ยนแปลงของโลกอันเกิดมาจากสภาวะโลกร้อน

ตาราง สถิติสถานการณ์ภัยแล้งของกลุ่มจังหวัด พ.ศ.๒๕๖๑ - ๒๕๖๓

จังหวัด	ปี	จำนวนครั้งที่เกิดเหตุ (ครั้ง)	พื้นที่ประสบภัย (อำเภอ)	จำนวนครัวเรือน	พื้นที่การเกษตร (ไร่)	มูลค่าความเสียหาย (บาท)
สกลนคร	๒๕๖๑	-	-	-	-	ไม่มีการประกาศภัย
	๒๕๖๒	-	-	-	-	ไม่มีการประกาศภัย
	๒๕๖๓	-	-	-	-	-
นครพนม	๒๕๖๑	-	-	-	-	ไม่มีการประกาศภัย
	๒๕๖๒	๑	๓	๑๙๔๘	๑๔,๖๒๕	๑,๐๑๐,๓๒๕.๗๕
	๒๕๖๓	-	-	-	-	ไม่มีการประกาศภัย
มุกดาหาร	๒๕๖๑	-	-	-	-	ไม่มีการประกาศภัย
	๒๕๖๒	-	-	-	-	ไม่มีการประกาศภัย
	๒๕๖๓	๑	๑	๗๐๘	๑๗,๙๖๖.๕	๒๑,๕๕๙,๘๐๐

ที่มา : สนง.ปภ.๓ จังหวัด

ด้านพลังงาน

ด้านพลังงานของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ โดยข้อมูลจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ในกลุ่มจังหวัดมีข้อมูลแหล่งผลิตไฟฟ้า คือ เขื่อนน้ำพุง ตั้งอยู่บริเวณน้ำตกคำเพิ่มใกล้ทางหลวงสายสกลนคร-กาฬสินธุ์ อำเภอภูพาน จังหวัดสกลนคร ซึ่งเป็นเขื่อนคอนกรีตเสริมเหล็กมีเนื้อที่ ๖๗๐ ตารางเมตร ติดตั้งเครื่องผลิตไฟฟ้าชนิดแกนตั้งระบายความร้อนด้วยอากาศ ขนาดกำลังผลิต ๓,๐๐๐ กิโลวัตต์ จำนวน ๒ เครื่อง รวมกำลังผลิตทั้งสิ้น ๖,๐๐๐ กิโลวัตต์ และส่งไปเชื่อมโยงกับระบบส่งของเขื่อนอุบลรัตน์ที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงมหาสารคามการก่อสร้างได้แล้วเสร็จ และการผลิตพลังงานไฟฟ้าด้วยพลังน้ำ โดยเฉลี่ยปีละ ๑๗ ล้านกิโลวัตต์ชั่วโมง ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการส่งกระแสไฟฟ้าของภูมิภาค

พลังงานทดแทนของกลุ่มจังหวัด มีพลังงานทดแทน ๒ อย่างคือ โรงงานไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์และโซลาร์รูฟ และโรงงานไฟฟ้าชีวมวล ซึ่งมีข้อมูลดังตารางต่อไปนี้

ตารางแสดงแหล่งผลิตไฟฟ้าของกลุ่มจังหวัด พ.ศ. ๒๕๖๒- ๒๕๖๔

จังหวัด	โรงงานไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์และโซลาร์รูฟ (แห่ง)			โรงงานไฟฟ้าชีวมวล (แห่ง)		
	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔
กลุ่มจังหวัดฯ	๗	๗	๗	๗	๕	๕
สกลนคร	๔	๔	๔	๔	๒	๒
นครพนม	๓	๓	๓	๑	๑	๑
มุกดาหาร	-	-	-	๒	๒	๒

ที่มา: data.energy.go.th

๓.๑.๒ การวิเคราะห์สภาพการณ์และศักยภาพ

ข้อมูลการวิเคราะห์ความต้องการและศักยภาพของประชาชนในท้องถิ่น

๑) ด้านเศรษฐกิจ

- มุ่งสร้างรายได้ให้เกิดขึ้นทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ (การค้าชายแดน/ส่งออก)
- เศรษฐกิจเติบโตทันศักยภาพของพื้นที่ และสร้างห่วงโซ่มูลค่าเพื่อก่อให้เกิดเศรษฐกิจที่มีมูลค่าสูง และยั่งยืน
- สร้างโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนอย่างเป็นธรรมให้กับผู้ประกอบการ และเกษตรกรรุ่นใหม่ในจังหวัดมุกดาหาร และ นครพนม
- กระจายรายได้และพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่น
- ศึกษาความเป็นไปได้การพัฒนาเส้นทางโลจิสติกส์ผ่านเทือกเขาภูพาน และเชื่อมโยงกับเส้นทางมอเตอร์เวย์ M๕ (บึงกาฬ-สุรินทร์) โดยให้ครอบคลุมทั้งการขนส่งทางถนน ทางราง
- พัฒนาอาชีพและให้ความรู้แก่เกษตรกร
- มีการจัดหาตลาด และส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเกษตรกรเพื่อเพิ่มอำนาจในการขายสินค้าเกษตร
- การแก้ไขปัญหาราคาน้ำมัน และราคาสินค้าจำเป็นพื้นฐาน
- ประชาชนมีอาชีพเสริม เพิ่มรายได้ที่มากขึ้น
- ประชาชนมีรายได้ที่มั่นคง
- ทุกภาคส่วนร่วมมือกันส่งเสริมการประกอบอาชีพอย่างต่อเนื่อง
- แก้ไขปัญหาราคาสินค้าในท้องตลาดและค่าครองชีพในปัจจุบันสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ราคาสินค้าเกษตรลดลงแต่ต้นทุนการผลิตเพิ่มสูงขึ้น

๒) ด้านการค้า

- พัฒนาขีดความสามารถด้านการค้าการลงทุนสู่ไทยแลนด์ ๔.๐
- พัฒนาช่องทางการคมนาคมเชื่อมโยงทั้ง ๓ จังหวัด และพัฒนาเส้นทางในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ และพื้นที่รอบสถานีขนส่งมุกดาหารและนครพนม ส่งเสริมการค้าการลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้าน
- โอกาสการเพิ่มมูลค่าการค้าจากโครงข่ายคมนาคมขนส่งที่เชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจหลักภาคกลางและพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC)
- แก้ไขปัญหาสินค้าหนีภาษีข้ามด่านตามแนวชายแดน สะพานมิตรภาพ
- ปัญหาการจำกัดความเร็วของรถยนต์ในเวียดนามอันเป็นผลจากการที่ถนนสายหลักของเวียดนาม R๓A มี ๒ ช่องจราจร เป็นเส้นทางผ่านชุมชน และมีระบบการจราจรต่างจากไทย
- ประเทศไทยยังไม่สามารถให้สัตยาบรรณความตกลงขนส่งสินค้าข้ามแดนภายใต้กรอบความร่วมมือ GMS กับประเทศคู่ภาคี

๓) ด้านการเกษตร

- จัดตั้ง Sanook Farmer Market เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ และ การพัฒนาตลาดสินค้าทางการเกษตรของสกลนคร นครพนม มุกดาหาร
- เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและยกระดับมาตรฐานคุณภาพโคเนื้อเพื่อสร้างรายได้ที่ยั่งยืนในจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหาร

- เพิ่มพื้นที่ชลประทานให้มากขึ้นขึ้น ส่งเสริมการเกษตร
- เพิ่มประสิทธิภาพและสร้างนวัตกรรมการผลิตพันธุ์สัตว์น้ำตามมาตรฐาน GAP และมาตรฐานอินทรีย์
- ส่งเสริมการแปรรูปและสร้างมูลค่าเพิ่มกลุ่มจังหวัดสนุก
- มุ่งสู่การเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษที่ตอบสนองการของประชาชนและเป็นเมืองเกษตรปลอดภัย/เกษตรอินทรีย์
- พัฒนาการปลูกข้าวให้มีผลผลิตคุณภาพและผลผลิตต่อไร่สูงขึ้น
- ภาครัฐควรส่งเสริมการประกอบอาชีพของประชาชนอย่างต่อเนื่อง
- มีตลาดรับซื้อผลผลิตทางการเกษตรมีความยุติธรรมกับเกษตรกร
- นโยบายหรือโครงการที่สนับสนุนด้านต่างๆเกิดจากความต้องการของประชาชนในพื้นที่จริงๆ
- ควรมีการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเพื่อยกระดับการทำการเกษตรให้มีความทันสมัย
- เน้นการให้องค์ความรู้สมัยใหม่เพิ่มเติมแก่เกษตรกรและควรลดการแจกปัจจัย การผลิต
- ส่งเสริมการทำเกษตรอินทรีย์
- การนำเทคโนโลยีใหม่มาช่วยส่งเสริมเกษตรกร
- ขยายพื้นที่ส่งเสริมให้เกษตรกรเลี้ยง และช่วยส่งเสริมด้านการตลาด ในสามตำบลนคร (ไก่อ่า หมูดำ วัวดำ)
- ผลผลิตด้านการเกษตรควรมีตลาดรองรับ
- มีการประกันราคาสินค้าด้านการเกษตร
- ส่งเสริมการเลี้ยงโคเนื้อ
- การส่งเสริมการเพิ่มมูลค่าผลผลิตการเกษตร
- ส่งเสริมเกษตรกรให้ปลูกพืชเศรษฐกิจมากขึ้น
- มีการก่อสร้างถนน และแหล่งน้ำ ที่มีความเชื่อมโยงและสอดคล้องกันภายในกลุ่มจังหวัด
- ภาครัฐส่งเสริมอุปกรณ์ทางการเกษตร

๔) ด้านอุตสาหกรรม

- สร้างการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โรงงานสีเขียว
- พัฒนาประสิทธิภาพการผลิตและยังสามารถเชื่อมโยงกับฐานการผลิตของท้องถิ่นได้
- รายได้เพิ่มเติมแก่อุตสาหกรรมโคขุนและการแปรรูปผลิตภัณฑ์เนื้อครบวงจร
- ขยายตัวอุตสาหกรรมกลุ่มเป้าหมายไปยังตลาดต่างประเทศ
- พัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอในจังหวัดสกลนครซึ่งมีสัดส่วนเป็นอันดับที่ ๕ ของภาค
- ควบคุมดูแลการก่อตั้งอุตสาหกรรมที่อาจเกิดมลภาวะอย่างเข้มงวด
- มีการส่งเสริมอุตสาหกรรมระดับครัวเรือน
- แก้ไขปัญหา อุตสาหกรรมโรงงานเกลือ เนื่องจากมีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม
- พัฒนาแรงงาน
- สนับสนุนการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดฯ เพื่อให้แรงงานกลับมาทำงานในท้องถิ่น
- ควรมีโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตรตามสินค้าเกษตรแต่ละชนิด
- ควรมีโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่เพื่อขยายแรงงานเพิ่มขึ้น

๕) ด้านการท่องเที่ยว

- ยกระดับคุณภาพ มาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชนภาคเขตพื้นที่ เนื่องจากเป็นรากฐานที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ

- ส่งเสริมการท่องเที่ยวตามรอยอารยธรรมแม่น้ำโขง (นครพนม มุกดาหาร)
- ดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งภายในและนอกประเทศ จากการพัฒนาบุคลากรรูปแบบการท่องเที่ยว

แหล่งท่องเที่ยว ๓ ธรรม (ธรรมะ ธรรมชาติ วัฒนธรรม)

- เป็น HUB ท่องเที่ยวของภูมิภาคเชื่อมโยง ลาว เวียดนาม
- พัฒนาถนนสู่แหล่งการท่องเที่ยว
- ส่งเสริมสนับสนุนประเพณีท้องถิ่นให้เป็นที่รู้จักของบุคคลทั่วไป
- ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมท้องถิ่น
- พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่มีอยู่ในพื้นที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักใน

ระดับสากล

- ปรับปรุงถนนที่จะเข้าไปในแหล่งท่องเที่ยว
- ติดป้ายประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้น
- เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวหรืองานประเพณีในกลุ่มจังหวัดฯ ให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน เช่น งานออกพรรษาทั้ง ๓ จังหวัด (แห่ปราสาทผึ้ง ไหลเรือไฟ แข่งเรือยาว) ควรจัดให้มีการเชื่อมโยงกัน
- พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมีศักยภาพ สร้างจุดขายเพื่อสร้างแรงดึงดูดนักท่องเที่ยว
- ประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มจังหวัดให้นักท่องเที่ยวรู้จัก

๖) ด้านความมั่นคง

- เสริมสร้างการเฝ้าระวังและควบคุมอาชญากรรมในจังหวัดนครพนมโดยการติด CCTV
- บุคลากรภาครัฐมีความสามารถในการแก้ไขปัญหา และดูแลความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับประชาชนในกลุ่มจังหวัด
- ปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจังและมีบทลงโทษที่มากขึ้น

๗) ด้านสังคม

- พัฒนาสื่อและเทคโนโลยีให้มีความทันสมัยและมีประสิทธิภาพตรงตามกลุ่มผู้ใช้
- สานพลังประชารัฐสร้างสุข สร้างอาชีพ แก้ปัญหาความยากจนสู่ความพอเพียง
- ประชาชน ในกลุ่มจังหวัด มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ทั้งด้านสุขภาพกาย สุขภาพจิต ด้านสวัสดิการ สร้างอาชีพ สร้างรายได้ มีการศึกษาและเพิ่มโอกาสการเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศ
- แก้ปัญหาโรคพยาธิใบไม้ตับในจังหวัดสกลนคร และนครพนม
- พัฒนาคุณภาพชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษาให้ครอบคลุมอย่างเท่าเทียม โดยเฉพาะในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน
- ให้มีการบรรจุวิชาการเรียนด้านอาชีพหัตถกรรมไว้เป็นวิชาบังคับขั้นพื้นฐานของการเรียน
- ฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติด
- ให้มีแหล่งเงินทุน หรือจัดตั้งกองทุนกู้ยืมในการศึกษา
- มีการส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่นให้มีความยั่งยืนเป็นที่รู้จักกันมากยิ่งขึ้น
- การสร้างเครือข่ายการค้า การเกษตรที่มีความมั่นคง

- แก้ไขปัญหาเด็กอ่านหนังสือไม่ออก O-NET ไม่ผ่านเกณฑ์อยากแก้ไขปัญหา- แก้ไข
ปัญหาคนย้ายถิ่นฐานเข้าไปทำงานในเมืองหลวง ทำให้ในต่างจังหวัดขาดแรงงานที่จะประกอบอาชีพ
เกษตรกรรม

- สร้างสังคมการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทุกระดับ
- ส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ตั้งแต่เล็กเพื่อสร้างประชากรที่มีคุณภาพในอนาคต

๘) ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

- การจัดการพื้นที่เมืองและชุมชนมุ่งสู่การเป็นเมืองที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- สร้างความสมดุลของระบบนิเวศ เพื่อสนับสนุนการผลิตและคุณภาพชีวิตอย่างยั่งยืน
- บริหารจัดการน้ำในกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการและยั่งยืน ไม่ให้เกิดปัญหาภัยพิบัติและ
การขาดแคลน ทั้งปริมาณน้ำสำหรับการอุปโภค บริโภค เกษตรกรรม
- ลดปริมาณการกระทำที่ให้ขยะเพิ่มขึ้น โดยการเพิ่มมูลค่าวัสดุเหลือทิ้งทางเกษตร โดย
การจัดตั้งธนาคารปุ๋ยอินทรีย์
- เพิ่มสัดส่วนพื้นที่ป่าให้มากขึ้น
- แก้ไขปัญหาคุณภาพน้ำ
- แก้ไขปัญหามลพิษ

ลำดับความสำคัญประเด็นปัญหาและความต้องการในเชิงพื้นที่ จัดลำดับได้ดังนี้

๑. เศรษฐกิจเติบโตทันศักยภาพของพื้นที่ และสร้างห่วงโซ่มูลค่าเพื่อก่อให้เกิดเศรษฐกิจที่มีมูลค่าสูง และ
ยั่งยืน
๒. บริหารจัดการน้ำในกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการและยั่งยืน ไม่ให้เกิดปัญหาภัยพิบัติและการขาดแคลน
ทั้งปริมาณน้ำสำหรับการอุปโภค บริโภค เกษตรกรรม
๓. เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและยกระดับมาตรฐานคุณภาพโคเนื้อเพื่อสร้างรายได้อย่างยั่งยืนในจังหวัด
สกลนคร นครพนม และมุกดาหาร
๔. พัฒนาช่องทางการคมนาคมเชื่อมโยงทั้ง ๓ จังหวัด และพัฒนาเส้นทางในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ
และพื้นที่รอบสถานีขนส่งมุกดาหารและนครพนม ส่งเสริมการค้าการลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้าน
๕. จัดตั้ง Sanook Farmer Market เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ และ การพัฒนาตลาดสินค้าทางการเกษตร
ของสกลนคร นครพนม มุกดาหาร
๖. ดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งภายในและนอกประเทศ จากการพัฒนาในรูปแบบการท่องเที่ยวแหล่ง
ท่องเที่ยว ๓ ธรรมชาติ (ธรรมชาติ วัฒนธรรม) พัฒนาช่องทางการคมนาคมเชื่อมโยงทั้ง ๓ จังหวัด และพัฒนา
เส้นทางในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ และพื้นที่รอบสถานีขนส่งมุกดาหารและนครพนม ส่งเสริมการค้าการลงทุนกับ
ประเทศเพื่อนบ้าน
๗. ประชาชน ในกลุ่มจังหวัด มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ทั้งด้านสุขภาพกาย สุขภาพจิต ด้านสวัสดิการ สร้างอาชีพ
สร้างรายได้ มีการศึกษาและเพิ่มโอกาสการเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศ
๘. พัฒนาประสิทธิภาพการผลิตและยังสามารถเชื่อมโยงกับฐานการผลิตของท้องถิ่นได้
๙. มุ่งสู่การเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษที่ตอบสนองการของประชาชนและเป็นเมืองเกษตรปลอดภัย/เกษตร
อินทรีย์
๑๐. บุคลากรภาครัฐมีความสามารถในการแก้ไขปัญหา และดูแลความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและ
ทรัพย์สินให้กับ

ข้อมูลการวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด

เศรษฐกิจภาพรวม

ในปี ๒๕๖๒ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๒.๔ เป็นลำดับที่ ๑๖ ซึ่งอยู่ในระดับที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๓.๖ สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์ฯ เฉลี่ยต่อหัว (Per Capita) ๖๘,๑๖๘ บาท เป็นลำดับที่ ๑๘ ซึ่งอยู่ในระดับที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๑๘๒,๓๘๘ บาท สัดส่วนผลิตภาพแรงงานเฉลี่ย ๘๖,๔๑๐ บาทต่อคนต่อปี เป็นอันดับที่ ๑๖ ซึ่งอยู่ในระดับที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๒๑๐,๑๕๙ บาทต่อคนต่อปี สัดส่วนอัตราการขยายตัวต่อปีของการลงทุนภาครัฐ ร้อยละ ๗.๙ เป็นลำดับที่ ๑ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ -๒.๕ อัตราการขยายตัวต่อปีของมูลค่าทุนจดทะเบียนธุรกิจนิติบุคคลที่คงอยู่ร้อยละ ๖.๙ เป็นลำดับที่ ๒ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๔.๒ และรายได้ของจังหวัด (ไม่รวมเงินอุดหนุน) ต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๑๐.๔ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๔.๔

อันดับ	ตัวชี้วัดด้านเศรษฐกิจภาพรวม	ค่าเฉลี่ย	กลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2		
			ค่าสถิติ	หน่วย	อันดับ
1	18				
	(2561) อัตราขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่	3.6	2.4	ร้อยละ	16
	(2561) มูลค่าผลิตภัณฑ์ฯ เฉลี่ยต่อหัว (Per Capita)	182,388	68,168	บาท	18
	(2561) ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ย	210,159	86,410	บาท/คน/ปี	16
	(2562) อัตราเงินเฟ้อทั่วไป	0.8	0.8	ร้อยละ	10
	(2563) อัตราการขยายตัวต่อปีของการลงทุนภาครัฐ	-2.5	7.9	ร้อยละ	1
	(2563) อัตราการขยายตัวต่อปีของมูลค่าทุนจดทะเบียนธุรกิจนิติบุคคลที่คงอยู่	4.2	6.9	ร้อยละ	2
	(2561) รายได้ของจังหวัด (ไม่รวมเงินอุดหนุน) ต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด แบบปริมาณลูกโซ่	4.4	10.4	ร้อยละ	2

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีขนาดทางเศรษฐกิจเล็กมาก มีสัดส่วนเพียง ๐.๗๙% ของ GDP โดยจังหวัดสกลนคร มีขนาด ๓๐.๘๗% จังหวัดนครพนม มีขนาด ๓๗.๙๓% และจังหวัดมุกดาหาร มีขนาด ๓๑.๒๐% ของกลุ่มจังหวัดฯ จังหวัดนครพนม เป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจในพื้นที่ของกลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ นับว่าเป็นจังหวัดที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลักของพื้นที่

ตารางแสดงเศรษฐกิจภาพรวมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (หน่วย : ล้านบาท)

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓
เกษตร	๓๔,๐๔๙	๓๔,๘๕๐	๓๖,๑๓๕
อุตสาหกรรม	๑๓,๒๗๕	๑๔,๖๔๕	๑๓,๔๒๙
การค้า	๑๖,๔๔๖	๑๘,๐๓๘	๑๙,๐๒๗
ท่องเที่ยว	๘๘๖	๙๘๙	๘๒๖
บริการ และอื่น ๆ	๘๐,๔๖๔	๘๓,๖๑๑	๘๔,๙๘๒
ผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดฯ GPCP	๑๒๗,๗๘๘	๑๓๓,๑๐๖	๑๓๔,๕๕๖
ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อคน (บาท)	๖๗,๖๐๙	๗๐,๔๘๙	๗๑,๓๓๑

จังหวัดและกลุ่มจังหวัด	๒๕๖๑		๒๕๖๒		๒๕๖๓	
	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน
สกลนคร	๖๓,๘๔๗	๓๑.๒๙	๖๕,๙๐๐	๓๐.๘๗	๖๙,๐๐๙	๓๑.๓๘
นครพนม	๗๖,๙๑๕	๓๗.๖๙	๘๐,๙๕๖	๓๗.๙๓	๘๒,๗๑๒	๓๘.๘๒
มุกดาหาร	๖๓,๓๑๒	๓๑.๐๒	๖๖,๕๙๙	๓๑.๒๐	๖๑,๓๔๕	๒๘.๗๐
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	๒๐๔,๐๗๔		๒๑๓,๔๕๕		๒๑๓,๐๖๖	

UPPER NORTHEASTERN SUBREGION 2
(MUKDAHAN, NAKHON PHANOM and SAKON NAKHON)

(Million Baht)

	2018r	2019r	2020p
Agriculture	34,437	36,144	36,135
<i>Agriculture</i>	34,437	36,144	36,135
Agriculture, forestry and fishing	34,437	36,144	36,135
Non-Agriculture	92,958	96,699	98,411
<i>Industrial</i>	13,268	13,872	13,429
Mining and quarrying	494	388	344
Manufacturing	10,980	11,401	10,816
Electricity, gas, steam and air conditioning supply	1,352	1,624	1,777
Water supply; sewerage, waste management and remediation activities	442	458	492
<i>Services</i>	79,691	82,828	84,982
Construction	6,361	6,397	6,592
Wholesale and retail trade and repair of motor vehicles and motorcycle	16,555	18,508	19,027
Transportation and storage	3,703	4,189	4,264
Accommodation and food service activities	881	982	826
Information and communication	1,191	1,262	1,189
Financial and insurance activities	10,010	10,762	11,083
Real estate activities	5,841	5,964	6,520
Professional, scientific and technical activities	76	56	45
Administrative and support service activities	228	250	144
Public administration and defence; compulsory social security	6,955	7,233	7,499
Education	21,439	20,446	20,515
Human health and social work activities	4,564	4,844	5,476
Arts, entertainment and recreation	272	324	289
Other service activities	1,614	1,612	1,513
Gross provincial cluster product	127,395	132,843	134,546
Gross provincial cluster product per capita (Baht)	67,401	70,350	71,331
Population (1,000 persons)	1,890	1,888	1,886

ปัญหา/ความต้องการ ด้านเศรษฐกิจภาพรวม

๑. ศึกษาความเป็นไปได้การพัฒนาเส้นทางโลจิสติกส์ผ่านเทือกเขาภูพาน โดยให้ครอบคลุมทั้งการขนส่งทางถนน ทางราง
๒. พัฒนาอาชีพและให้ความรู้แก่เกษตรกร
๓. มีการจัดหาตลาด และส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเกษตรกรเพื่อเพิ่มอำนาจในการขยายสินค้าเกษตร
๔. การแก้ไขปัญหาราคานั้น และราคาสินค้าจำเป็นพื้นฐาน
๕. ภาคประชาชนได้เข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากขึ้น
๖. มีอาชีพการทำอาชีพเสริม
๗. มีรายได้ที่มั่นคง
๘. ให้ทุกภาคส่วนส่งเสริมในการประกอบอาชีพอย่างต่อเนื่อง
๙. ให้มีการแก้ไขปัญหาการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างสังคมในเมืองและสังคมต่างจังหวัด (โดยเฉพาะคนที่ประกอบอาชีพเกษตรกร)
๑๐. แก้ไขปัญหาราคาสินค้าในท้องตลาดและค่าครองชีพในปัจจุบันสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ราคาสินค้าเกษตรลดลงแต่ต้นทุนการผลิตเพิ่มสูงขึ้น

สรุปประเด็นสำคัญ ด้านเศรษฐกิจภาพรวม

๑. กลุ่มจังหวัดมีการเติบโตภาพรวมในระดับที่ค่อนข้างต่ำ อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่ โดยมีการเติบโตเฉลี่ยต่อปีอยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๒ แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)
๒. ภาคการเกษตร ตัวกลางทางการเงิน และภาคบริการ เป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลัก สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคการเกษตร สาขาตัวกลางทางการเงิน/ภาคบริการ ภาคอุตสาหกรรมเป็นภาคเศรษฐกิจที่มีการเติบโตต่ำ (อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรม)
๓. ภาคเกษตร และการค้า เป็นภาคที่มีสัดส่วน และการเติบโตสูง หากเทียบกับภาคเศรษฐกิจอื่น ๆ ของกลุ่มจังหวัด
๔. ในช่วงที่ผ่านมา ภาคการค้ามีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ภาคการท่องเที่ยวและบริการได้รับผลกระทบจากโรคติดต่อโคโรนา 2019 เป็นอย่างมาก

ภาคเกษตร

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตรต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๒๔.๕ เป็นลำดับที่ ๒ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๙.๘ สัดส่วนสัดส่วนการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อภาคเกษตร ร้อยละ ๕๒.๐๒ เป็นอันดับที่ ๙ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๔๖.๒๐ สัดส่วนอัตราเพิ่มเฉลี่ยของผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (ประมง) ร้อยละ ๗.๕๑ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ -๒.๒๘ ผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (พืช) ๒,๓๐๒ กิโลกรัมต่อไร่ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๑,๗๕๗ กิโลกรัมต่อไร่ และสัดส่วนหนี้เสียต่อปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการเกษตร ร้อยละ ๒.๔๒

อย่างไรก็ตาม สัดส่วนอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตร แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๔.๒ เป็นลำดับที่ ๑๒ ซึ่งอยู่ในระดับที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๕.๕ สัดส่วนผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (ประมง) ๓๗๒ กิโลกรัมต่อไร่ เป็นลำดับที่ ๑๖ ซึ่งอยู่ในระดับที่ต่ำ

เมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๗๗๓ กิโลกรัมต่อไร่ อัตราการอัตราเพิ่มของแรงงานเกษตรในพื้นที่ ร้อยละ -๗.๗๓ เป็นลำดับที่ ๑๗ ซึ่งอยู่ในระดับที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๔.๓๘ พื้นที่ชลประทาน ๘๓๐,๕๖๔ ไร่ ซึ่งอยู่ในระดับต่ำมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๑,๘๖๒,๗๖๖ ไร่ ปริมาณน้ำต้นทุนต่อความต้องการใช้น้ำ ๓๔๖ ล้าน ลบ.ม ซึ่งอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๕๖๕ ล้าน ลบ.ม และรายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตรเฉลี่ยต่อครัวเรือน ๓๒,๒๘๖ บาทต่อครัวเรือน ซึ่งอยู่ในระดับต่ำมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๘๑,๗๗๖ บาทต่อครัวเรือน ตลอดจน สัดส่วนหนี้สินต่อรายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตรสูงถึง ๓.๔๙ เท่า สูงกว่าค่ากลางของประเทศที่มีค่าเฉลี่ยที่ ๑.๕๙ เท่า

อันดับ	ตัวชี้วัดด้านเกษตร	ค่าเฉลี่ย	กลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2		
			ค่าสถิติ	หน่วย	อันดับ
1	18				
	(2561)สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์รวมภาคเกษตรต่อผลิตภัณฑ์รวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่	9.8	24.5	ร้อยละ	2
	(2561)อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์รวมภาคเกษตร แบบปริมาณลูกโซ่	5.5	4.2	ร้อยละ	12
	(2562)สัดส่วนการใช้จ่ายของภาครัฐต่อผลิตภัณฑ์รวมภาคเกษตร	46.20	52.02	ร้อยละ	9
	(2562)อัตราเพิ่มเฉลี่ยของผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (ปรมง)	-2.28	7.51	ร้อยละ	4
	(2563)ผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (พืช)	1,757	2,302	กก.ต่อไร่	2
	(2562)ผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (ปรมง)	773	372	กก.ต่อไร่	16
	(2563)อัตราเพิ่มเฉลี่ยของผลผลิตสินค้าเกษตรสำคัญเฉลี่ยต่อไร่ (พืช)	-23.87	-19.24	ร้อยละ	9
	(2562)ปริมาณพืชพลังงาน	2,464.79	1,276.79	พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ	13
	(2563)จำนวนฟาร์มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานฟาร์ม GAP	1,529	225	ฟาร์ม	17
	(2563)จน.โรงงาน/สปก.ผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน GMP/HACCP	38	5	แห่ง	16
	(2561)อัตราเพิ่มของแรงงานเกษตรในพื้นที่	4.38	-7.73	ร้อยละ	17
	(2561)พื้นที่ชลประทาน	1,862,716	830,564	ไร่	16
	(2563)ปริมาณน้ำต้นทุนต่อความต้องการใช้น้ำ	565	346	ล้าน ลบ.ม.	8
	(2562)สัดส่วนหมู่บ้านมีน้ำใช้เพื่อการเกษตรเพียงพอตลอดปี	52.73	46.33	ร้อยละ	14
	(2561)รายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตรเฉลี่ยต่อครัวเรือน	81,776	32,286	บาทต่อครัวเรือน	14
	(2561)สัดส่วนหนี้สินต่อรายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตร	1.59	3.49	เท่า	14
	(2561)สัดส่วนหนี้เสียต่อปริมาณเงินกู้ยืมเพื่อการเกษตร	4.23	2.42	ร้อยละ	3

สรุปศักยภาพด้านการเกษตร

ผลิตภัณฑ์รวม ภาคเกษตร ณ ราคาประจำปี 2561 มีมูลค่า **34,734** ล้านบาท

ที่มา : กระทรวงมหาดไทย

ผลผลิตเกษตรศึกษภาพของกลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ตามแผนพัฒนา
กลุ่มจังหวัด โดยมีพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ อาทิเช่น ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง ยางพารา และปาล์มน้ำมัน เป็นต้น อีกทั้งยังมี
สินค้าทางการเกษตรที่เป็นที่รู้จักและยอมรับของตลาดทั้งในและต่างประเทศ อาทิเช่น เนื้อโคขุน ผ้าฝ้ายย้อมคราม
ผ้าหมักโคลน ข้าวฮางหอมสกลทวาปี หมากเฒ่า ลิ้นจี่นครพนม และสับปะรดท่าอุเทน เป็นต้น

พืชเศรษฐกิจที่สำคัญ

ข้าว

อ้อย

มันสำปะหลัง

ยางพารา

ปาล์มน้ำมัน

สินค้าทางการเกษตรที่เป็นที่รู้จักและยอมรับของตลาดทั้งในและ ต่างประเทศ

เนื้อโคขุน

(โปนย่างคำ / ทองสูง / นครพนม)

ผ้าฝ้ายย้อมคราม

ผ้าหมักโคลน

ข้าวฮางหอมสกลทวาปี

หมากเฒ่า

ลิ้นจี่นครพนม

สับปะรดท่าอุเทน

ปัญหา/ความต้องการ ด้านเกษตร

๑. มุ่งสู่การเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษที่ตอบสนองความต้องการของประชาชนและเป็นเมือง
เกษตรปลอดภัย/เกษตรอินทรีย์

๒. ต้องการน้ำสำหรับการเกษตรเพื่อปลูกพืช และเลี้ยงสัตว์

๓. พัฒนาการปลูกข้าวให้มีผลผลิตคุณภาพและผลิตต่อไร่สูงขึ้น

๔. ให้ภาครัฐส่งเสริมในการประกอบอาชีพอย่างต่อเนื่อง

พื้นที่จริงๆ

๕. นโยบายหรือโครงการที่สนับสนุนด้านต่างๆ เกิดจากความต้องการของประชาชนใน

๖. ควรมีการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเพื่อยกระดับการทำการเกษตรให้มีความทันสมัย

๗. เน้นการให้องค์ความรู้สมัยใหม่เพิ่มเติมแก่เกษตรกรและควรลดการแจกปัจจัยการผลิต

๘. ส่งเสริมการทำเกษตรอินทรีย์

๙. การนำเทคโนโลยีใหม่มาช่วยส่งเสริมเกษตรกร

๑๐. ควรมีการขยายพื้นที่ส่งเสริมให้เกษตรกรเลี้ยง และช่วยส่งเสริมด้านการตลาดสามตา
สกลนคร (ไก่อดำ หมูดำ วัวดำ)

๑๑. ผลผลิตด้านเกษตรควรมีตลาดรองรับ

๑๒. มีการประกันราคาสินค้าด้านเกษตร

๑๓. ส่งเสริมการเลี้ยงโคเนื้อ

๑๔. การส่งเสริมการเพิ่มมูลค่าผลผลิตการเกษตร

๑๕. ส่งเสริมเกษตรให้ปลูกพืชเศรษฐกิจมากขึ้น

๑๖. มีการก่อสร้างถนน และแหล่งน้ำ ที่มีความเชื่อมโยงและสอดคล้องกันภายในกลุ่มจังหวัด

๑๗. ภาครัฐส่งเสริมอุปกรณ์ทางการเกษตร

สรุปประเด็นสำคัญ ด้านการเกษตร

๑. กลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีการขับเคลื่อนภาคการเกษตรที่สูงมาก สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาเกษตรต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม / อัตราการขยายตัวเกษตรแบบปริมาณลูกโซ่ ซึ่งหากพิจารณาตามมูลค่าในช่วงที่ผ่านมาจะพบว่า สัดส่วนอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตร แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๔.๒ ต่อปี

๒. เกษตรกรยังคงต้องการน้ำจำนวนมาก (สัดส่วนหมู่บ้านมีน้ำใช้เพื่อการเกษตรและพื้นที่ชลประทานน้อย)

๓. กลุ่มสถาบันเกษตรกรมีสถานการณ์ทางการเงินในระดับปานกลาง โดยเกษตรกรในพื้นที่มีปัญหาเรื่องหนี้เสียที่น้อย

๔. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ โดยรวมมีผลิตภาพในการผลิตพืชชนิดอื่นที่ต่ำ

๕. กลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีสัดส่วนการเลี้ยงโคกระบือที่สำคัญ

ภาคอุตสาหกรรม

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่ร้อยละ ๙.๖๒ เป็นลำดับที่ ๑๕ ซึ่งอยู่ในระดับที่ต่ำมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ร้อยละ ๔๔.๐๕ อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรม แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๘.๑๕ เป็นลำดับที่ ๓ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ร้อยละ ๒.๕๓ สัดส่วนมูลค่าสินค้าอุตสาหกรรมเกษตรต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่ ๓๓.๑๖ เป็นลำดับที่ ๓ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ร้อยละ ๐.๑๔ สัดส่วนการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่ ๗.๕๓ toe/ล้านบาท แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) เป็นลำดับที่ ๘ ซึ่งอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับค่ากลางของประเทศที่ ๗.๙๙ toe/ล้านบาท และอัตราการเปลี่ยนแปลงของปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกร้อยละ ๙.๐๙ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๑.๔๑

อันดับ	อันดับ	ตัวชี้วัดด้านอุตสาหกรรม	ค่าเฉลี่ย	กลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2		
				ค่าสถิติ	หน่วย	อันดับ
1	18	(2561)สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่	44.05	9.62	ร้อยละ	15
		(2561)อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรม แบบปริมาณลูกโซ่	2.53	8.15	ร้อยละ	3
		(2561)สัดส่วนมูลค่าสินค้าอุตสาหกรรมเกษตรต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่	0.14	33.16	ร้อยละ	3
		(2562)ปริมาณการใช้น้ำมันดีเซล	1,065,571.84	278,603.90	พันลิตร	2
		(2562)ปริมาณการใช้พลังงานทดแทน	747.49	149.19	พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ	15
		(2562)สัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย	24.59	24.19	ร้อยละ	9
		(2561)สัดส่วนการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่	7.99	7.53	toe/ล้านบาท	8
		(2561)สัดส่วนการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมฯ แบบปริมาณลูกโซ่	24.53	25.93	Ton Co2eq/ล้านบาท	8
		(2562)อัตราการเปลี่ยนแปลงของปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก	1.41	9.09	ร้อยละ	18

ที่มา : กระทรวงมหาดไทย

สรุปศักยภาพด้านอุตสาหกรรม

ที่มา : กระทรวงมหาดไทย

แนวโน้มมูลค่าอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดเติบโตขึ้น แต่ก็ยังถือว่ามีส่วนน้อยมากหากเทียบกับประเทศ ภาคอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉยงเหนือตอนบน ๒ ในช่วงที่ผ่านมาค่อนข้างมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะในปี ๒๕๕๙ ทำให้มีอัตราการเติบโตเฉลี่ยต่อปีอยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๗ ภาคอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉยงเหนือตอนบน ๒ คิดเป็นสัดส่วนต่ออุตสาหกรรมอยู่ที่ร้อยละ ๐.๒ ของทั้งประเทศ จังหวัดในกลุ่มจังหวัดมีส่วนของภาคอุตสาหกรรมที่ค่อนข้างใกล้เคียงกันมาก แม้ว่านครพนม มุกดาหารจะมีพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ

จำนวนโรงงาน และเงินลงทุนของกลุ่มจังหวัด มีการเพิ่มขึ้น ในขณะที่จำนวนคนงานกลับลดลง (อาจสะท้อนการปรับปรุงโรงงาน ที่เน้นเครื่องจักรมากขึ้น) ผลผลิตภาพแรงงานของกลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉยงเหนือตอนบน ๒ ถือว่าอยู่ในลำดับที่ ๔ ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉยงเหนือตอนบนทั้งหมด แต่อยู่ในลำดับที่ ๑๗ ของทั้งประเทศ อย่างไรก็ตาม ผลผลิตภาพแรงงานมีการเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงที่ผ่านมา โดยเฉพาะในปี ๒๕๕๙

การจ้างงานโดยรวมในปี ๒๕๕๙ ลดลงทุกระดับของวิสาหกิจ แม้ว่าจะมีจำนวนวิสาหกิจขนาดเล็กเพิ่มสูงขึ้น โดยจำนวนการจ้างงานนั้นลดลงในวิสาหกิจทุกระดับ จังหวัดสกลนครยังเป็นจังหวัดที่มีสัดส่วนการจ้างงานในวิสาหกิจสูงที่สุดของกลุ่มจังหวัด อยู่ที่ร้อยละ ๔๒ (จำนวนวิสาหกิจอยู่ที่ร้อยละ ๔๕) การจ้างงานของวิสาหกิจส่วนใหญ่จะเป็นประเภทการค้า และการผลิตเป็นหลัก

ปัญหา/ความต้องการ ด้านอุตสาหกรรม

๑. ควรมีการควบคุมดูแลการก่อตั้งอุตสาหกรรมที่อาจเกิดมลภาวะอย่างเข้มงวด
๒. มีการส่งเสริมอุตสาหกรรมระดับครัวเรือน
๓. ต้องการให้แก้ไขปัญห อุตสาหกรรมโรงงานเกลือ เนื่องจากมีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม
๔. พัฒนาฝีมือแรงงาน
๕. พืชเศรษฐกิจของคนในพื้นที่เป็นพืชชนิดใด ก็ควรมีโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตรด้านนั้น ๆ
๖. ควรมีโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่เพื่อขยายแรงงานเพิ่มขึ้น

สรุปประเด็นสำคัญ ด้านอุตสาหกรรม

๑. สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดแบบปริมาณลูกโซ่ ค่อนข้างต่ำ
๒. อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรม แบบปริมาณลูกโซ่สูง

การค้า

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขา การขนส่ง และการคมนาคม ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๔.๐๖ เป็นลำดับที่ ๕ ซึ่งอยู่ใน ระดับที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๖.๐๙ อัตราเพิ่มของรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP ร้อยละ ๑๐.๗๒ เป็นลำดับที่ ๗ ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ร้อยละ ๘.๕๐ จำนวนวิสาหกิจชุมชนและเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับอนุมัติการจดทะเบียน ๕,๑๐๗ แห่ง เป็นลำดับที่ ๘ ซึ่งอยู่ใน ระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับค่ากลางของประเทศที่ ๔,๘๑๖ แห่ง และกำไรของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่ ร้อยละ ๑๕.๖๒ เป็นลำดับที่ ๑๒ ต่ำกว่าค่ากลางของประเทศที่ มีค่าเฉลี่ยที่ ร้อยละ ๑๙.๕๗

อันดับ	1	18	ตัวชี้วัดด้านการค้า และธุรกิจขนาดย่อม	ค่าเฉลี่ย	กลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2		
					ค่าสถิติ	หน่วย	อันดับ
			(2561)กำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่	19.57	15.62	ร้อยละ	12
			(2563)อัตราเพิ่มของรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP	8.50	10.72	ร้อยละ	7
			(2562)จำนวนวิสาหกิจชุมชนและเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับอนุมัติการจดทะเบียน	4,816	5,107	แห่ง	8
			(2561)สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด แบบปริมาณลูกโซ่	6.09	4.06	ร้อยละ	5

na : ไม่มีข้อมูลตัวชี้วัด
- : ไม่มีการจัดอันดับของตัวชี้วัด

ที่มา : กระทรวงมหาดไทย

สรุปศักยภาพด้านการค้าและธุรกิจขนาดย่อม

ผลิตภัณฑ์มวลรวม สาขาการขายส่งขายปลีก ณ ราคาประจำปี 2561 มีมูลค่า **16,808** ล้านบาท

อัตราการขยายตัว (ร้อยละ)	2559	2560	2561
	9.8	4.3	0.1

สรุปศักยภาพการค้า และธุรกิจขนาดย่อม "กลุ่มจังหวัดตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน 2"

ที่มา : กระทรวงมหาดไทย

จากตารางจะพบว่า สถิติด้านการค้าและธุรกิจขนาดย่อมในปี ๒๕๕๕ – ๒๕๖๑ มีการขยายตัวในระดับที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยในปี ๒๕๕๕ กำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีมูลค่าถึง ๑๒,๑๒๒ ล้านบาท ในขณะที่ ปี ๒๕๖๑ กำไรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีมูลค่าเพียง ๑๑,๘๑๐ ล้านบาท กำไรลดลงถึง ๓๑๒ ล้านบาท เช่นเดียวกันอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัดฯ ที่มีอัตราการขยายตัวที่ลดลง อย่างไรก็ตาม รายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP กลับเพิ่มขึ้น โดยในปี ๒๕๕๕ กลุ่มจังหวัดมีรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP จำนวน ๔,๖๔๙ ล้านบาท และในปี ๒๕๖๑ กลุ่มจังหวัดมีรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP จำนวน ๖,๓๙๐ ล้านบาท เพิ่มขึ้น ๑,๗๔๑ ล้านบาท

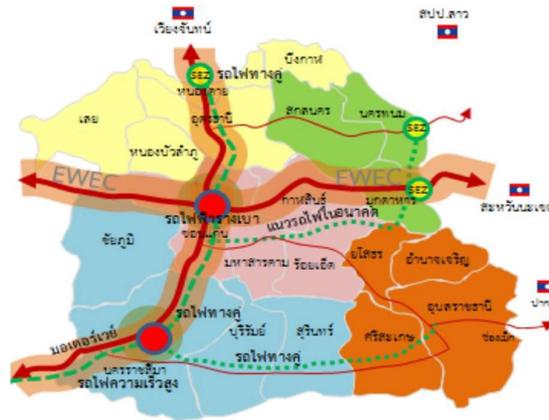
ทั้งนี้ กลุ่มจังหวัดยังมีโครงข่ายทางถนนเชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจที่สำคัญ ๆ ของประเทศไทย และมีเส้นทางทางการค้าที่สำคัญ ๒ เส้นทาง เชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้าน ดังนี้

- เส้นทางแนวระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor: EWEC) เชื่อมโยงจากชายแดนไทย-เมียนมา จากจังหวัดตาก-พิษณุโลก-เพชรบูรณ์ เข้าสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๒ (ชัยภูมิ ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์ มุกดาหาร) และเชื่อมสู่ สปป.ลาว

- รถไฟ: ๑) กรุงเทพฯ-หนองคาย เชื่อมสู่ สปป.ลาว

๒) กรุงเทพฯ-อุบลราชธานี ๓) สายใหม่ เชื่อมโยงบ้านไผ่ มหาสารคาม ร้อยเอ็ด

มุกดาหาร นครพนม

โครงข่ายทางถนนเชื่อมโยงไทย-ลาว-เวียดนาม

R๑๒ ออกจากไทยที่นครพนม ผ่านสะพานมิตรภาพ ๓ (นครพนม – คำม่วน) แล้วข้ามไปยังด่านท่าแขก แขวงคำม่วนในฝั่งลาว ก่อนจะวิ่งผ่านจังหวัด Quang Binh กรุงฮานอย และจังหวัด Lang Son ของเวียดนาม ไปเข้าจีนทางด่านผิงเสียง (ไห่วออี๋กวาน) มณฑลกวางซี

R๙ ออกจากไทยที่มุกดาหาร ผ่านสะพานมิตรภาพ ๒ (มุกดาหาร – สหวันนะเขต) แล้วข้ามไปยังสหวันนะเขต ในฝั่งลาว ก่อนจะวิ่งผ่านด่านแดนสะหวิน/ลาวบ่าว จังหวัด Ha Tinh จังหวัด Thanh Hoa และกรุงฮานอยของเวียดนาม ไปเข้าจีนทางด่านผิงเสียง มณฑลกวางซี

ปัญหา อุปสรรคทางการค้า

ปัญหา/อุปสรรคการค้าผ่านแดนไทย-เวียดนาม (จากจังหวัดมุกดาหารและนครพนม)

๑. เส้นทางการค้า R๙ มี ๒ ช่องจราจร ถนนค่อนข้างแคบ ระยะทางไกลกว่าเส้น R๑๒ และค่าขนส่งค่อนข้างสูง เนื่องจากการขนส่งส่วนใหญ่ในเส้นทางช่วง สปป. ลาว และเวียดนามยังเป็นของผู้ให้บริการขนส่งเวียดนาม

๒. ปัญหาการจำกัดความเร็วของรถยนต์ในเวียดนามอันเป็นผลจากการที่ถนนสายหลักของเวียดนาม R๓A มี ๒ ช่องจราจร เป็นเส้นทางผ่านชุมชน และมีระบบการจราจรต่างจากไทย

ปัญหา/อุปสรรคการค้าผ่านแดนไทยกับจีนตอนใต้

๓. ประเทศไทยยังไม่สามารถให้สัตยาบรรณความตกลงขนส่งสินค้าข้ามแดนภายใต้กรอบความร่วมมือ GMS กับประเทศคู่อีก

สรุปประเด็นสำคัญ-ด้านการค้า

๑. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ เป็นประตูเชื่อมโยงระหว่างไทยไปสู่ สปป.ลาว และเวียดนาม

๒. สัดส่วนมูลค่าทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับทางการค้า

๓. มีจำนวนวิสาหกิจชุมชนที่จดทะเบียนที่ค่อนข้างสูง

๔. มียอดขายผลิตภัณฑ์ OTOP ที่ต่อเนื่อง แต่ในอัตราที่ถือว่าค่อนข้างต่ำหากเทียบกับกลุ่มจังหวัดอื่นๆ ของรายได้จากการขายสินค้า OTOP โดยจังหวัดสกลนครมีส่วนการจำหน่ายสูงสุดที่สุด

๓.๑.๓ ข้อมูลการวิเคราะห์สถานะแวดล้อม และศักยภาพในการพัฒนาอุตสาหกรรม

ทิศทางหรือนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ จากยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขันและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ มีแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพื่อหลุดพ้นจากความยากจนสู่การพึ่งพาตนเอง ดังนี้

๑. เพิ่มศักยภาพการผลิตสินค้าเกษตรสู่มาตรฐานเกษตร
๒. พัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปสู่ผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าสูง
๓. ยกระดับการท่องเที่ยวสู่นานาชาติ
๔. เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
๕. พื้นฟูป่าไม้ให้อุดมสมบูรณ์และรักษาความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่ต้นน้ำ

ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (สกลนคร นครพนม มุกดาหาร) ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐ เนื่องจากกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ประกอบด้วย จังหวัด สกลนคร นครพนม มุกดาหาร มีศักยภาพในการผลิตสินค้าเกษตร เช่น ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย ยางพารา ปาล์มน้ำมัน ส่วนการปศุสัตว์ ได้แก่ โคขุน โพนยางคำ ไก่เนื้อ ไก่ดำ สุกร ฯลฯ ผลิตภัณฑ์ชุมชนที่มีชื่อเสียงได้แก่ผ้าฮ่อม สีสรรมาตย์ซึ่งเป็นสีธรรมชาติคงความเป็นอัตลักษณ์มายาวนานที่คล้ายคลึงกัน ปัจจุบันมีโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรมารองรับผลผลิตจากเกษตรกรของกลุ่มจังหวัด อาทิ เช่น โรงงานน้ำตาล โรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม โรงงานแปรรูปจากน้ำยางพาราขั้นต้น และสหกรณ์โพนยางคำ สหกรณ์หนองสูง สหกรณ์โคนมวาริชภูมิ บริษัทนครพนมบีพี ที่รองรับผลผลิตจากสมาชิกเลี้ยงโคขุน และเกษตรกรของกลุ่มจังหวัด ซึ่งมีโรงงานฆ่าสัตว์และแปรรูปเนื้อสัตว์ และมีโรงงานนมพาสเจอร์ไรซ์และหากพิจารณาจากผลอนุญาตและการให้คำปรึกษาแนะนำในการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมจะพบว่า มีแนวโน้มการขยายตัวของโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตร เช่น โรงสีข้าว โรงงานน้ำตาล โรงแป้งมัน โรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม และโรงงานเกี่ยวกับยางพาราฯลฯ ดังนั้น การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปอ้อย อุตสาหกรรมแปรรูปมันสำปะหลัง อุตสาหกรรมแปรรูปยางพารา อุตสาหกรรมแปรรูปข้าว อุตสาหกรรมแปรรูปเนื้อสัตว์ เหล่านี้ จะทำให้เกษตรกรในพื้นที่กลุ่มจังหวัด ได้รับประโยชน์อย่างมาก และการที่จังหวัดมุกดาหารและนครพนม ได้รับโอกาสให้เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษก็เป็นโอกาสที่ดีที่จะส่งผลให้เกิดการขยายตัวทางการค้าการลงทุนสู่กลุ่มจังหวัดด้วย ดังนั้น โรงงานอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการต้องได้รับการพัฒนาด้วยการเพิ่มมูลค่าด้วยปัญญา เช่น เรื่องมาตรฐาน นวัตกรรมและผลิตภาพ เพื่อนำใช้ ในการพัฒนาศักยภาพให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน ให้สอดคล้องกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ รองรับการพัฒนาตัวด้านการค้าการลงทุนสู่อาเซียน โอกาสในการพัฒนาเศรษฐกิจในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ จะเกิดได้จาก

๑. การสนับสนุนจากนโยบายทางภาครัฐ การวางแผนพัฒนาระบบคมนาคมและการขนส่งเชื่อมโยงไปสู่ภูมิภาคอื่น ด้วยการเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางแนวระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก - ตะวันตก (เส้นทางหมายเลข R๙ และ R๑๒) ที่จะเป็นเส้นทางเชื่อมโยงธุรกิจจากไทยไปถึงจีนตอนใต้ และการเตรียมการก่อสร้างรถไฟรางคู่ช่วงบ้านไผ่-ร้อยเอ็ด-มุกดาหาร-นครพนม

๒. แนวทางการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจชายแดน ด้วยการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจใหม่เป็นประตูเศรษฐกิจเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านให้เจริญเติบโตอย่างยั่งยืนและเกิดผลเป็นรูปธรรม ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ จะมีการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษในจังหวัดมุกดาหารและนครพนมและมีแผนการพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และเหมาะสมกับศักยภาพพื้นที่ ด้วยการพัฒนากิจกรรมการผลิตการค้า โลจิสติกส์ บริการ ท่องเที่ยว ยกระดับคุณภาพโดยใช้เทคโนโลยีระดับสูงและวิจัยพัฒนาด้วยการส่งเสริมการลงทุนในด้านการบริการและการท่องเที่ยว เช่น ศูนย์การแพทย์เอกชน (Medical Hub) เนื่องจากปัจจุบันลูกค้าส่วนใหญ่มาจากประเทศเพื่อนบ้านมาใช้บริการโรงพยาบาลเอกชนในกลุ่มจังหวัดอยู่แล้ว การลงทุน ในมหาวิทยาลัย

นานาชาติ การลงทุนในภาคการบริการโรงแรม หรือการลงทุนในกิจการอสังหาริมทรัพย์ รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้มีศูนย์กลางขนถ่ายสินค้า หรือจุดรวมสินค้า (Logistic – Center) ซึ่งเป็นการกระตุ้นการค้าและการลงทุนในเขตกลุ่มจังหวัด เพราะการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีของธุรกิจที่ตั้งอยู่ในเขตเศรษฐกิจพิเศษ จะชักจูงผู้ประกอบการเข้ามาลงทุนในกลุ่มจังหวัดนี้มากขึ้น ซึ่งมูลค่าการค้าชายแดน จังหวัดนครพนมและจังหวัดมุกดาหาร จัดเป็นสองลำดับแรกของการส่งออก-นำเข้าไปยังเวียดนาม จีนตอนใต้ และลาว และมีอัตราการเติบโต (ปี๒๕๕๘/๒๕๕๙)เพิ่มขึ้น ๓๕% และการพัฒนาบริการ One Stop Service (OSS) จะช่วยทำให้การค้าชายแดนสะดวกมากขึ้น

๓. กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ มีเศรษฐกิจหลักที่สร้างรายได้ให้กับพื้นที่คือ ภาคการเกษตร การเพาะปลูกพืช เช่น ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย ยางพารา ปาล์ม และปศุสัตว์ได้แก่ โคเนื้อ โคขุนที่มีชื่อเสียง รวมทั้งผลิตภัณฑ์ชุมชนที่มีคุณภาพและมีอัตลักษณ์ ได้แก่ ผ้าอ้อมสิริธรรมชาติ อาทิเช่น คราม โคลน มูลควาย ซึ่งจะส่งผลให้ภาคอุตสาหกรรมเติบโตตามไปด้วย ซึ่งแนวโน้มเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด นั้น หากพิจารณาจากข้อมูลผลผลิตทางการเกษตรจะ พบว่าจะมีทั้งในด้านของปริมาณ และความหลากหลายจะมีมากเพิ่มขึ้น ดังนั้นควรส่งเสริมการลงทุนเพื่อรองรับการผลิตภาคเกษตรอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตร และอุตสาหกรรมแปรรูป รวมทั้งการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ที่มีอยู่แล้วให้มีศักยภาพเพิ่มขึ้น

๔. ส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดเพื่อให้สอดคล้องกับการยกระดับการท่องเที่ยวสู่นานาชาติ เช่น พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมีศักยภาพ สร้างจุดขายเพื่อสร้างแรงดึงดูดนักท่องเที่ยวให้รู้จักในระดับสากลเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวหรืองานประเพณีในกลุ่มจังหวัดฯ ให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน เช่น งานออกพรรษาทั้ง ๓ จังหวัด (แห่ปราสาทผึ้ง ไหลเรือไฟ แข่งเรือยาว) และเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัดลุ่มน้ำโขง รวมทั้งพัฒนาถนนสู่แหล่งการท่องเที่ยว เป็น HUB ท่องเที่ยวของภูมิภาคเชื่อมโยง ลาว เวียดนามและจีน

การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัด

(๑) การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors) กลุ่มจังหวัด

จุดแข็ง (Strength) ปัจจัยภายใน

๑. เป็นแหล่งผลิตทางการเกษตรและปศุสัตว์ ที่สำคัญให้กับภาคอุตสาหกรรม ทั้งด้านคุณภาพ และปริมาณที่เพียงพอ ได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย ยางพารา ปาล์มน้ำมัน โคขุน และกัญชา กัญชง ฯลฯ
๒. มีโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตผลทางการเกษตรมีศักยภาพในพื้นที่ เช่น โรงงานแปรรูปมันสำปะหลัง โรงสีข้าว โรงงานแปรรูปยางพารา โรงงานน้ำตาล โรงงานผลิตน้ำมันปาล์ม และโรงงานแปรรูปเนื้อโคขุน เป็นต้น
๓. เป็นแหล่งผลิตผ้าทอย้อมสีธรรมชาติที่มีความโดดเด่น มีอัตลักษณ์ เช่น คราม หมักโคลน ผ้าย้อมมูลควาย และจากพืชในท้องถิ่น
๔. มีเส้นทางคมนาคมรองรับการขนส่งสินค้าและวัตถุดิบเชื่อมกับภูมิภาคอื่นๆของประเทศซึ่งสามารถเชื่อมโยงสู่ประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ ลาว กัมพูชา และเวียดนามและเชื่อมโยงเข้าสู่ประเทศจีนตอนใต้
๕. มีสถาบันการศึกษาทั้งระดับมหาวิทยาลัย และระดับอาชีวศึกษา ที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ
๖. มีเขตเศรษฐกิจพิเศษ Special Economic Zone (SEZ) จำนวนสองแห่งที่มีศักยภาพรองรับการลงทุน
๗. เป็นแหล่งพลังงานสะอาดที่เป็นอนาคตสำคัญในการเป็นพลังงานสำรอง ประกอบด้วย พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานชีวมวล และพลังงานลม ฯลฯ
๘. มีการบูรณาการและการสร้างความร่วมมือระหว่าง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมทั้งในส่วนของภาครัฐและเอกชน รวมทั้งการมีส่วนร่วมของภาค ประชาสังคม

จุดอ่อน (Weakness)

๑. กลุ่มจังหวัดขาดระบบการขนส่งทางรางที่เชื่อมต่อระหว่างเมืองหลักและเมืองหลวง โดยปัจจุบันกลุ่มจังหวัดไม่มีการขนส่งระบบรางเพื่อขนส่งสินค้าและการเดินทางของประชาชน
๒. ต้นทุนด้านโลจิสติกส์สูง การขนส่งมีระยะทางไกล ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตและค่าขนส่งสูง
๓. การเชื่อมโยงการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Cluster) มีน้อยและขาดความต่อเนื่อง
๔. ขาดแคลนแรงงานที่ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และขาดความต่อเนื่องในเชิงนโยบายด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคล และแรงงานมีค่านิยมทำงานต่างพื้นที่เนื่องจากค่าแรงสูงกว่า
๕. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ขาดความต่อเนื่องในการรักษามาตรฐานคุณภาพสินค้าอุตสาหกรรม เนื่องจากการขอมาตรฐานมีต้นทุนค่าใช้จ่ายสูง
๖. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และวิสาหกิจชุมชนยังขาดทักษะในด้านการจัดการการผลิต การบัญชี การตลาด และโลจิสติกส์
๗. ผู้ประกอบการยังให้ความสำคัญน้อยในการเข้าสู่ระบบและความต่อเนื่องในการรักษามาตรฐานคุณภาพสินค้าอุตสาหกรรม
๘. ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรม SMEs และวิสาหกิจชุมชนที่ประสบปัญหาในการจัดการ การผลิต การบัญชี การตลาด และโลจิสติกส์
๙. ผู้ประกอบการบางส่วนขาดความรู้ ความตระหนัก ในระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม และขาดความรับผิดชอบต่อสังคม

(๒) การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors)

โอกาส (Opportunity)

๑. การคมนาคมมีการขยายตัวมากขึ้น รองรับเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ เส้นทาง EWEC ฯลฯ โดยรัฐบาลได้มีนโยบายพัฒนาด้านการคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๕
๒. นโยบายของรัฐบาลตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี แผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม มีความชัดเจนในด้านการส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และการยกระดับความสามารถด้านผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม
๓. กระแสการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และสุขภาพ มีแนวโน้มและให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้น
๔. สถานการณ์ โควิด-๑๙ ที่เกิดขึ้น สร้างโอกาสให้กับภาคอุตสาหกรรมบางประเภท เช่น โรงงานผลิตถุงมือยาง อุตสาหกรรมอาหาร เป็นต้น

อุปสรรค (Threat)

๑. การเพิ่มขึ้นของค่าแรงขั้นต่ำตามนโยบายของรัฐบาล จะส่งผลให้ผู้ประกอบการบางรายไม่สามารถแบกรับต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้นได้ อีกทั้งยังไม่แน่ใจให้นักลงทุนจากต่างประเทศย้ายฐานการผลิตเข้ามา ภายในประเทศด้วย
๒. บุคคลที่เข้าสู่วัยทำงานมักเลือกศึกษาในระดับอุดมศึกษา มากกว่าที่จะเข้าศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ทำให้แรงงานที่สามารถตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรมขาดแคลน
๓. ข้อกำหนด กฎ ระเบียบ และมาตรฐานต่างๆ มาตรการกีดกันทางการค้า สิทธิพิเศษทางด้านภาษี เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม
๔. การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่รวดเร็วทำให้ภาคอุตสาหกรรมปรับตัวไม่ทัน
๕. สภาพภูมิอากาศของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้เกิดภัยต่างๆ รุนแรงกว่าเดิม ส่งผลทำให้ผลผลิตทางการเกษตรเสียหาย
๖. ปัญหาภาวะเศรษฐกิจโลกชะลอตัวและปัญหาการแพร่ระบาดของโรคอุบัติใหม่ ส่งผลต่อภาวะการค้าและการลงทุนของผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม
๗. ปัญหาการเมืองภายในประเทศส่งผลต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุน
๘. ชุมชนสังคมบางพื้นที่ขาดความรู้ความเข้าใจต่อการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมและเหมืองแร่ เนื่องจากกังวลผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

(๓) TOWS Matrix

กำหนดกลยุทธ์ด้วย การสร้างความสัมพันธ์ TOWS Matrix

จุดแข็ง (S) ปัจจัยภายใน	โอกาส (O) ปัจจัยภายนอก
๑. เป็นแหล่งผลิตทางการเกษตรและปศุสัตว์ที่สำคัญให้กับภาคอุตสาหกรรม ทั้งด้านคุณภาพ และปริมาณที่เพียงพอ ได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย ยางพารา ปาล์ม น้ำมัน โคขุน และกัญชา กัญชง ฯลฯ	๑. การคมนาคมมีการขยายตัวมากขึ้น รองรับเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ เส้นทาง EWEC ฯลฯ โดยรัฐบาลได้มีนโยบายพัฒนาด้านการคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๕
๒. มีโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตผลทางการเกษตรมีศักยภาพในพื้นที่ เช่น โรงงานแปรรูปมันสำปะหลัง โรงสีข้าว โรงงานแปรรูปยางพารา โรงงานน้ำตาล โรงงานผลิตน้ำมันปาล์ม และโรงงานแปรรูปเนื้อโคขุน เป็นต้น	๒. นโยบายของรัฐบาลตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี รวมทั้งแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรมมีความชัดเจนในด้านการส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และการยกระดับความสามารถด้านผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม

จุดแข็ง (S) ปัจจัยภายใน	โอกาส (O) ปัจจัยภายนอก
<p>๓. เป็นแหล่งผลิตผ้าทอย้อมสีธรรมชาติที่มีความโดดเด่น มีอัตลักษณ์ เช่น คราม หมักโคลน ผ้าย้อมมูลควาย และจากพืชในท้องถิ่น</p> <p>๔. มีเส้นทางคมนาคมรองรับการขนส่งสินค้าและวัตถุดิบ เชื่อมกับภูมิภาคอื่นๆของประเทศซึ่งสามารถเชื่อมโยงสู่ประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ ลาว กัมพูชา และเวียดนาม และเชื่อมโยงเข้าสู่ประเทศจีนตอนใต้</p> <p>๕. มีสถาบันการศึกษาทั้งระดับมหาวิทยาลัย และระดับ อาชีวศึกษา ที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ</p> <p>๖. มีเขตเศรษฐกิจพิเศษ Special Economic Zone (SEZ) จำนวนสองแห่งที่มีศักยภาพรองรับการลงทุน</p> <p>๗. เป็นแหล่งพลังงานสะอาดที่เป็นอนาคตสำคัญในการเป็น พลังงานสำรอง ประกอบด้วย พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานชีวมวล และพลังงานลม ฯลฯ</p> <p>๘. มีการบูรณาการและการสร้างความร่วมมือระหว่าง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมทั้งในส่วนของ ภาครัฐและเอกชน รวมทั้งการมีส่วนร่วมของภาค ประชาสังคม</p>	<p>๓. กระแสการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และ สุขภาพ มีแนวโน้มและให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้น</p> <p>๔. สถานการณ์ การแพร่เชื้อของโรคติดเชื้อไวรัส โควิด ๒๐๑๙ (COVID-19) ที่เกิดขึ้น สร้าง โอกาสให้กับภาคอุตสาหกรรมบางประเภท เช่น โรงงาน ผลิตถุงมือยาง อุตสาหกรรมอาหาร เป็นต้น</p>
<p>กลยุทธ์เชิงรุก (SO)</p> <p>๑. สนับสนุนอุตสาหกรรมให้มีการพัฒนาบนพื้นฐานของการผลิตที่ใช้ฐานความรู้ เพื่อเพิ่มผลผลิตภาพการผลิต</p> <p>๒. ส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าทอจากธรรมชาติด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยี</p> <p>๓. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรและปศุสัตว์ที่ใช้นวัตกรรมในการเพิ่มมูลค่า</p> <p>๔. ส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้พลังงานสะอาด</p> <p>๕. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีศูนย์กลางขนถ่ายสินค้า หรือจุดรวมสินค้าวัตถุดิบ (Logistic – Center)</p> <p>๖. เสริมสร้างการบริหารจัดการเครือข่ายความร่วมมือ ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมเชิงบูรณาการระหว่าง หน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน อย่างมีประสิทธิภาพ</p>	

จุดแข็ง (S) ปัจจัยภายใน	อุปสรรค (T) ปัจจัยภายนอก
<p>๑. เป็นแหล่งผลผลิตทางการเกษตรและปศุสัตว์ที่สำคัญให้กับภาคอุตสาหกรรม ทั้งด้านคุณภาพ และปริมาณที่เพียงพอ ได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย ยางพารา ปาล์มน้ำมัน โคขุน และกัญชา กัญชง ฯลฯ</p> <p>๒. มีโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรมีศักยภาพในพื้นที่ เช่น โรงงานแปรรูปมันสำปะหลัง โรงสีข้าว โรงงานแปรรูปยางพารา โรงงานน้ำตาล โรงงานผลิตน้ำมันปาล์ม และโรงงานแปรรูปเนื้อโคขุน</p> <p>๓. เป็นแหล่งผลิตผ้าทอย้อมสีธรรมชาติที่มีความโดดเด่น มีอัตลักษณ์ เช่น คราม หมักโคลน ผ้าย้อมมูลควาย และจากพืชในท้องถิ่น</p> <p>๔. มีเส้นทางคมนาคมรองรับการขนส่งสินค้าและวัตถุดิบเชื่อมกับภูมิภาคอื่นๆของประเทศซึ่งสามารถเชื่อมโยงสู่ประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ ลาว กัมพูชา และเวียดนาม และเชื่อมโยงเข้าสู่ประเทศจีนตอนใต้</p> <p>๕. มีสถาบันการศึกษาทุกระดับมหาวิทยาลัย และระดับอาชีวศึกษา ที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ</p> <p>๖. มีเขตเศรษฐกิจพิเศษ Special Economic Zone (SEZ) จำนวนสองแห่งที่มีศักยภาพรองรับการลงทุน</p> <p>๗. เป็นแหล่งพลังงานสะอาดที่เป็นอนาคตสำคัญในการเป็นพลังงานสำรอง ประกอบด้วย พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานชีวมวล และพลังงานลม ฯลฯ</p> <p>๘. มีการบูรณาการและการสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมทั้งในส่วนของภาครัฐและเอกชน รวมทั้งการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม</p>	<p>๑. การเพิ่มขึ้นของค่าแรงขั้นต่ำตามนโยบายของรัฐบาล จะส่งผลให้ผู้ประกอบการบางรายไม่สามารถแบกรับต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้นได้ อีกทั้งยังไม่จูงใจให้นักลงทุนจากต่างประเทศย้ายฐานการผลิตเข้ามา ภายในประเทศด้วย</p> <p>๒. บุคคลที่เข้าสู่วัยทำงานมักเลือกศึกษาในระดับอุดมศึกษา มากกว่าที่จะเข้าศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ทำให้แรงงานที่สามารถตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรมขาดแคลน</p> <p>๓. ข้อกฎหมาย กฎ ระเบียบ และมาตรฐานต่างๆ มาตรการกีดกันทางการค้า สิทธิพิเศษทางด้านภาษี เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม</p> <p>๔. การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่รวดเร็วทำให้ภาคอุตสาหกรรมปรับตัวไม่ทัน</p> <p>๕. สภาพภูมิอากาศของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้เกิดภัยต่างๆ รุนแรงกว่าเดิม ส่งผลทำให้ผลผลิตทางการเกษตรเสียหาย</p> <p>๖. ปัญหาภาวะเศรษฐกิจโลกชะลอตัวและปัญหาการแพร่ระบาดของโรคอุบัติใหม่ ส่งผลต่อภาวะการค้าและการลงทุนของผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม</p> <p>๗. ปัญหาการเมืองภายในประเทศส่งผลต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุน</p> <p>๘. ชุมชนสังคมบางพื้นที่ขาดความรู้ความเข้าใจต่อการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมและเหมืองแร่ เนื่องจากกังวลผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม</p>

กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST)
<p>๑. สนับสนุนอุตสาหกรรมให้มีการพัฒนาบนพื้นฐาน ของการผลิตที่ใช้ฐานความรู้นวัตกรรม โดยร่วมกับ สถาบันทางการศึกษา</p> <p>๒. พัฒนาอุตสาหกรรมด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การบริหารการจัดการให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น การลดต้นทุนการผลิตเพื่อรองรับการขยายตัวทาง อุตสาหกรรม</p> <p>๓. ส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมให้ตระหนักในการ จัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อรองรับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม ให้ถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบและ เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยภาครัฐให้การส่งเสริม สนับสนุน</p> <p>๔. ส่งเสริมความร่วมมือและสร้างความเข้าใจของ ชุมชนกับภาคอุตสาหกรรม</p> <p>๕. ส่งเสริมและพัฒนาให้มีการจัดตั้ง HUB การขนส่งสินค้าเกษตร</p>

จุดอ่อน (W) ปัจจัยภายใน	โอกาส (O) ปัจจัยภายนอก
<ol style="list-style-type: none"> ๑. กลุ่มจังหวัดขาดระบบขนส่งทางรางที่เชื่อมต่อระหว่างเมืองหลักและเมืองหลวง โดยปัจจุบันกลุ่มจังหวัดไม่มีการขนส่งระบบรางเพื่อขนส่งสินค้าและการเดินทางของประชาชน ๒. ต้นทุนด้านโลจิสติกส์สูง การขนส่งมีระยะทางไกล ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตและค่าขนส่งสูง ๓. การเชื่อมโยงการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Cluster) มีน้อยและขาดความต่อเนื่อง ๔. ขาดแคลนแรงงานที่ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และขาดความต่อเนื่องในเชิงนโยบายด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคล และแรงงานมีค่านิยมทำงานต่างพื้นที่เนื่องจากค่าแรงสูงกว่า ๕. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ขาดความต่อเนื่องในการรักษามาตรฐานคุณภาพสินค้าอุตสาหกรรม เนื่องจากการขอมาตรฐานมีต้นทุนค่าใช้จ่ายสูง ๖. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และวิสาหกิจชุมชนยังขาดทักษะในการจัดการ การผลิต การบัญชี การตลาด และโลจิสติกส์ ๗. ผู้ประกอบการยังให้ความสำคัญน้อยในการเข้าสู่ระบบและความต่อเนื่องในการรักษามาตรฐานคุณภาพสินค้าอุตสาหกรรม ๘. ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรม SMEs และวิสาหกิจชุมชนที่ประสบปัญหาในการจัดการ การผลิต การบัญชี การตลาด และโลจิสติกส์ ๙. ผู้ประกอบการบางส่วนขาดความรู้ ความตระหนักในระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม และขาดความรับผิดชอบต่อสังคม 	<ol style="list-style-type: none"> ๑. การคมนาคมมีการขยายตัวมากขึ้น รองรับเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ เส้นทาง EWEC ฯลฯ โดยรัฐบาลได้มีนโยบายพัฒนาด้านการคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๕ ๒. นโยบายของรัฐบาลตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี รวมทั้งแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรมมีความชัดเจนในด้านการส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และการยกระดับความสามารถด้านผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม ๓. กระแสการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และสุขภาพ มีแนวโน้มและให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้น ๔. สถานการณ์ การแพร่เชื้อของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ที่เกิดขึ้น สร้างโอกาสให้กับภาคอุตสาหกรรมบางประเภท เช่น โรงงานผลิตถุงมือยาง อุตสาหกรรมอาหาร เป็นต้น
<p>กลยุทธ์เชิงพัฒนา (WO)</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. พัฒนากระบวนการทำงาน บุคลากร และเทคโนโลยี สารสนเทศเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน ๒. สนับสนุนการเชื่อมโยงการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Cluster) อย่างต่อเนื่อง ๓. ส่งเสริมสถานประกอบการให้เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR) และสนับสนุนให้มีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน 	

จุดอ่อน (W) ปัจจัยภายใน	อุปสรรค (T) ปัจจัยภายนอก
<ol style="list-style-type: none"> ๑. กลุ่มจังหวัดขาดระบบการขนส่งทางรางที่เชื่อมต่อระหว่างเมืองหลักและเมืองหลวง โดยปัจจุบันกลุ่มจังหวัดไม่มีการขนส่งระบบรางเพื่อขนส่งสินค้าและการเดินทางของประชาชน ๒. ต้นทุนด้านโลจิสติกส์สูง การขนส่งมีระยะทางไกล ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตและค่าขนส่งสูง ๓. การเชื่อมโยงการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Cluster) มีน้อยและขาดความต่อเนื่อง ๔. ขาดแคลนแรงงานที่ ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และขาดความต่อเนื่องในเชิงนโยบายด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคล และแรงงานมีค่านิยมทำงานต่างพื้นที่เนื่องจากค่าแรงสูงกว่า ๕. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ขาดความต่อเนื่องในการรักษามาตรฐานคุณภาพสินค้าอุตสาหกรรม เนื่องจากการขอมาตรฐานมีต้นทุนค่าใช้จ่ายสูง ๖. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และวิสาหกิจชุมชนยังขาดทักษะในด้านการจัดการ การผลิต การบัญชี การตลาด และโลจิสติกส์ ๗. ผู้ประกอบการยังให้ความสำคัญน้อยในการเข้าสู่ระบบและความต่อเนื่องในการรักษามาตรฐานคุณภาพสินค้าอุตสาหกรรม ๘. ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรม SMEs และวิสาหกิจชุมชนที่ประสบปัญหาในการจัดการ การผลิต การบัญชี การตลาด และโลจิสติกส์ ๙. ผู้ประกอบการบางส่วนขาดความรู้ ความตระหนัก ในระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม และขาดความรับผิดชอบต่อสังคม 	<ol style="list-style-type: none"> ๑. การเพิ่มขึ้นของค่าแรงขั้นต่ำตามนโยบายของรัฐบาล จะส่งผลให้ผู้ประกอบการบางรายไม่สามารถแบกรับต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้นได้ อีกทั้งยังไม่จูงใจให้นักลงทุนจากต่างประเทศย้ายฐานการผลิตเข้ามาภายในประเทศด้วย ๒. บุคคลที่เข้าสู่วัยทำงานมักเลือกศึกษาในระดับอุดมศึกษา มากกว่าที่จะเข้าศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ทำให้แรงงานที่สามารถตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรมขาดแคลน ๓. ข้อกำหนด กฎ ระเบียบ และมาตรฐานต่างๆ มาตรการกีดกันทางการค้า สิทธิพิเศษทางด้านภาษี เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม ๔. การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่รวดเร็ว ทำให้ภาคอุตสาหกรรมปรับตัวไม่ทัน ๕. สภาพภูมิอากาศของโลกที่เปลี่ยนแปลงไป ส่งผลให้เกิดภัยต่างๆ รุนแรงกว่าเดิม ส่งผลทำให้ผลผลิตทางการเกษตรเสียหาย ๖. ปัญหาภาวะเศรษฐกิจโลกชะลอตัวและปัญหาการแพร่ระบาดของโรคอุบัติใหม่ ส่งผลต่อภาวะการค้าและการลงทุนของผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม ๗. ปัญหาการเมืองภายในประเทศส่งผลต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุน ๘. ชุมชนสังคมบางพื้นที่ขาดความรู้ความเข้าใจต่อการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมและเหมืองแร่ เนื่องจากกังวลผลกระทบต่อด้านสิ่งแวดล้อม
<p>กลยุทธ์เชิงรับ (WT)</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. พัฒนานวัตกรรมหรือเทคโนโลยีเพื่ออุตสาหกรรม โดยร่วมกับสถาบันทางการศึกษา เพื่อเพิ่มมูลค่า ลดต้นทุน และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ๒. พัฒนาบุคลากรในภาคอุตสาหกรรม เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม รองรับการจัดการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ ๓. ส่งเสริมความร่วมมือ ปลูกจิตสำนึกและสร้างความเข้าใจของ ชุมชนกับภาคอุตสาหกรรม 	

(๔) ความคาดหวังของผู้รับบริการ

- ๑) เป็นอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและชุมชน มีความรับผิดชอบต่อสังคม
- ๒) มีการจ้างแรงงานคนในพื้นที่หรือจังหวัดใกล้เคียงมากกว่าต่างชาติ
- ๓) มีการนำความรู้จากผลงานวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเข้ามาพัฒนาใช้ในการผลิตมากขึ้น มีการสร้างมูลค่าเพิ่มในอุตสาหกรรมเกษตร เช่น ข้าว และผลพลอยได้จากข้าว เนื้อสัตว์ ยางพารา และมันสำปะหลัง
- ๔) มีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือภาคอุตสาหกรรมผลิตเพื่อแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจ และสร้างเครือข่ายอุตสาหกรรมภาครัฐและเอกชนให้เข้มแข็ง
- ๕) สนับสนุนเรื่องเงินทุน เครื่องจักร และส่งเสริมการตลาด มีสถาบันการเงินที่ทำธุรกรรมการนำเข้า-ส่งออก ลดหย่อนภาษีการนำเข้า-ส่งออก
- ๖) อำนวยความสะดวกเรื่องการลดขั้นตอน การออกใบอนุญาตโรงงาน (One Stop Services)
- ๗) สร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจให้กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ โดยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการ และประชาชนในพื้นที่เป็นหลัก ควบคู่กับการส่งเสริมการลงทุนจากนักลงทุน SMEs ในท้องถิ่น, ระดับประเทศและระหว่างประเทศในด้านที่จังหวัดมีศักยภาพ คือ เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษการค้าชายแดนและการค้าระหว่างประเทศ ส่งเสริมการท่องเที่ยวให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง
- ๘) พัฒนาบรรจุกฎหมายให้โดดเด่นและทันสมัยสามารถแข่งขันในตลาดออนไลน์ได้ และสร้างเสริมองค์ความรู้ในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมให้แก่ผู้เกี่ยวข้องได้รับทราบ
- ๙) ต้องการให้ผู้ประกอบการมีความรู้เกี่ยวกับการสร้างนวัตกรรมและการบริหารจัดการองค์กร
- ๑๐) ต้องการมาตรการเยียวยาแก่ผู้ประกอบการที่ได้รับผลกระทบจากการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19)
- ๑๑) ต้องการมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19) ที่มีประสิทธิภาพ ยั่งยืน และสามารถควบคุมการแพร่ระบาดให้เกิดขึ้นน้อยลง และทุกภาคส่วนได้รับการฉีดวัคซีน และการรักษาอย่างทั่วถึง และเท่าเทียมกัน

๓.๒ สารสำคัญของแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก
เฉิงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕

๓.๒.๑ วิสัยทัศน์

“ เมืองอุตสาหกรรมการแปรรูปสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจในอนาคต ”

๓.๒.๒ พันธกิจ

๑. ส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
๒. พัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม
๓. ส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมเพื่อรองรับเศรษฐกิจในอนาคต
๔. ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาบุคลากรและการสร้างเครือข่ายภาคอุตสาหกรรม

๓.๒.๓ แนวทางการพัฒนา เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย กลยุทธ์ โครงการ

๑) แนวทางการพัฒนาด้านที่ ๑ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการค้าและการลงทุน
ในภาคอุตสาหกรรม

- **เป้าประสงค์**
เพื่อพัฒนาศักยภาพภาคอุตสาหกรรมผลิตสินค้าและบริการให้มีความเข้มแข็งและสามารถแข่งขันได้
- **ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย**
อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคการอุตสาหกรรม เพิ่มขึ้นร้อยละ ๓
- **กลยุทธ์ / โครงการ**

หน่วย : ล้านบาท

กลยุทธ์	โครงการ	ปีงบประมาณ				
		๒๕๖๖	๒๕๖๗	๒๕๖๘	๒๕๖๙	๒๕๗๐
กลยุทธ์ที่ ๑ เพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขัน ภาคอุตสาหกรรม	โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณ กลุ่มจังหวัด					
	๑. โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์และ บรรจุภัณฑ์ด้วยนวัตกรรมใหม่ และการตลาดแบบ New Normal กลุ่มสนุก	๖.๐๐	๖.๐๐	๖.๐๐	๖.๐๐	๖.๐๐
	๒. โครงการพัฒนาศักยภาพ เกษตรกรในพื้นที่ภาค ตะวันออกเฉิงเหนือตอนบน ๒ ด้วยเกษตรอินทรีย์เพื่อสร้างครัว อาหารปลอดภัยได้มาตรฐาน	๑๓.๐๐	๑๓.๐๐	๑๓.๐๐	๑๓.๐๐	๑๓.๐๐

	<p>โครงการที่ สอจ. ขอรับการสนับสนุนงบประมาณกระทรวงกรม</p> <p>• โครงการ.....</p>	-	-	-	-	-
<p>กลยุทธ์ที่ ๒</p> <p>การส่งเสริมและสนับสนุนการรับรองมาตรฐาน</p>	<p>โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณกลุ่มจังหวัด</p> <p>๑. โครงการส่งเสริมการผลิตโคเนื้อปลอดภัยและได้มาตรฐาน GAP</p> <p>๒. โครงการยกระดับและแปรรูปสินค้าเกษตรครบวงจร ๔.๐</p>	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
		๒.๕๐	๒.๕๐	๒.๕๐	๒.๕๐	๒.๕๐
	<p>โครงการที่ สอจ. ขอรับการสนับสนุนงบประมาณกระทรวงกรม</p> <p>• โครงการ.....</p>	-	-	-	-	-

๒) แนวทางการพัฒนาในด้านที่ ๒ พัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อรองรับเศรษฐกิจในอนาคต

- เป้าประสงค์
เพื่อพัฒนาและส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมให้ดำเนินการตามกฎหมาย และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ลดต้นทุนการผลิตด้วยเทคโนโลยีสร้างสรรค์
- ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย
 ๑. ร้อยละของความสำเร็จในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตไม่น้อยกว่า ๕
 ๒. ร้อยละของความสำเร็จในการลดต้นทุนพลังงานไม่น้อยกว่า ๕
- กลยุทธ์ / โครงการ

หน่วย : ล้านบาท

กลยุทธ์	โครงการ	ปีงบประมาณ				
		๒๕๖๖	๒๕๖๗	๒๕๖๘	๒๕๖๙	๒๕๗๐
กลยุทธ์ที่ ๑ เพิ่มผลิตภาพการผลิต โดยการส่งเสริมการใช้ พลังงานสะอาดที่เป็น มิตรกับสังคมและ สิ่งแวดล้อม	โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณ กลุ่มจังหวัด ๑. โครงการส่งเสริมและพัฒนา อุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมตามโมเดลเศรษฐกิจ ใหม่ (BCG Economy)	๒.๐๐	๒.๐๐	๒.๐๐	๒.๐๐	๒.๐๐
	โครงการที่ สอจ. ขอรับการ สนับสนุนงบประมาณกระทรวง กรม ๑. โครงการส่งเสริมและพัฒนา อุตสาหกรรมที่ยั่งยืนตามแนวคิด BCG	๐.๖๐	๐.๖๐	๐.๖๐	๐.๖๐	๐.๖๐

๓) แนวทางการพัฒนาในด้านที่ ๓ พัฒนาบุคลากรและสร้างเครือข่ายภาคอุตสาหกรรม

- เป้าประสงค์

เพื่อบุคลากรและเสริมสร้างการเชื่อมโยงเครือข่ายภาคอุตสาหกรรมให้เข้มแข็งมากยิ่งขึ้น

- ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย

ร้อยละรายได้ที่เพิ่มขึ้นของเครือข่าย (Cluster) และเครือข่ายวิสาหกิจภาคอุตสาหกรรม

ได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้น

- กลยุทธ์ / โครงการ

หน่วย : ล้านบาท

กลยุทธ์	โครงการ	ปีงบประมาณ				
		๒๕๖๖	๒๕๖๗	๒๕๖๘	๒๕๖๙	๒๕๗๐
กลยุทธ์ที่ ๑ การพัฒนาพันธมิตร เศรษฐกิจการค้า	โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณ กลุ่มจังหวัด ๑. โครงการพัฒนาและยกระดับ ผู้ประกอบการสู่ความเป็นมือ อาชีพ	๑.๕๐	๑.๕๐	๑.๕๐	๑.๕๐	๑.๕๐
	โครงการที่ สอจ. ขอรับการ สนับสนุนงบประมาณกระทรวง กรม • โครงการ.....	-	-	-	-	-

ส่วนที่ ๔ ภาคผนวก

๔.๑ โครงการแบบย่อ (๑ ชุด : ๑ โครงการ)

๑. ชื่อโครงการ	การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตามโมเดลเศรษฐกิจใหม่ (BCG Economy)
๒. ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล	<p>ปัจจุบันการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของโลกมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ซึ่งส่วนหนึ่งมีผลมาจากการเพิ่มขึ้นของประชากร การขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในภาคอุตสาหกรรมการผลิต เป็นผลให้ทรัพยากรธรรมชาติลดลงอย่างรวดเร็ว เกิดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก เกิดสภาวะโลกร้อนและการแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศไปทั่วโลก จังหวัดมุกดาหารได้ตระหนักถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในอนาคต และเพื่อเป็นการตอบสนองนโยบายของรัฐบาล ตามกรอบแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ : ยุทธศาสตร์การปรับปรุงโครงสร้างเศรษฐกิจการเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน โดยกำหนดยุทธศาสตร์มุ่งเศรษฐกิจสีเขียว (Green economy) เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ลดต้นทุนการผลิต ลดการสูญเสียที่เกิดจากกระบวนการผลิต ลดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรวมทั้งมีระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพจังหวัดอุดรธานีโดยสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดอุดรธานี จึงได้นำแนวคิดเทคโนโลยีสะอาดและเทคโนโลยีสีเขียวมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาอุตสาหกรรมได้อย่างยั่งยืน เชื่อมโยงกับการภาคการผลิต ภาคการท่องเที่ยงของจังหวัด รวมทั้งสามารถให้วิสาหกิจชุมชนหรือ SME คนตัวเล็ก สามารถใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการสร้างสรรค์คุณค่า (Value) ของสินค้าและบริการ รวมถึงสามารถใช้ช่องทางการตลาดออนไลน์ หรือE-Commerce เชื่อมโยงการค้าขายสู่สากลโดยไม่ต้องผ่านพ่อค้าคนกลาง เพื่อให้ผู้ประกอบการ SME คนตัวเล็กและวิสาหกิจชุมชนไทยที่กระจายอยู่ทั่วประเทศมีความเข้มแข็ง มีศักยภาพและความพร้อมในการพัฒนาและสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล เพื่อให้เกษตรกรไทยมีรายได้เพิ่มมากขึ้น และมีคุณภาพชีวิตที่ดีต่อไป ตลอดจนสามารถเป็นกลุ่มเกษตรกรต้นแบบ และเกิดเครือข่ายชุมชนที่เข้มแข็ง ที่สามารถเป็นแหล่งเรียนรู้และช่วยพัฒนาเกษตรกรรายอื่นต่อไป</p> <p>ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงได้จัดทำ "การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตามโมเดลเศรษฐกิจใหม่ (BCG Economy) ขึ้น เพื่อสร้างความมั่นคง มั่นคั่ง อย่างยั่งยืนสืบไป</p>

<p>๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ</p>	<p>๓.๑ เพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดสนุกใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ลดของเสียที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม</p> <p>๓.๒ เพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมที่เข้าร่วมโครงการได้รับการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการจัดการมลพิษ</p> <p>๓.๓ เพื่อยกระดับอุตสาหกรรมให้เข้าสู่กระบวนการรับรองอุตสาหกรรมสีเขียว, มอก, ISO</p>
<p>๔. ผลผลิต และผลลัพธ์ของโครงการ</p>	<p>๑. โรงงานอุตสาหกรรมมีผลิตภาพเพิ่มขึ้นหรือมีการจัดการมลพิษสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น</p> <p>๒. ยกระดับจำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสีเขียวและได้รับการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการจัดการมลพิษ</p> <p>๓. เพิ่มมูลค่าเพิ่มของสินค้าจาก West</p>
<p>๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ</p>	<p>๑. จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมได้รับการพัฒนา ๓๐ กิจการ</p> <p>๒. ลดต้นทุนในกระบวนการที่ปรับปรุงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐</p> <p>๓. หรือลดของเสียในกระบวนการที่ปรับปรุงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐</p> <p>๔. และลดการปล่อยมลพิษไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓</p>
<p>๖. ความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดฯ</p>	<p>เชื่อมโยงกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕) ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การส่งเสริม พัฒนาการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มทางการเกษตรและครัวอาหารปลอดภัย</p>
<p>๗. ระยะเวลา</p>	<p>เดือนตุลาคม – กันยายน ของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐</p>
<p>๘. กิจกรรมที่สำคัญ</p>	<p>กิจกรรมหลักที่ ๑ การให้คำปรึกษาแนะนำสถานประกอบการอุตสาหกรรมด้านเทคโนโลยีสะอาด ๒ วันต่อกิจการ (การให้คำปรึกษาแนะนำ ส่งเสริม สนับสนุน ให้มีความสามารถในการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ลดต้นทุนการผลิตและสามารถนำของเสียจากกระบวนการผลิตกลับมาใช้ใหม่ (Reduce Reuse and recycle) ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม) จำนวน ๓๐ โรงงาน</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๒ การพัฒนาอุตสาหกรรมด้านเทคโนโลยีสะอาดและเทคโนโลยีสีเขียว จำนวน ๓๐ โรงงาน/กิจการละ ๕ Man/day</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๓ การประสิทธิภาพ การลดต้นทุนการผลิตและการนำของเสียจากกระบวนการผลิตกลับมาใช้ใหม่ (Reduce Reuse and recycle) ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๔ บริหารจัดการ</p>
<p>๙. งบประมาณ</p>	<p>๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท</p>
<p>๑๐. ผู้รับผิดชอบ</p>	<p>สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒</p>

<p>๑. ชื่อโครงการ</p>	<p>โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ด้วยนวัตกรรมใหม่และการตลาดแบบ New Normal กลุ่มสนุก</p>
<p>๒. ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล</p>	<p>จากสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ซึ่งมีความจำเป็นต้องเว้นระยะห่างทางสังคม (Social Distancing) ส่งผลให้ผู้ประกอบการ ร้านค้า จะต้องดำเนินการตามมาตรการดังกล่าว ส่งผลให้มูลค่ายอดขายสินค้าลดลง ส่งผลกระทบต่อรายได้และการใช้ชีวิตประจำวัน นักท่องเที่ยวไม่กล้าเดินทางท่องเที่ยวตามชุมชน เพื่อให้การพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนท่องเที่ยว ได้รับการพัฒนามาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) และได้รับการออกแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ที่เหมาะสม เนื่องจากบรรจุภัณฑ์เปรียบเหมือนพนักงานขายไร้เสียง จะช่วยผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ชุมชนท่องเที่ยวมีรายได้เพิ่มขึ้นในอนาคต</p>
<p>๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ</p>	<p>๑. เพื่อพัฒนาความรู้ด้านการสร้างมูลค่าเพิ่มผลิตภัณฑ์ชุมชนให้มีมาตรฐานการรับรองผลิตภัณฑ์ OTOP และสามารถสร้างรายได้ที่เพิ่มขึ้นให้แก่ผู้ประกอบการ</p> <p>๒. เพื่อเพิ่มศักยภาพการผลิตสินค้าของวิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ SMEs ด้วยนวัตกรรมใหม่ ในพื้นที่เป้าหมาย เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาด</p>
<p>๔. ผลผลิต และผลลัพธ์ของโครงการ</p>	<p>๑. ผลผลิตของโครงการ</p> <p>๑.๑ ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ด้านการออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ จำนวนไม่น้อยกว่า ๑๕๐ ราย</p> <p>๑.๒ ผู้ประกอบการได้รับการให้คำปรึกษาแนะนำด้านการออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ จำนวน ๔๕ ผลิตภัณฑ์</p> <p>๒. ตัวชี้วัดโครงการ</p> <p>๒.๑ ร้อยละของจำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรมการให้คำปรึกษาแนะนำด้านการออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ ได้ผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ที่มีค่าเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐</p>
<p>๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ</p>	<p>- ประชาชนผู้ตกงาน, ผู้ประกอบการ, ผู้ประกอบการกลุ่มท่องเที่ยวและเกษตรกร ในพื้นที่กลุ่มสนุก จำนวน ๑๕๐ ราย</p> <p>- ผู้ประกอบการได้รับการถ่ายทอดองค์ความรู้ในด้านการออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ได้</p> <p>- ผู้ประกอบการสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ได้ตรงตามความต้องการของตลาดและมูลค่าเพิ่มขึ้น</p>

๖. ความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดฯ	เชื่อมโยงกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕) ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การส่งเสริม พัฒนาการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มทางการเกษตรและครัวอาหารปลอดภัย
๗. ระยะเวลา	เดือนตุลาคม – กันยายน ของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐
๘. กิจกรรมที่สำคัญ	พัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ด้วยนวัตกรรมใหม่และการตลาดแบบ New Normal กลุ่มสนุก
๘.๑ กิจกรรมย่อย	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ประชาสัมพันธ์โครงการ จัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆ/แถลงข่าว/สื่อออนไลน์และจัดทำสรุปโครงการ ๓. รับสมัครและคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายเข้าร่วมโครงการ ๔. การฝึกอบรม/จัดสัมมนาถ่ายทอดความรู้ด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดทั้งตลาดภายในประเทศให้กับผู้ประกอบการอย่างน้อย ๑๕๐ ราย ๕. จ้างเหมาให้คำปรึกษาแนะนำพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ จำนวน ๔๕ ผลิตภัณฑ์ ๖. ทดสอบตลาด ๗. บริหารติดตามประเมินผล
๙. งบประมาณ	๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๑๐. ผู้รับผิดชอบ	สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

<p>๑. ชื่อโครงการ</p>	<p>โครงการพัฒนาศักยภาพเกษตรกรในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ด้วยเกษตรอินทรีย์เพื่อสร้างครัวอาหารปลอดภัยได้มาตรฐาน</p>
<p>๒. ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล</p>	<p>จากการดำเนินงานตอบสนองโครงการของภาครัฐ ราษฎร์ เอกชน และการร่วมศึกษาสถานการณ์ (situation phase) ในพื้นที่ของเกษตรกรภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ที่ผ่านมา พบว่า ประชาชนยังประสบปัญหาด้านผลผลิตทางการเกษตร ราคาสินค้าเกษตรตกต่ำ ต้นทุนการผลิตสูง เกิดหนี้สินจากการลงทุน ดินเสื่อม ปริมาณน้ำไม่เพียงพอ ขาดพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ที่เหมาะสมกับสภาพบริบทพื้นที่ที่ต้องทนแล้ง ทนโรค เนื่องจากการมีศัตรูพืชมาก เทคโนโลยีการผลิตไม่เหมาะสม และค่าแรงสูง ตลาดรองรับผลผลิตไม่แน่นอน บางพื้นที่ทำการผลิตมุ่งสู่ภาคอุตสาหกรรม จึงเกิดปัญหาการใช้ปุ๋ย สารเคมีที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพประชาชน สัตว์ ดิน กอปรกับประชาชนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพ ทั้งด้านการบริโภค สุขลักษณะนิสัย อันสืบทอดปฏิบัติมาจากเผ่าพันธุ์วิถีชีวิตเดิม ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ สุขภาพ สัมพันธภาพที่ดีในชุมชน ที่สำคัญคือ การดำเนินการแก้ไขปัญหของภาคส่วนต่าง ๆ ที่ผ่านมายังขาดการบูรณาการระบบฐานข้อมูลที่เชื่อมโยงกันทำให้การจัดการบนฐานข้อมูลเพื่อการตัดสินใจไม่ดีพอ ผลลัพธ์ที่แปรรูปขาดคุณภาพ และไม่ได้มาตรฐาน ผู้ประกอบการ กลุ่มเกษตรกรขาดความชำนาญในการทำการตลาด เป็นต้น ผลลัพธ์เชิงประจักษ์จากโครงการนี้จะเกิดขึ้นในระดับชุมชน กับประชาชนทุกหมู่เหล่า ที่วัดได้จากการดำรงชีพที่ดี มีฐานะอยู่ภายใต้สังคมที่อบอุ่นด้วยวัฒนธรรมประเพณีที่ดีมีเอกลักษณ์ มีการเชื่อมโยงเครือข่ายด้วยระบบฐานข้อมูลที่ทันสมัย มีความปลอดภัยต่อภาวะเสี่ยงด้านสุขภาพ ด้านสิ่งแวดล้อม กล่าวคือมีคุณภาพชีวิตที่ดีทั้งนี้ด้วยการประเมินจากผลลัพธ์ที่เกิดเชิงประจักษ์ ผลลัพธ์ทางวิชาการ นวัตกรรมหรือองค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้น และวิวัฒน์พัฒนาบ่มเพาะจนเกิดมูลค่าเชิงพาณิชย์ ดังนั้นการมุ่งเน้นให้เกษตรกรปรับเปลี่ยนวิธีการปลูกพืชมูลค่าสูงภายใต้ระบบเกษตรอินทรีย์ เช่นการปลูกสมุนไพรจึงเป็นพืชทางเลือกที่สำคัญเพื่อสร้างมูลค่าให้แก่เกษตรกร ยกระดับห่วงโซ่อุปทานพืชสมุนไพร จึงต้องทำงานเชิงบูรณาการในทุกภาคส่วน กอปรกับการวิเคราะห์เทียบเกณฑ์การบรรลุตัวชี้วัด (KPI) ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยขับเคลื่อนภายใต้การเอื้ออำนาจการควบคุมดูแลของผู้บริหารองค์กร สถาบัน หน่วยงานระดับจังหวัดหรือระดับประเทศ และที่สำคัญคือการมีส่วนร่วมประเมินผลจากภาคประชาสังคมในพื้นที่ อันจะทำให้ไปสู่ความโปร่งใสและเกิดธรรมาภิบาลในที่สุด</p>

<p>๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ</p>	<p>๑. เสริมสร้างทักษะ ความรู้ เทคโนโลยีและนวัตกรรมการเกษตรเพื่อ การประยุกต์ทำเกษตรปลอดภัย พร้อมปรับปรุงระบบฐานข้อมูลด้าน เกษตรอินทรีย์ที่มีคุณภาพ ผ่านการรับรองมาตรฐานแปลง</p> <p>๒. เพื่อพัฒนาต่อยอดและขยายแปลงเกษตรอินทรีย์ผสมผสานต้นแบบ (๑ไร่๑ปี๒๐๐,๐๐๐บาท) เข้าสู่ห่วงโซ่การตลาดเกษตรอินทรีย์ และพัฒนา เป็นศูนย์เรียนรู้ในชุมชนต้นแบบด้านเกษตรอินทรีย์ชุมชนสุขภาพดี</p> <p>๓. เพื่อเสริมสร้างศักยภาพการเป็นศูนย์ตรวจรับรองสารสำคัญ (COA) ที่ได้มาตรฐาน ยกกระดับเป็นศูนย์จำหน่ายสารสำคัญ การศึกษาวิจัย สารสำคัญเพื่อสนับสนุนข้อมูลทางวิชาของสมุนไพรเศรษฐกิจให้เกิด มูลค่าสูง</p> <p>๔. เพื่อสร้างเศรษฐกิจฐานรากของชุมชนเป็นแหล่งผลิตวัตถุดิบที่ผ่าน การรับรองมาตรฐานระดับ Premium เกิดมั่นคงตั้งแต่ต้นทางการผลิต บนวิถีความพอเพียงอย่างยั่งยืน</p> <p>๕. เพื่อส่งเสริมการตลาด สร้างความต่อเนื่องการพัฒนาภูมิวิสาหกิจ ชุมชน ผู้ประกอบการให้สามารถทำการตลาดได้อย่างทันยุค สู่การ พัฒนาท้องถิ่น สร้างจุดเด่น เป็นจุดขาย อันจะก่อให้เกิดรายได้ และ ความเป็นอยู่ที่ดีของเกษตรกรในพื้นที่</p>
<p>๔. ผลผลิต และผลลัพธ์ของโครงการ</p>	<p>๑. ผลผลิตของโครงการ</p> <p>๑.๑ มีพื้นที่เกษตรอินทรีย์ ที่ผ่านการรองรับมาตรฐานเพื่อการปลูก สมุนไพร และพืชเศรษฐกิจมูลค่าสูง ในพื้นที่จังหวัดสกลนคร จังหวัด นครพนม จังหวัดมุกดาหาร มากกว่า ๓๐๐ ราย</p> <p>๑.๒ มีแปลงเกษตรอินทรีย์แบบผสมผสานต้นแบบพอเพียง (๑ไร่๑ปี ๒๐๐,๐๐๐บาท) และศูนย์เรียนรู้ในชุมชนต้นแบบด้านเกษตรปลอดภัย ชุมชนสุขภาพดี จำนวน ๓๗ แปลงนาร่อง ในพื้นที่ ๓ จังหวัด</p> <p>๑.๓ มีศูนย์การตรวจวิเคราะห์พืชวัตถุดิบ ผลิตภัณฑ์แปรรูปที่ได้ มาตรฐานสากล เพื่อรองรับการส่งวัตถุดิบ และผลิตภัณฑ์แปรรูปของ เกษตรกรในชุมชนพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยจัดตั้งในพื้นที่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร</p> <p>๑.๔ มีระบบสนับสนุนส่งเสริมการตลาดและพื้นที่ขายสินค้าเพื่อ สร้างความต่อเนื่องการพัฒนาภูมิวิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการให้ สามารถทำการตลาดได้แบบมืออาชีพ อันจะก่อให้เกิดรายได้ ความ เป็นอยู่ที่ดีของเกษตรกรในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒</p> <p>๒. ผลลัพธ์ของโครงการ</p> <p>๒.๑ ประชาชนพื้นที่โครงการสามารถพึ่งตัวเองได้อย่างยั่งยืนด้วย องค์ความรู้และนวัตกรรมเกษตร ตามหลักแนวเศรษฐกิจพอเพียง</p> <p>๒.๒ ช่วยยกระดับรายได้ครัวเรือน ทั้งด้านการลดต้นทุนการผลิต เพิ่มปริมาณผลผลิตรวม และสร้างเสริมสุขภาวะที่ดี เป็นแบบอย่างของ ชุมชน ส่วนรวม</p>

	<p>๒.๓ มีระบบฐานข้อมูลเชิงพื้นที่เพื่อการวางแผนการส่งเสริมอาชีพ การดูแลสุขภาพของประชาชน ในพื้นที่โครงการ</p> <p>๒.๔ เพิ่มผลิตภัณฑ์สินค้าจากชุมชนในพื้นที่โครงการที่ได้คุณภาพ มาตรฐานความปลอดภัย จากกรณีศูนย์ตรวจวิเคราะห์รับรองมาตรฐาน ระดับสากล</p> <p>๒.๕ สร้างสุขภาวะด้านอนามัยที่ปลอดภัยในการประกอบอาชีพ การเกษตรแก่ชุมชนพื้นที่โครงการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒</p>
๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ	<ul style="list-style-type: none"> - มีผลิตภัณฑ์ใหม่เพิ่มขึ้นในชุมชน จำนวน ๒ ชนิดต่อชุมชน - จำนวนเกษตรกรที่ผ่านการรับรองมาตรฐานเกษตรอินทรีย์เพิ่มขึ้น อย่างน้อย ๒๕ ราย ต่อปี - มีการตรวจรับรองสารสำคัญและสกัดสารสำคัญในพืชสมุนไพรอย่างน้อย ๑๐ รายการ - ศักยภาพของผู้นำชุมชนในการได้รับเชิญเป็นวิทยากร และการเป็น ศูนย์เรียนรู้ต้นแบบ ปีละ ๒ ครั้งต่อชุมชน ให้เกิดศูนย์เรียนรู้ต้นแบบ - ต้นทุนการผลิตลดลง ร้อยละ ๕ ต่อปี - รายได้รวมของชุมชนที่เพิ่มขึ้น ๑๕,๐๐๐/เดือน
๖. ความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดฯ	<p>เชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕) ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การส่งเสริม พัฒนาการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่ม ทางเกษตรและครัวเรือนปลอดภัย</p>
๗. ระยะเวลา	<p>เดือนตุลาคม – กันยายน ของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐</p>
๘. กิจกรรมที่สำคัญ	<p>กิจกรรมที่ ๑ เสริมสร้างทักษะความรู้ เทคโนโลยีและนวัตกรรม การเกษตรสู่เกษตรกรปลอดภัย และปรับปรุงระบบฐานข้อมูลเกษตรอินทรีย์ในพื้นที่จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒</p> <p>กิจกรรมที่ ๒ พัฒนาศักยภาพเกษตรกรตามวิถีพอเพียงแบบเกษตรอินทรีย์ผสมผสานต้นแบบ(๑ไร่๑ปี๒๐๐,๐๐๐บาท) และพัฒนาเป็นศูนย์เรียนรู้ในชุมชนต้นแบบด้านเกษตรอินทรีย์สุขภาพดี</p> <p>กิจกรรมที่ ๓ การพัฒนาคุณภาพการผลิต การตรวจสอบสารสำคัญใน วัตถุประสงค์และผลิตภัณฑ์แปรรูปสมุนไพรตามมาตรฐาน(COA) และการวิจัยพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์เกษตรอินทรีย์</p> <p>กิจกรรมที่ ๔ การส่งเสริมการตลาดสร้างความต่อเนื่องการพัฒนา กลุ่มวิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ เพื่อเพิ่มช่องทางการจัดจำหน่าย และเสริมสร้างรายได้ แก่เกษตรกรในพื้นที่กลุ่มจังหวัดสนุก</p>
๙. งบประมาณ	<p>๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท</p>
๑๐. ผู้รับผิดชอบ	<ul style="list-style-type: none"> - สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ - มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร - มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสกลนคร - สำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัดในกลุ่มจังหวัดสนุก - สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ในกลุ่มจังหวัดสนุก

๑. ชื่อโครงการ	โครงการยกระดับและแปรรูปสินค้าเกษตรครบวงจร 4.0
๒. ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล	<p>กลุ่มจังหวัดสนุกเป็นเมืองเกษตรกรรม ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรม โดยเฉพาะ การทำนาข้าวที่มีทั้งนาปีและนาปรัง ส่วนพืชเศรษฐกิจทางเลือกอื่น ๆ ได้แก่ มันสำปะหลัง อ้อยโรงงาน ถั่วลิสง ตันกก และข้าวโพด เพื่อรองรับผลผลิตทางการเกษตร และเพิ่มมูลค่าให้กับผลผลิตทางการเกษตร ภาคอุตสาหกรรมการผลิตของจังหวัดอุดรธานี ส่วนใหญ่จึงเป็นอุตสาหกรรมที่เกี่ยวกับการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร โดยมีประเภทอุตสาหกรรมเกษตรมากที่สุด การพัฒนาจังหวัดมุกดาหาร จึงมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาคุณภาพการผลิตและการตลาดสินค้าภาคการเกษตร โดยเฉพาะข้าวเพื่อเพิ่มมูลค่าและสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่การสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตรยังขาดการพัฒนาต่อยอดด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ เครื่องมือ เครื่องจักรที่เหมาะสมสำหรับการทดสอบ ทดลองเพื่อการสร้างสรรค์สินค้าหรือสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ ประกอบกับวิสาหกิจชุมชน SMEs ขาดเงินทุนที่จะลงทุนในเครื่องจักร และอาคารเพื่อดำเนินการผลิตที่ได้มาตรฐาน จึงได้จัดทำโครงการดังกล่าวเพื่อพัฒนากระบวนการผลิตเพื่อเพิ่มศักยภาพด้านแปรรูปอาหารเกษตรเพื่อเป็นเกษตรกรและกลุ่มเกษตรกรด้านการแปรรูปอาหารเกษตร 4.0 โมเดลต้นแบบ เพื่อให้สามารถถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยีไปสู่เกษตรกรและกลุ่มเกษตรกรด้านการแปรรูปอาหารเกษตรกลุ่มอื่น ๆ ได้ และพัฒนาเครื่องจักรเฉพาะสำหรับการแปรรูปอาหารเกษตรได้เป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญของรัฐบาล กระทรวงอุตสาหกรรมและจังหวัด ซึ่งต้องทำต่อเนื่องอย่างเป็นระบบในการเสริมสร้างขีดความสามารถของผู้ประกอบการและภาคอุตสาหกรรม ให้แข่งขัน ได้ในทุกๆระดับเพื่อให้เกิดการพัฒนาการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพและมีมูลค่าที่เพิ่มขึ้น สามารถยืนหยัดอยู่ได้ภายใต้โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศ ปัจจุบันที่ยังไม่สามารถรองรับการเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน อ่อนไหวต่อความผันผวนของเศรษฐกิจต้องพึ่งพาเศรษฐกิจภายนอกประเทศ จึงต้องสร้างองค์ความรู้ให้กับผู้ประกอบการเพื่อที่สามารถพัฒนาศักยภาพและโอกาสของตนในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ด้วยการเสริมสร้างขีดความสามารถของผู้ประกอบการและภาคอุตสาหกรรมให้แข่งขันได้ในทุกระดับ สามารถพร้อมรับการแข่งขันทางการค้าและการลงทุนที่มีความรุนแรงมากขึ้นได้</p>
๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อพัฒนาความรู้ด้านการพัฒนาการผลิต คุณภาพบรรจุภัณฑ์สำหรับผลิตภัณฑ์ด้านอาหารที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมพัฒนากลุ่มผู้ผลิตให้มีความรู้ความสามารถในการเพิ่มประสิทธิภาพการแปรรูปผลผลิตเกษตร 2. เพื่อพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ด้านอาหาร ให้ได้รับการตรวจประเมินและผ่านการรับรองจากองค์กรมาตรฐานอาหาร

	<p>3. เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปตลอดห่วงโซ่อุปทาน (Value Chain) ให้มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้นและมีความสามารถในการแข่งขันและรองรับเม็ดเงินแห่งโอกาสและการเปลี่ยนแปลง</p> <p>4. สนับสนุนการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องตั้งแต่ต้นน้ำกลางน้ำปลายน้ำเพื่อยกระดับศักยภาพในการประกอบการให้มีประสิทธิภาพโดยรวมเพิ่มขึ้น</p>
<p>๔. ผลผลิต และผลลัพธ์ของโครงการ</p>	<p>๑. สามารถพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมในระดับจังหวัด ได้อย่างสอดคล้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์ประเทศ รัฐบาล กระทรวง อุตสาหกรรม และ จังหวัด</p> <p>๒. สามารถให้การส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมผู้ประกอบการในระดับจังหวัดให้มีขีดความสามารถในการดำเนินธุรกิจ ตั้งแต่ต้นน้ำกลางน้ำปลายน้ำเพื่อยกระดับศักยภาพในการประกอบการให้มีประสิทธิภาพโดยรวมเพิ่มขึ้น</p> <p>๓. สามารถส่งเสริม พัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมในระดับจังหวัด ให้มีโครงสร้างการผลิตสามารถรองรับการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจโลก อย่างยั่งยืน ด้วยการบริหารจัดการธุรกิจให้มีผลผลิตภาพสูงตลอดห่วงโซ่อุปทาน (Value Chain)</p>
<p>๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ</p>	<p>1. กลุ่มผู้ผลิตมีความรู้ความสามารถในการแปรรูปผลผลิตเกษตร</p> <p>2. ผลิตภัณฑ์ได้รับการตรวจประเมินและผ่านการรับรองจากองค์กมาตรฐานอาหาร</p> <p>3. กลุ่มผู้ผลิตมีช่องทางการจำหน่ายและการเชื่อมโยงตลาดสินค้าเกษตรแปรรูป</p> <p>4. กลุ่มผู้ผลิตสามารถเชื่อมโยงอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องตั้งแต่ต้นน้ำกลางน้ำปลายน้ำและยกระดับศักยภาพในการประกอบการให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นได้</p>
<p>๖. ความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดฯ</p>	<p>เชื่อมโยงกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕) ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การส่งเสริม พัฒนาการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มทางการเกษตรและครัวอาหารปลอดภัย</p>
<p>๗. ระยะเวลา</p>	<p>เดือนตุลาคม – กันยายน ของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐</p>
<p>๘. กิจกรรมที่สำคัญ</p>	<p>กิจกรรมหลักที่ ๑ อบรมเกษตรกรและกลุ่มเกษตรกรหลักสูตรการพัฒนาผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป จำนวนไม่น้อยกว่า 3 วัน จำนวนไม่น้อยกว่า ๓๐ กิจกรรม</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๒ การติดตามให้คำปรึกษาตรวจประเมินสถานที่ผลิตเพื่อประเมินศักยภาพผู้ผลิต (โดยผู้เชี่ยวชาญ) ๕ Man/day/กิจกรรม</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๓ การอบรมหลักสูตรการพัฒนากระบวนการผลิตเทคโนโลยีและเครื่องจักรของอุตสาหกรรมอาหารเกษตรแปรรูป จำนวนไม่น้อยกว่า 3 วัน/กิจกรรม</p>

	<p>กิจกรรมหลักที่ 4 การพัฒนาเครื่องจักรเพื่อการแปรรูปอาหารและการส่งเสริมการเข้าสู่กระบวนการรับรองมาตรฐาน ไม่น้อยกว่า 10 กิจกรรมที่ต้องได้รับการพัฒนาและปรับปรุง</p> <p>กิจกรรมหลักที่ 6 การติดตามให้คำปรึกษาตรวจประเมินสถานที่ผลิตเพื่อสรุปผลการดำเนินโครงการ</p>
๙. งบประมาณ	๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท
๑๐. ผู้รับผิดชอบ	สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

๑. ชื่อโครงการ	โครงการส่งเสริมการผลิตโคเนื้อปลอดภัยและได้มาตรฐาน GAP
๒. ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล	<p>การเลี้ยงโคเนื้อเป็นอาชีพที่อยู่คู่กับเกษตรกรไทยมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน โดยเกษตรกรจะเลี้ยงไว้เพื่อบริโภคและจำหน่ายเป็นอาชีพเสริม ซึ่งโคเนื้อที่เกษตรกรเลี้ยงส่วนใหญ่ในประเทศไทยจะเป็นโคพันธุ์พื้นเมือง ซึ่งมีโครงร่างขนาดเล็กและอัตราการเติบโตช้า ในปัจจุบันความต้องการบริโภคเนื้อโคคุณภาพสูงในประเทศได้มีปริมาณที่สูงขึ้นสอดคล้องกับการขยายตัวของร้านปิ้งย่างที่เพิ่มขึ้นทั่วประเทศ โดยปัจจุบันเกษตรกรได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเลี้ยง เป็นระบบการเลี้ยงขุนเชิงประณีตเพื่อผลิตเนื้อโคคุณภาพสูงที่เน้น “ไขมันแทรกในกล้ามเนื้อ” เพื่อรองรับความต้องการของผู้บริโภคที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตามปริมาณโคเนื้อที่เข้าสู่ระบบการเลี้ยงขุนเพื่อผลิตเนื้อไขมันแทรกในประเทศมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๒.๘ ของปริมาณโคทั้งหมดในประเทศ ซึ่งถือว่าเป็นสัดส่วนที่ค่อนข้างน้อย อีกทั้งในปัจจุบันเกษตรกรผู้เลี้ยงโคขุนกำลังเผชิญกับปัญหาด้านการผลิตซึ่งใช้ระยะเวลาที่นานขึ้น ส่งผลให้เกษตรกรต้องแบกรับภาระต้นทุนและความเสี่ยงที่นานขึ้นจนขาดสภาพคล่อง และนอกจากนี้ยังมีโคเนื้อในประเทศอีกจำนวนมากซึ่งประสบกับปัญหาด้านการผลิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการตลาดและราคาจำหน่ายโคเนื้อ ซึ่งพบว่าการซื้อขายโคไม่มีตลาดรองรับที่ชัดเจน รวมทั้งไม่มีมาตรฐานการรับซื้อที่แน่นอน โดยในช่วงระยะ ๕ ปีที่ผ่านมาพบว่าประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ จีน และเวียดนาม ได้มีการนำเข้าเนื้อโคจากประเทศไทยเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยการนำเข้าส่วนใหญ่เป็นโคเนื้อมีชีวิต ซึ่งลักษณะของโคเนื้อที่นำเข้าเน้นสัดส่วนและคุณภาพของเนื้อแดงเป็นหลัก ไม่นับไขมันแทรก</p> <p>รัฐบาลไทยจึงได้มีนโยบายส่งเสริมให้เกษตรกรเลี้ยงโคเนื้อส่งออกไปยังประเทศดังกล่าว เพื่อสร้างรายได้และอาชีพที่มั่นคงให้กับเกษตรกร และในสถานการณ์ภาวะการระบาดของโรค COVID-19 ส่งผลให้เกษตรกรต้องพึ่งพาตนเอง และเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับ</p>

	<p>ชุมชน โครงการส่งเสริมการผลิตโคเนื้อปลอดภัยและได้มาตรฐาน จึงมีความสำคัญที่มุ่งเน้นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการสร้างงานและสร้างอาชีพ กิจกรรมต้นทาง มีการส่งเสริมผู้ประกอบการเลี้ยงโคขุนระยะสั้น เป็นโครงการที่กระตุ้นเศรษฐกิจตั้งแต่ระดับฐานรากได้ในระยะเวลาอันรวดเร็ว เนื่องจากเป็นการผลิตที่ใช้ระยะเวลาดำเนินการ ๒-๔ เดือน ต่อรอบ และโคเนื้อเป็นสัตว์เลี้ยงที่เกษตรกรเลี้ยงและมีการครอบงำเกือบทุกครัวเรือน การเสริมสร้างผู้ประกอบการเลี้ยงโคขุนระยะสั้น จะช่วยพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพการผลิตของเกษตรกรให้ก้าวสู่การเป็นผู้ประกอบการ ลดต้นทุนค่าใช้จ่าย เพิ่มรายได้ และเชื่อมโยงการตลาด ก่อให้เกิดเงินทุนหมุนเวียนในชุมชนท้องถิ่น และเพิ่มสภาพคล่องให้กับครัวเรือนและธุรกิจ และผลผลิตของโครงการฯยังเชื่อมโยงกับการบริการ ร้านอาหาร และการท่องเที่ยว ส่งผลให้เกษตรกรสามารถเข้าถึงช่องทางการตลาด และยกระดับมาตรฐานของการผลิตของสินค้าเกษตร นอกจากนี้ผลผลิตจากโครงการ จะเป็นการส่งเสริมให้เกิดการบริโภคที่สูงขึ้น อันจะเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจให้มีการขับเคลื่อน อย่างต่อเนื่อง และยั่งยืน</p> <p>อย่างไรก็ตามในจังหวัดสกลนคร นครพนม และมุกดาหารยังพบว่าเกษตรกรผู้เลี้ยงโคเนื้อยังขาดองค์ความรู้ด้านการจัดการเลี้ยงขุน การคัดเลือกสายพันธุ์ที่ดี การจัดการด้านอาหารสำหรับเลี้ยงขุน และการแปรรูปผลผลิตเพื่อเพิ่มมูลค่า รวมทั้งขาดการเชื่อมโยงเครือข่ายด้านการตลาด ดังนั้นการนำองค์ความรู้ เทคโนโลยีและนวัตกรรมการเลี้ยงโคขุนระยะสั้นที่ได้จากการศึกษาและวิจัยจากสถาบันการศึกษา ถ่ายทอดสู่ชุมชนจะเป็นการสร้างอาชีพให้กับเกษตรกร เพื่อก้าวสู่การเป็นผู้ประกอบการเลี้ยงโคขุนระยะสั้น ซึ่งจะช่วยลดรายจ่าย เพิ่มรายได้ เพิ่มสภาพคล่องทางการเงิน และเป็นการเพิ่มศักยภาพการผลิตเนื้อโคคุณภาพดีให้ตรงกับความต้องการของผู้บริโภค อันจะเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ทำให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และก่อให้เกิดรายได้ที่มีความมั่นคงและลดความเหลื่อมล้ำ</p>
<p>๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. เพื่อส่งเสริมการเพิ่มประสิทธิภาพและลดต้นทุนการผลิตโคเนื้อคุณภาพของเกษตรกร ๒. เพื่อเพิ่มผลผลิตเนื้อโคที่มีคุณภาพปลอดภัยได้มาตรฐาน ๓. เพื่อส่งเสริมการตลาด/ช่องทางจำหน่ายให้จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นศูนย์กระจายสินค้าเนื้อโคคุณภาพสู่ตลาดภายในประเทศและอาเซียน ๔. เพื่อเพิ่มพูนรายได้และพัฒนาอาชีพให้เกษตรกรอย่างยั่งยืน
<p>๔. ผลผลิต และผลลัพธ์ของโครงการ</p>	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ผลผลิตของโครงการ <ol style="list-style-type: none"> ๑.๑ จำนวนเกษตรกรที่ให้บริการไม่น้อยกว่า ๙๐๐ ราย

	<p>๑.๒ จำนวนแม่พันธุ์โคเนื้อที่ได้รับการบริการถ่ายพยาธิ ไม่น้อยกว่า ๙๐๐ ตัว</p> <p>๑.๓ จำนวนแม่พันธุ์โคเนื้อที่ได้รับการแก้ไขระบบสืบพันธุ์ ไม่น้อยกว่า ๑,๘๕๐ ตัว</p> <p>๑.๔ จำนวนแม่พันธุ์โคเนื้อผสมติด ไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ ตัว</p> <p>๒. ผลลัพธ์ของโครงการ</p> <p>๒.๑ แม่โคเนื้อจำนวน ๙๐๐ ตัว มีสุขภาพดีขึ้น มีน้ำหนักเพิ่มขึ้น คิดเป็นมูลค่าเพิ่มตัวละ ๑,๕๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑.๓๕ ล้านบาท</p> <p>๒.๒ แม่โคเนื้อที่ได้รับการแก้ไขระบบสืบพันธุ์ จำนวน ๑,๘๕๐ ตัว สามารถผสมพันธุ์ได้ ๑,๐๐๐ ตัว เพิ่มมูลค่าตัวละ ๑๐,๐๐๐ ตัว เป็นเงิน ๑๐ ล้านบาท</p> <p>๒.๓ เกษตรกรได้รับการพัฒนาองค์ความรู้ และถ่ายทอดเทคโนโลยีเพิ่มขึ้น จำนวน ๓๙๐ ราย</p> <p>๒.๔ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันธุรกิจเนื้อโคคุณภาพ</p> <p>๒.๕ ชุมชนมีความเข้มแข็งมั่นคงในการประกอบอาชีพการเลี้ยงโคเนื้อ เพราะเกษตรกรรวมตัวเป็นกลุ่มร่วมคิด ร่วมวางแผน ร่วมกันแก้ไขปัญหาด้านการผลิต การตลาด และการพัฒนาระบบการเลี้ยงโคเนื้อ</p>
<p>๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ</p>	<p>๑. จำนวนเกษตรกรที่ได้รับการบริการไม่น้อยกว่า ๙๐๐ ราย</p> <p>๒. จำนวนแม่พันธุ์โคเนื้อที่ได้รับการกำจัดพยาธิไม่น้อยกว่า ๑,๘๐๐ ตัว</p> <p>๓. จำนวนแม่โคเนื้อที่ได้รับการแก้ไขระบบสืบพันธุ์ ไม่น้อยกว่า ๑,๘๕๐ ตัว</p> <p>๔. จำนวนแม่โคเนื้อผสมติด ไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ ตัว</p>
<p>๖. ความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดฯ</p>	<p>เชื่อมโยงกับแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕) ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การส่งเสริม พัฒนาการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มทางการเกษตรและครัวอาหารปลอดภัย</p>
<p>๗. ระยะเวลา</p>	<p>เดือนตุลาคม – กันยายน ของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐</p>
<p>๘. กิจกรรมที่สำคัญ</p>	<p>กิจกรรมหลักที่ ๑ กิจกรรมเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตโคเนื้อ</p> <p>กิจกรรมย่อยที่ ๑) ส่งเสริมสนับสนุนการจัดตั้งและพัฒนา กลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงโคเนื้อให้มีความเข้มแข็ง จำนวน ๙๐ กลุ่มๆละ ๑๐ ราย รวม ๙๐๐ ราย แม่โคเนื้อเข้าร่วมโครงการ รายละไม่ต่ำกว่า ๒ ตัว รวมแม่โคไม่น้อยกว่า ๑,๘๐๐ ตัว</p> <p>กิจกรรมย่อยที่ ๒) ถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยีสู่เกษตรกรในเรื่องการขุนโคระยะสั้นและการปลูกหญ้าอาหารสัตว์เชิง</p>

	<p>การค้า แก่ตัวแทนกลุ่มเกษตรกร/วิสาหกิจชุมชนผู้เลี้ยงโคเนื้อ จำนวน ๙๐ ราย จำนวน ๓ รุ่นๆละ ๓๐ ราย</p> <p>กิจกรรมย่อยที่ ๓) ศึกษาดูงานการขุนโคและการปลูกหญ้าอาหารสัตว์เชิงการค้า</p> <p>กิจกรรมย่อยที่ ๔) สนับสนุนกลุ่มเกษตรกร/วิสาหกิจชุมชน ในการจัดทำคอกเลี้ยงสัตว์ พร้อมสนับสนุนเครื่องมือ เครื่องจักรทางการเกษตร ในลักษณะการให้ยืมเพื่อการผลิต</p> <p>กิจกรรมย่อยที่ ๕) จัดหาเครื่องอัลตราซาวด์สำหรับตรวจระบบสืบพันธุ์โค แก้ไขปัญหาการผสมพันธุ์ และตรวจการตั้งท้องของโค จำนวน ๒ เครื่องๆละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท</p> <p>กิจกรรมย่อยที่ ๖) สนับสนุนเวชภัณฑ์แก้ไขปัญหาระบบสืบพันธุ์ จำนวน ๑,๘๕๐ ตัวๆละ ๒,๐๐๐ บาท</p> <p>กิจกรรมย่อยที่ ๗) สนับสนุนเวชภัณฑ์ยาถ่ายพยาธิอัลเบนดาโซล จำนวน ๙๐ กลุ่มๆละ ๒๐ ขวดๆละ ๕๐ บาท</p> <p>กิจกรรมย่อยที่ ๘) การถ่ายทอดเทคโนโลยีการปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์เพื่อผลิตข้าวโพดหมักสำหรับลดต้นทุนการผลิตในระบบการผลิตโค</p> <p>กิจกรรมหลักที่ ๒ กิจกรรมการประชาสัมพันธ์และขยายตลาด</p> <p>กิจกรรมย่อยที่ ๑) จัดงานมหกรรมโคเนื้อ เพื่อการจำหน่ายและการส่งออกในแต่ละจังหวัด จำนวน ๓ ครั้ง</p>
๙. งบประมาณ	๒๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๑๐. ผู้รับผิดชอบ	สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดสกลนคร,สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดนครพนม, สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดมุกดาหาร และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติจังหวัดสกลนคร

๑. ชื่อโครงการ	โครงการพัฒนาและยกระดับผู้ประกอบการสู่ความเป็นมืออาชีพ
๒. ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล	<p>จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) ตั้งแต่ต้นปี ๒๕๖๓ ที่ผ่านมา ก่อให้เกิดการชะลอตัวของสถานะเศรษฐกิจภายในประเทศ โดยเฉพาะธุรกิจรายย่อย ด้านการค้าปลีกอาหารในประเทศไทย ซึ่งมีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับจากผู้บริโภคทั้งในประเทศ เนื่องจากการลดลงของนักท่องเที่ยวต่างประเทศ และการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการให้บริการของร้านอาหารที่เชื่อมโยงกับเทคโนโลยีดิจิทัลและแอปพลิเคชันต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น ส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการดำเนินธุรกิจร้านอาหารและการเพิ่มขึ้นอัตราการว่างงานภายในประเทศ ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาและยกระดับผู้ประกอบการรายย่อยด้านอาหาร อาทิ รถเข็นหาบเร่ แผงลอย คีออสก์ (Kiosk) ตู้ขายของขนาดเล็ก ฟู้ดทรัค (Food Truck) รวมถึงผู้ประกอบการรายใหม่ที่สนใจดำเนินธุรกิจ ด้านการค้าปลีกอาหารให้มีความรู้ ความสามารถในการแข่งขันภายใต้สถานะเศรษฐกิจที่ชะลอตัว ให้เกิดการยกระดับศักยภาพ ความเป็นมืออาชีพในด้านการตลาด การบริหารจัดการ หรือมาตรฐาน จึงเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นในการประคับประคองผู้ที่ได้รับผลกระทบจากสถานะเศรษฐกิจชะลอตัว อันเนื่องมาจากการแพร่ระบาดของโควิด-๑๙</p> <p>ดังนั้น ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๕ ได้เล็งเห็นความสำคัญในการส่งเสริมผู้ประกอบการรายย่อย (SMEs) หรือผู้ที่มีความสนใจจัดตั้งและขยายธุรกิจด้านการค้าปลีกอาหาร อาทิ ร้านอาหารริมบาทวิถี (Street Food) และร้านจำหน่ายสินค้าเคลื่อนที่ (Food Truck) ให้มี ความเป็นมืออาชีพและสามารถแข่งขัน ภายใต้สถานะเศรษฐกิจที่ชะลอตัว จึงดำเนินโครงการพัฒนาและยกระดับผู้ประกอบการสู่ความเป็นมืออาชีพ ด้วยการส่งเสริมองค์ความรู้ด้านการบริหารจัดการ การตลาด การพัฒนาธุรกิจ ให้ได้มาตรฐาน มีความปลอดภัย เพื่อเตรียมความพร้อมและพัฒนาผู้ประกอบการ SMEs ด้านการค้าปลีกอาหารสู่ความเป็นมืออาชีพ อันจะส่งผลให้เกิดการพัฒนามาตรฐานขยายช่องทางการตลาดและสร้างตราสินค้าให้เป็นที่ยอมรับในระยะยาว</p>
๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ	เพื่อส่งเสริมการก่อตั้งวิสาหกิจหรือเพิ่มอัตราการคงอยู่ให้แก่กลุ่มผู้เริ่มต้นธุรกิจสร้างมูลค่าเพิ่มหรือยกระดับมาตรฐานการประกอบธุรกิจให้แก่ผู้ประกอบการรายย่อยด้านค้าปลีกอาหารหรืออุตสาหกรรมสนับสนุน
๔. ผลผลิต และผลลัพธ์ของโครงการ	<p>๑. เกิดการจัดตั้งและขยายธุรกิจด้านการค้าปลีกอาหารเพิ่มขึ้น อาทิ ร้านอาหารริมบาทวิถี (Street Food) และอุตสาหกรรมร้านจำหน่ายสินค้าเคลื่อนที่ (Food Truck)</p> <p>๒. ผู้สนใจประกอบธุรกิจและผู้ประกอบการรายย่อยในด้านการค้าปลีกอาหาร อาทิ ร้านอาหารริมบาทวิถี (Street Food) และอุตสาหกรรม</p>

	<p>ร้านจำหน่ายสินค้าเคลื่อนที่ (Food Truck) ได้รับองค์ความรู้และทักษะที่จำเป็นในด้านมาตรฐานและการประกอบธุรกิจ</p> <p>๓. เกิดการเชื่อมโยงระหว่างผู้ประกอบการรายย่อยหรือผู้ที่สนใจจัดตั้งธุรกิจที่เข้าร่วมโครงการ การเชื่อมโยงทางด้านการตลาด หรือการเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมสนับสนุนที่เกี่ยวข้อง</p> <p>๔. ผลกระทบหรือความคุ้มค่าในเชิงเศรษฐกิจจากรายได้ที่เพิ่มขึ้น การขยายหรือจัดตั้งธุรกิจ</p>
๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จของโครงการ	<p>๑. ผู้ประกอบการ วิสาหกิจชุมชน วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรม ร้านอาหารริมบาทวิถี (Street Food) และร้านจำหน่ายสินค้าเคลื่อนที่ (Food Truck) รวมถึงอุตสาหกรรมสนับสนุนที่เกี่ยวข้อง</p> <p>๒. ประชาชนบุคคลทั่วไป นักศึกษา หรือ ผู้ว่างงานที่ต้องการเริ่มต้นธุรกิจร้านจำหน่ายสินค้าเคลื่อนที่ (Food Truck)</p>
๖. ความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดฯ	เชื่อมโยงกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๕) ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ประเด็นการพัฒนาที่ ๓ การพัฒนาขีดความสามารถด้านการค้า การลงทุน และโลจิสติกส์ให้กับภาคธุรกิจในพื้นที่
๗. ระยะเวลา	เดือนตุลาคม – กันยายน ของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐
๘. กิจกรรมที่สำคัญ	<p>กิจกรรมที่ ๑ ประชาสัมพันธ์ ชี้แจงให้ความรู้ ความเข้าใจ หลักเกณฑ์การประชาสัมพันธ์และรับสมัคร</p> <p>กิจกรรมที่ ๒ ประชุมแนะนำโครงการ และคัดเลือกผู้สนใจเข้าร่วมโครงการ</p> <p>กิจกรรมที่ ๓ ดำเนินการถ่ายทอดความรู้และฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ ไม่น้อยกว่า ๕๔ ชั่วโมง โดยมีเนื้อหาการให้ความรู้เบื้องต้นในการเริ่มต้นธุรกิจ การพัฒนาสุขอนามัยและรสชาติของอาหาร การตลาดที่เหมาะสมกับรูปแบบธุรกิจ การบริหารจัดการธุรกิจ การวางแผนดำเนินธุรกิจและบริหารการเงิน กฎหมายและผลกระทบที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ การเชื่อมโยงธุรกิจ และการเข้าถึงแหล่งเงินทุนหรือเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง</p>
๙. งบประมาณ	๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท
๑๐. ผู้รับผิดชอบ	สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒

๔.๒ ความเชื่อมโยงแผนปฏิบัติการ อก. แผนปฏิบัติการ สปอ. และแผนปฏิบัติการด้าน
การพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐

	แผนปฏิบัติการ ระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ของ อก.	แผนปฏิบัติการ ระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ของ สปอ.	แผนพัฒนาจังหวัดสกลนคร ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐	แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐
วิสัยทัศน์	“ปฏิรูปอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรมยุคใหม่ให้เติบโตอย่างยั่งยืน”	“บูรณาการและขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมให้เติบโตอย่างยั่งยืน”	“เป็นแหล่งเกษตรปลอดภัย ก้าวไกลการค้า การลงทุน พัฒนาการท่องเที่ยวสู่อนุภูมิภาคแม่น้ำโขง”	เมืองอุตสาหกรรมการแปรรูปสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจในอนาคต”
ประเด็นการพัฒนา ด้านที่ ๑	การยกระดับขีดความสามารถของผู้ประกอบการ และภาคอุตสาหกรรมด้วยเทคโนโลยี และนวัตกรรม	การผลักดันนโยบายและแผนให้เกิดผลสัมฤทธิ์	การพัฒนาการเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง	เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการค้าและการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม
ประเด็นการพัฒนา ด้านที่ ๒	การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการเติบโตของภาคอุตสาหกรรมยุคใหม่	การพัฒนาศักยภาพของธุรกิจอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค	การพัฒนาการค้า การลงทุนและการท่องเที่ยว	พัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อรองรับเศรษฐกิจในอนาคต
ประเด็นการพัฒนา ด้านที่ ๓	การเพิ่มมูลค่าเศรษฐกิจอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืนด้วย BCG Model	การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืนด้วย BCG Model	การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตที่ดี	พัฒนาบุคลากรและสร้างเครือข่ายภาคอุตสาหกรรม
ประเด็นการพัฒนา ด้านที่ ๔	การพัฒนาองค์กรสู่องค์กรดิจิทัลเพื่อให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ	การพัฒนาสมรรถนะองค์กรเพื่อให้บริการอย่างมีคุณภาพ	การพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการอย่างสมดุลและยั่งยืน	

๔.๓ ข้อมูลสรุปผลการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๔ ของ สอจ.ตามแผนพัฒนาจังหวัด

สอจ.สกลนคร สอจ.นครพนม และ สอจ.มุกดาหาร ไม่ได้รับการจัดสรรงบประมาณจากกลุ่มจังหวัดฯ